

รายงานวิจัย

สังเคราะห์องค์ความรู้เรื่อง “บทบาทอุตสาหกรรมการ
บริการต่อการพัฒนาสู่ธุรกิจเพื่อสังคม” จากงานวิจัยไทยใน
รอบ 15 ปี (พ.ศ.2548-พ.ศ.2563)

Synthesis of knowledge about "Role of the
Service Industry toward the development
through the Social enterprise" from
Thai research in the past 15 years (2005-2020)

โดย
มนัส สุทธิการ
ธีรยุทธ มุเล็ง

ได้รับทุนอุดหนุนจากงบประมาณบำรุงการศึกษาประจำปี 2564
มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา

มนัส สุทธิการ และคณะ สัมเคราะห์องค์ความรู้เรื่อง “บทบาทอุตสาหกรรมบริการต่อการพัฒนาสู่ธุรกิจเพื่อสังคม” จากงานวิจัยไทยในรอบ 15 ปี (พ.ศ.2548-พ.ศ.2563)

มนัส สุทธิการ และคณะ สัมเคราะห์องค์ความรู้เรื่อง “บทบาทอุตสาหกรรมบริการต่อการพัฒนาสู่ธุรกิจเพื่อสังคม” จากงานวิจัยไทยในรอบ 15 ปี (พ.ศ.2548-พ.ศ.2563)

มนัส สุทธิการ และคณะ สัมเคราะห์องค์ความรู้เรื่อง “บทบาทอุตสาหกรรมบริการต่อการพัฒนาสู่ธุรกิจเพื่อสังคม” จากงานวิจัยไทยในรอบ 15 ปี (พ.ศ.2548-พ.ศ.2563)

หัวข้อวิจัย	สังเคราะห์องค์ความรู้เรื่อง “บทบาทอุตสาหกรรมบริการต่อการพัฒนาสู่ธุรกิจเพื่อสังคม” จากงานวิจัยไทยในรอบ 15 ปี (พ.ศ.2548-พ.ศ.2563)
ชื่อผู้วิจัย	มนัส สุทธิการ และธีรยุทธ มุเล็ง
คณะ	วิทยาการจัดการ
มหาวิทยาลัย	มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา
ปีงบประมาณ	2564

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้เป็นวิจัยที่ถูกนำมาเรียบเรียงแบบงานวิจัยเชิงพรรณนาวิเคราะห์ (descriptive research) ซึ่งผลจากการศึกษาพบว่ากิจการเพื่อสังคมเป็นกิจการที่มีการดำเนินงานเหมือนกับธุรกิจทั่วไป มีเป้าหมายทางสังคม (Social Mission) เป็นเป้าหมายหลักในการดำเนินธุรกิจ คือเกิดขึ้นมาเพื่อใช้ธุรกิจในการแก้ไขปัญหาและพัฒนาสังคม โดยมีการผลิตและขายสินค้าเพื่อสร้างผลกำไร และผลกำไรที่ได้จากการดำเนินธุรกิจจะถูกแยกออกเป็นสองส่วน ส่วนที่หนึ่งจะถูกนำกลับคืนสู่ธุรกิจเพื่อให้ธุรกิจสามารถดำรงอยู่ต่อไปได้ ขณะที่กำไรส่วนที่สองจะถูกนำกลับคืนสู่สังคมในรูปแบบต่างๆ ทั้งที่เป็นตัวเงินและไม่เป็นตัวเงิน ผลกำไรในส่วนนี้สามารถวัดผลจากหลายดัชนีด้วยกัน เช่น เป็นคุณภาพชีวิตและโครงสร้างสังคมที่ดีขึ้น สิ่งสำคัญของการนำผลกำไรกลับคืนสู่สังคมเพื่อแก้ปัญหาสังคมนั้นคือ การที่ชุมชนสามารถพึ่งพาตนเองได้โดยไม่ต้องรอความช่วยเหลือจากองค์กรภายนอกหรือรัฐบาลแต่อย่างใด ทำให้สามารถยกระดับความเป็นอยู่ ปัญหาในชุมชนลดลง การใช้ชีวิตของคนในชุมชนไปในทางที่ดีขึ้น เช่น ปัญหาความยากจน ปัญหายาเสพติด ปัญหาการว่างงาน คนในชุมชนมีชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น ชุมชนมีความเข้มแข็ง สามารถพึ่งพาตนเองได้

คำสำคัญ: การสังเคราะห์องค์ความรู้, อุตสาหกรรมบริการ, ธุรกิจเพื่อสังคม

Research on : Synthesis of knowledge about "Role of the Service Industry toward the development through the Social enterprise" from Thai research in the past 15 years (2005-2020)

Researcher : Manus Suttikan, and Teerayuth Mooleng

Faculty : Management Science

University : Yala Rajabhat University

FY : 2021

Abstract

This research is has been compiled into descriptive research which results from the study found that social enterprises are businesses that operate like other businesses. Have social goals (Social Mission) as the main goal in business. It was the business to solve problems and develop society by producing and selling products to make a profit. And the profits generated from the business will be split into two parts. The first part is likely to be returned to business in order for the business to survive. while the second part of the profit will be returned to society in various ways both monetary and non-monetary. This profit can be measured by several indices, such as improved quality of life and social structure. The key to bringing profits back to society to solve social problems is the community can be self-reliant without the help of outside organizations, or the government alone making it possible to enhance the well-being Reduced problems in the community The life of the people in the community in a better way, such as the problem of poverty, drug problem, unemployment problem, People in the community have a better life, the community is strong self-reliant.

Key Words: Knowledge Synthesis, Hospitality Industry, social enterprise.

กิตติกรรมประกาศ

รายงานการสังเคราะห์องค์ความรู้เรื่อง “บทบาทอุตสาหกรรมบริการต่อการพัฒนาสู่ธุรกิจเพื่อสังคม” จากงานวิจัยไทยในรอบ 15 ปี (พ.ศ.2548-พ.ศ.2563) ดำเนินการสำเร็จตามกำหนดระยะเวลา เนื่องจากได้รับ ความกรุณาและความช่วยเหลืออย่างดียิ่งจาก รองศาสตราจารย์ ดร.นันทรัตน์ นามบุรี คณบดี คณะวิทยาการจัดการ สำหรับคำแนะนำ และความเอาใจใส่ดูแลในการติดตามความก้าวหน้า ขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ผู้วิจัยขอขอบคุณ คณาจารย์ ทุกท่าน และหน่วยงานต่างๆที่ให้ข้อมูลสนับสนุน เช่น E-library, ศูนย์ ข้อมูลวิจัย Digital "วช.", TCI ศูนย์ดัชนีอ้างอิงวารสารไทย, และGoogle Scholar ที่ให้ข้อมูลเกี่ยวกับการ งานวิจัยและวารสารงานวิจัยต่างๆ ซึ่งเป็นข้อมูลที่เป็นประโยชน์อย่างมากต่อการรายงานเรื่องนี้ ซึ่งองค์ความรู้ และประโยชน์ที่ได้รับจากการทำวิจัยเรื่องนี้จะนำไปใช้ประโยชน์ในการวางนโยบาย และกำหนดแผนในการ พัฒนางานวิจัยในด้านองค์กรธุรกิจเพื่อสังคมให้ดียิ่งๆ ขึ้นต่อไป และขอแสดงความกตัญญูทิวาทิตาคคุณ แต่บิดา มารดา และผู้มีพระคุณทุกท่าน สำหรับข้อบกพร่องต่างๆ ที่อาจจะเกิดขึ้นนั้น ผู้วิจัยขอน้อมรับผิดเพียงผู้เดียว และยินดีที่จะรับฟังคำแนะนำจากทุกท่านที่ได้เข้ามาศึกษา เพื่อเป็นประโยชน์ในการพัฒนางานวิจัยต่อไป

มนัส สุทธิการ และคณะ

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ก
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	ข
กิตติกรรมประกาศ	ค
สารบัญ	ง
สารบัญตาราง	ฉ
สารบัญภาพ	ช
บทที่ 1 บทนำ	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	2
วิธีการดำเนินงานวิจัย.....	3
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	3
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	4
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	5
แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการสังเคราะห์งานวิจัย.....	5
แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับอุตสาหกรรมบริการ.....	12
แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการวิจัยและการพัฒนาการท่องเที่ยวไทย.....	16
แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการประเมินศักยภาพแหล่งท่องเที่ยว.....	17
แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับแนวคิดเกี่ยวกับการวิเคราะห์การใช้ประโยชน์เชิง พาณิชย์.....	19
แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับธุรกิจเพื่อสังคม (Social Enterprise).....	20
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	23
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย	29
รูปแบบการทำวิจัย.....	29
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	29
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	29
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	29
สรุปผลการวิจัย.....	30

สารบัญ

	หน้า
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	31
จำนวนงานวิจัยที่สังเคราะห์จำแนกตามสาระของการวิจัย และประเภทของการวิจัย.....	31
ประเภทของงานวิจัย.....	36
แหล่งสืบค้นข้อมูล.....	37
แหล่งทุน/แหล่งตีพิมพ์.....	37
หน่วยงานที่สังกัด.....	37
ปีที่ดำเนินการสำเร็จ.....	38
บทที่ 5 สรุป อภิปราย และข้อเสนอแนะ	41
สรุปและอภิปรายผล.....	41
ข้อเสนอแนะในการวิจัย.....	43
บรรณานุกรม	44
ภาคผนวก ก แบบบันทึกข้อมูลการสังเคราะห์งานวิจัย	51
ประวัติผู้วิจัย	106

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
ตารางที่ 4.1 จำนวนงานวิจัยที่สังเคราะห์จำแนกตามสาระของการวิจัย และประเภทของการวิจัย	31

สารบัญภาพ

ภาพที่

หน้า

1.1 กรอบแนวคิดของการวิจัย

4

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

สังคมไทยเป็นอีกสังคมหนึ่งที่ตกอยู่ท่ามกลางกระแสอุตสาหกรรมบริการ ปัจจุบันมีงานบริการจำนวนมากที่ถูกกระบวนการโฆษณาเสกสรรปั้นแต่งให้มีความหมายมากไปกว่าประโยชน์ที่มีอยู่ในตัวของบริการนั้น ๆ ทั้งบริการที่เป็นปัจจัยพื้นฐานในการดำรงชีวิตและการบริการด้านท่องเที่ยวและการสร้างความสะดวกสบายในรูปแบบต่าง ๆ การบริการในสังคมทุกวันนี้จึงไม่ใช่แค่เพียงตอบสนองความจำเป็นพื้นฐาน แต่เป็นการบริการเพื่อความรู้สึกทางจิตใจ อารมณ์ ค่านิยมที่มีความเปลี่ยนแปลง แปรผันไปตามกาลสมัย (พัฒนากิติอาษา, 2546 : 225) แสดงให้เห็นว่าการบริการนั้น มีหลากหลายรูปแบบ ซึ่งได้แทรกซึมเข้าสู่ทุกอณูแห่งจิต และวิญญาณของมนุษย์ในสังคมสมัยใหม่ไปแล้วในทุกมิติ(พรพันธุ์ เขมคุณาศัย, 2020)

ปัจจุบันอุตสาหกรรมบริการถือเป็นอุตสาหกรรมที่มีขนาดใหญ่และเป็นอุตสาหกรรมที่มีความสำคัญต่อระบบเศรษฐกิจของโลก ซึ่งอุตสาหกรรมที่ถือว่าเป็นอุตสาหกรรมบริการที่สำคัญคืออุตสาหกรรมท่องเที่ยว เนื่องจากอุตสาหกรรมท่องเที่ยวเป็นอุตสาหกรรมที่มีความเกี่ยวพันเชื่อมโยงกับอุตสาหกรรมบริการอื่น ๆ เข้ามาด้วยกัน และยังเป็นอุตสาหกรรมที่ทำให้เกิดรายได้แก่ประเทศต่าง ๆ ดังที่เห็นในข่าวสารทั่วโลกเกี่ยวกับรายได้ที่เกิดจากการท่องเที่ยว และอุตสาหกรรมบริการมีบทบาทสำคัญยิ่งทางด้านเศรษฐกิจของโลก และของประเทศไทย ในปัจจุบัน ธุรกิจภาคบริการสามารถทำรายได้ในประเทศที่พัฒนาแล้วอย่างเช่น สหรัฐอเมริกาสูงถึงร้อยละ 73 ของผลิตภัณฑ์มวลรวมของประเทศ ซึ่งแนวโน้มเช่นนี้เกิดขึ้นทั่วโลก โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การค้าเสรีของโลก ส่งผลให้เกิดการค้าบริการใหม่ๆ เพื่อรองรับการขยายตัวของการค้าและการลงทุน ดังนั้น อุตสาหกรรมบริการ (Hospitality Industry) จึงหมายถึง การประกอบธุรกิจเกี่ยวกับการให้บริการ หรืออำนวยความสะดวกแก่ผู้เข้ารับบริการตามความต้องการของผู้เข้ารับบริการ ซึ่งได้แก่ ธุรกิจนำเที่ยว ธุรกิจที่พักแรม ธุรกิจอาหารและเครื่องดื่ม ธุรกิจขนส่ง ธุรกิจจำหน่ายสินค้าและของที่ระลึก และธุรกิจแหล่งท่องเที่ยว นันทนาการเพื่อการท่องเที่ยว และอุตสาหกรรมบริการต่างๆเหล่านี้รับผิดชอบต่อสังคมอย่างไรบ้าง

ธุรกิจเพื่อสังคม (Social Enterprise: SE) เป็นกิจการที่มีเป้าหมายเพื่อสังคมมากกว่าเพื่อแสวงหาผลกำไรดังเช่นภาคธุรกิจโดยทั่วไป ในขณะที่ภาคธุรกิจมุ่งแสวงหากำไรสูงสุด (Maximum Profit) แต่ธุรกิจเพื่อสังคมแสวงหาผลประโยชน์ของสังคม (Maximum Social Welfare) จากจุดเริ่มต้นของกิจการเพื่อสังคมที่ริเริ่มโดยกลุ่มของประชาชนโดยใช้เงินทุนที่มีอยู่อย่างจำกัดสำหรับการบริหารงานอย่างเป็นอิสระ และแบกรับความเสี่ยงทางการเงินจากการทำกิจกรรมทางเศรษฐกิจ และสังคม (EMES European Research Network, 1999) ก่อให้เกิดการจ้างงาน การกระจายรายได้ และความตระหนักในการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม หลายประเทศจึงให้ความสนใจศึกษาเชิงลึกเกี่ยวกับธุรกิจเพื่อสังคมเพื่อส่งเสริมให้เกิดธุรกิจในรูปแบบดังกล่าวให้เติบโตและยั่งยืนดังเช่นภาคธุรกิจทั่วไป ในต่างประเทศธุรกิจเพื่อสังคมเกิดจากการรวมตัวกันของกลุ่มคน หรือชุมชน ที่ประสบปัญหาทางสังคม และสิ่งแวดล้อม หรือมีวัตถุประสงค์การจัดตั้งองค์กรธุรกิจเพื่อนำรายได้มาแก้ไขปัญหาดังกล่าว อีกรูปแบบหนึ่งเกิดจากองค์กรการกุศลที่ประสบปัญหาทางด้านเงินทุน จึงต้องแสวงหารายได้เพื่อความอยู่รอดแต่ยังมีเป้าหมายหลักคือ แก้ไขปัญหาสังคมและสิ่งแวดล้อม แนวคิดเกี่ยวกับกิจการเพื่อสังคมเริ่มมีการกล่าวถึงอย่างแพร่หลายตั้งแต่ ค.ศ. 1990s เริ่มก่อตัวขึ้นในทวีปยุโรป สำหรับในประเทศไทยสหรัฐอเมริกาการเกิดขึ้นในระยะแรกมีวัตถุประสงค์เพื่อ

แก้ไขปัญหาทางการเงินขององค์กร สำหรับแนวคิดธุรกิจเพื่อสังคมในประเทศไทยมีการกล่าวถึงและให้ความสำคัญมากขึ้นในช่วง 5-7 ปีที่ผ่านมา ส่วนหนึ่งเกิดจากการที่รัฐบาลประเทศไทยมีนโยบายสนับสนุนและส่งเสริมให้เกิดกิจการเพื่อสังคมในประเทศไทยโดยแต่งตั้งคณะกรรมการส่งเสริมกิจการเพื่อสังคมขึ้น เพื่อส่งเสริมให้เกิดธุรกิจหรือวิสาหกิจที่มีลักษณะพิเศษในการแก้ไขปัญหาสังคมและสิ่งแวดล้อม ควบคู่ไปกับการสร้างรายได้ที่ยั่งยืน และอีกส่วนหนึ่งเกิดจากกระแสจากการที่หลายประเทศในโลกตระหนักเห็นความสำคัญของกิจการเพื่อสังคม โดยเชื่อว่ากิจการเพื่อสังคมจะเป็นภาคส่วนที่ผลักดันให้เกิดความเสมอภาค ลดความเหลื่อมล้ำ ลดความยากจน ซึ่งเป็นปัญหาที่สะสมจากแนวทางการพัฒนาที่เร่งการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจแต่เพียงด้านเดียว จึงเกิดปัญหาความไม่สมดุล อีกทั้งยังเป็นแนวทางที่สอดคล้องกับยุทธศาสตร์การพัฒนาประเทศไทยในช่วงที่ผ่านมา สำหรับประเทศไทยลักษณะการเกิดธุรกิจเพื่อสังคมอาจจะมีแตกต่างกับการเกิดขึ้นของกิจการเพื่อสังคมในต่างประเทศ เนื่องจากส่วนใหญ่เกิดขึ้นจากนโยบายภาครัฐ เช่น สหกรณ์ วิสาหกิจชุมชน และบางส่วนที่พัฒนามาจากแนวคิด CSR ของภาคธุรกิจ ด้วยเหตุผลดังกล่าวกิจการเพื่อสังคมจึงไม่มีความสำคัญต่อการพัฒนาประเทศไปสู่ความยั่งยืน ผู้ที่เกี่ยวข้องและผู้สนใจในเรื่องดังกล่าว จำเป็นจะต้องมีความเข้าใจเกี่ยวกับธุรกิจเพื่อสังคมทั้งในด้านที่มาและโอกาสในการพัฒนาเพื่อกำหนดแนวทางสนับสนุน ตั้งแต่ระดับชุมชนและองค์กรทางสังคม อันจะนำไปสู่การพัฒนาในระดับประเทศต่อไป(เกวลิน มะลิ, 2557) สรุปได้ว่า ธุรกิจเพื่อสังคม หรือ Social Enterprise (SE) คือ กิจการที่มีจุดมุ่งหมายหลักในการแก้ไขปัญหาสังคมและสิ่งแวดล้อม โดยใช้กลไกการบริหารจัดการที่ดีของภาคธุรกิจมาบวกกับความรู้และนวัตกรรมสังคม มีความยั่งยืนทางการเงินจากรายได้หลักที่มาจากสินค้าหรือบริการโดยไม่ต้องพึ่งพาเงินบริจาค และมีการนำผลกำไรที่เกิดขึ้นไปลงทุนซ้ำเพื่อขยายผลกระทบทางสังคมที่เกิดขึ้น

จากการสังเกตของคณะวิจัยเห็นว่ายังคงมีธุรกิจที่ดำรงได้อย่างมีเสถียรภาพและมั่นคงในสังคมไทยในภาวะเศรษฐกิจถดถอย และยังเป็นธุรกิจที่สามารถช่วยเหลือสังคม กลุ่มคนผู้ด้อยโอกาสให้ได้มีการพัฒนาตนเอง ส่งเสริมให้เยาวชนคนไทยมีการศึกษาที่ดีขึ้น เป็นแหล่งทุนที่สำคัญให้กับกลุ่มพัฒนาสังคมสงเคราะห์เยาวชน และแหล่งธุรกิจในเขตพื้นที่ก้นดาน ห่างไกลความเจริญ ซึ่งขาดแคลนวัสดุอุปกรณ์ในการอำนวยความสะดวกด้านการศึกษาและการดำรงชีพ ซึ่งสามารถแบ่งได้หลายรูปแบบ เช่น กิจการเพื่อสังคมที่จัดตั้งขึ้นโดยองค์กรสาธารณประโยชน์ เช่น มูลนิธิโครงการตอยตุง และสมาคมพัฒนาประชากรและชุมชน กิจการเพื่อสังคมที่จัดตั้งโดยธุรกิจเอกชน เช่น ร้านเลมอนฟาร์มร้านขายสินค้าสุขภาพในปั้มน้ำมันบางจาก บริษัททวงษ์พาณิชย์ จำกัด ทำธุรกิจเกี่ยวกับรับซื้อขยะเพื่อรีไซเคิลอย่างถูกวิธี บริษัท Bike Xenger ทำธุรกิจเกี่ยวกับการจัดส่งเอกสาร และ พัสดุด้วยจักรยาน และอื่นๆอีก

ด้วยกับเหตุผลดังกล่าว ทำให้คณะผู้วิจัยมีความสนใจที่จะสังเคราะห์องค์ความรู้เรื่อง “บทบาทอุตสาหกรรมบริการต่อการพัฒนาสู่ธุรกิจเพื่อสังคม” จากงานวิจัยไทยในรอบ 15 ปี (พ.ศ.2548-พ.ศ.2563) ถึงกระบวนการดำเนินการ การจัดการ การวางแผน และผลประกอบการในด้านต่าง ๆ เพื่อนำไปสู่ธุรกิจเพื่อสังคมที่ประสบผลสำเร็จ และสามารถนำมาปรับใช้กับพื้นที่สามจังหวัดชายแดนใต้ในอนาคต ซึ่งยังไม่มีธุรกิจเพื่อสังคมที่ประสบผลสำเร็จที่จะเข้ามาปรับใช้สังคมในพื้นที่

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

สังเคราะห์องค์ความรู้เรื่อง “บทบาทอุตสาหกรรมบริการต่อการพัฒนาสู่ธุรกิจเพื่อสังคม” จากงานวิจัยไทยในรอบ 15 ปี (พ.ศ.2548-พ.ศ.2563)

วิธีการดำเนินงานวิจัย

1. รูปแบบการทำวิจัย

การศึกษาวิจัยเรื่อง สังเคราะห์องค์ความรู้เรื่อง “บทบาทอุตสาหกรรมบริการต่อการพัฒนาสู่ธุรกิจเพื่อสังคม” จากงานวิจัยไทยในรอบ 15 ปี (พ.ศ.2548-พ.ศ.2563)นี้ เป็นการเขียนเรียบเรียงเป็นบทสรุปงานวิจัยเชิงพรรณนาวิเคราะห์ (descriptive research) ใช้การวิจัยแบบแผนเชิงเดียวเพื่อนำข้อค้นพบองค์ความรู้ที่ได้ไปใช้ประกอบกับดุลพินิจในเชิงนโยบายเพื่อกำหนดทิศทางในการสนับสนุนยุทธศาสตร์การทำธุรกิจเพื่อสังคมในอนาคต

2. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาวิจัย ได้แก่ งานวิจัยที่ได้รับการเผยแพร่จากหน่วยงานแหล่งทุนต่าง ๆ ประกอบด้วย E-Libry, Google Scholar, วิทยานิพนธ์ออนไลน์ สำนักหอสมุดกลาง มหาวิทยาลัยศิลปากร, PSU Knowledge Bank, CMU e-Theses, และอื่นๆ

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นการสุ่มตัวอย่างโดยวิธีการสุ่มแบบเจาะจง โดยเลือกกลุ่มตัวอย่างจากงานวิจัยที่ปรากฏในฐานข้อมูลที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้น จำนวน 30 เรื่อง

3. การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยมีการวิเคราะห์ข้อมูลตามขั้นตอนดังนี้

1.วิเคราะห์ภาพรวมของรายงานการวิจัยแต่ละเรื่องตามองค์ประกอบของงานวิจัยที่มีคุณภาพ เพื่อหาความถูกต้อง ครบถ้วนและสมบูรณ์ของรายงานการวิจัยแต่ละเล่ม และตรวจสอบรูปแบบการวิจัย เนื้อหาการวิจัยโดยใช้สถิติในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ความถี่และร้อยละ

2.วิเคราะห์เนื้อหาโดยใช้เครื่องมือการวิจัยเป็นกรอบในการพิจารณาว่าประเด็นเนื้อหาของงานวิจัยแต่ละเรื่องตรงกับองค์ความรู้ใดตามแนวคิดการจำแนกกลุ่มงานวิจัย สถาบันวิจัยและนำเสนอประกอบความเรียง

3.สรุปเนื้อหาสาระที่ได้จากข้อค้นพบจากงานวิจัยเพื่อนำเสนอเป็นข้อค้นพบเชิงนโยบาย โดยนำงานวิจัยแต่ละเรื่องมาเขียนวิเคราะห์ข้อมูลโดยการวิเคราะห์เนื้อหาจากเนื้อหาที่ปรากฏในเอกสาร (manifest content) และตีความเนื้อหาที่ซ่อนอยู่ในเอกสารที่เกี่ยวข้อง(latent content) ด้วยวิธีการเขียนรายงานสรุปแบบพรรณนาวิเคราะห์(descriptive research)

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

ได้รับทิศทางของอุตสาหกรรมบริการเพื่อนำไปสู่การดำเนินงานของธุรกิจเพื่อสังคมในอนาคตของพื้นที่สามจังหวัดชายแดนใต้

นิยามศัพท์เฉพาะ

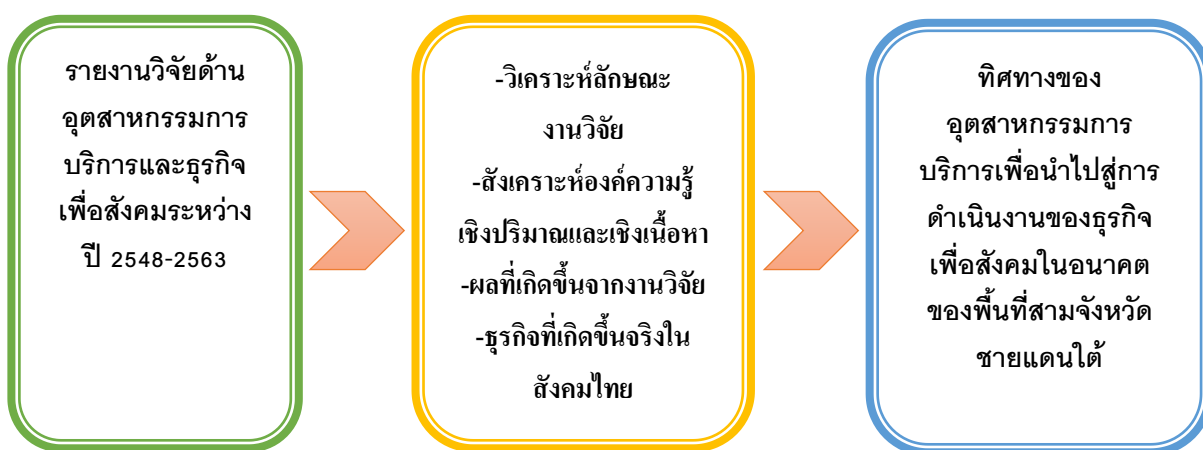
การวิจัยในครั้งนี้เพื่อสังเคราะห์องค์ความรู้เรื่อง “บทบาทอุตสาหกรรมบริการต่อการพัฒนาสู่ธุรกิจเพื่อสังคม” จากงานวิจัยไทยในรอบ 15 ปี (พ.ศ.2548-พ.ศ.2563) ดังนี้

การสังเคราะห์องค์ความรู้ หมายถึง กระบวนการที่นำไปสู่การหมวดข้อสรุปรวม ซึ่งมาจากผลการวิจัยในแต่ละด้าน โดยกล่าวถึงประเด็นหรือกรอบเดียวกัน แต่อาจมีความแตกต่างในวิธีการรายงานผลและวิธีการดำเนินการ เพื่อนำไปสู่ความสำคัญในหัวข้อเดียวกันและก่อให้เกิดประโยชน์ร่วมกัน

อุตสาหกรรมบริการ หมายถึง กิจกรรมที่ดำเนินการเพื่อความสะดวกสบาย และตอบสนองความต้องการของผู้รับบริการ เป็นการสร้างอาชีพ สร้างงาน และสร้างรายได้ให้กับผู้คนจำนวนมาก เช่น บริการที่พักแรม บริการติดตั้ง บริการอาหารและเครื่องดื่ม

ธุรกิจเพื่อสังคม หมายถึง การดำเนินงานโดยใช้ยุทธศาสตร์และกลไกตลาดเพื่อเป้าหมายทางสังคมหรือสิ่งแวดล้อม พร้อมๆกับการสร้างรายได้เพื่อให้องค์กรนั้นอยู่รอดและเลี้ยงพนักงานภายใต้การบริหารงานขององค์กรนั้นๆ โดยมีเป้าหมายสูงสุดเพื่อเพิ่มผลประโยชน์ของสังคมหรือสิ่งแวดล้อม

กรอบแนวคิดของการวิจัย

ภาพที่1.1 กรอบแนวคิดของการวิจัย

บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่องนี้มีวัตถุประสงค์คือ สังเคราะห์องค์ความรู้เรื่อง “บทบาทอุตสาหกรรมบริการต่อการพัฒนาสู่ธุรกิจเพื่อสังคม” จากงานวิจัยไทยในรอบ 15 ปี (พ.ศ.2548-พ.ศ.2563) โดยแบ่งการศึกษาเอกสารและงานวิจัยออกเป็น 2 ตอน ได้แก่

- ตอนที่1 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการสังเคราะห์งานวิจัย
- ตอนที่2 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับอุตสาหกรรมบริการ
- ตอนที่3 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการวิจัยและการพัฒนาการท่องเที่ยวไทย
- ตอนที่4 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการประเมินศักยภาพแหล่งท่องเที่ยว
- ตอนที่5 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับแนวคิดเกี่ยวกับการวิเคราะห์การใช้ประโยชน์เชิงพาณิชย์
- ตอนที่6 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับธุรกิจเพื่อสังคม (Social Enterprise)
- ตอนที่7 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ตอนที่1 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการสังเคราะห์งานวิจัย

1.1 ความหมายของการสังเคราะห์งานวิจัย

สุบิน ยุระรัช (2560) ได้กล่าวว่า การสังเคราะห์การรายงานการวิจัย คือกระบวนการที่นำไปสู่การสร้างข้อสรุปรวม เกี่ยวกับผลการวิจัยในรายงานต่างๆที่มีการศึกษาภายใต้ประเด็นวิจัยเดียวกัน แต่อาจมีความแตกต่างในวิธีการดำเนินการ หรือแนวทางการแก้ไขปัญหา หรือสภาพบริบทเงื่อนไขที่ต่างกัน จุดมุ่งหมายของการสังเคราะห์การวิจัย เพื่อให้ได้ข้อความรู้ในเชิงสรุปผลการวิจัยที่มีอยู่กระจัดกระจายให้มีความชัดเจนและได้ข้อยุติยิ่งขึ้น

พระมหานันทวิทย์ ธีรภทฺโท (2556) การสังเคราะห์งานวิจัยหมายถึง การศึกษารายงานวิจัยจำนวนมากที่สุดด้านปัญหาวิจัยเดียวกัน โดยใช้วิธีการทางสถิติหรือวิธีการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ เพื่อสรุปผลการวิจัยสรุปความคล้ายคลึงและความแตกต่างระหว่างงานวิจัยแต่ละเรื่อง รวมทั้งการอธิบายถึงสาเหตุที่มาของความแตกต่างเหล่านั้นให้ได้องค์ความรู้ใหม่ที่จะสามารถนำไปใช้เป็นประโยชน์ได้อย่างกว้างขวาง

สุนทร ทับบัว (2555) การสังเคราะห์งานวิจัย หมายถึง เทคนิควิธีการวิจัยตามระเบียบวิธีการทางวิทยาศาสตร์ ที่นำผลการวิจัยจากหลากหลายงานวิจัย ที่ศึกษาในประเด็นปัญหาวิจัยเดียวกันมาศึกษาวิเคราะห์ด้วยวิธีการทางสถิติ หรือวิธีการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ และนำเสนอข้อสรุปอย่างมีระบบ ทำให้ได้คำตอบปัญหาวิจัยที่ต้องการ ซึ่งมีลักษณะที่กว้างขวางและลึกซึ้งยิ่งขึ้น โดยการสังเคราะห์งานวิจัยมีข้อตกลงเบื้องต้นที่สำคัญคืองานวิจัยที่นำมาสังเคราะห์แต่ละเรื่อง ให้ข้อค้นพบแต่ละมุมของปรากฏการณ์ที่นักวิจัยต้องการศึกษา และเมื่อนำผลการวิจัยมาสังเคราะห์รวมกัน ผลการสังเคราะห์ที่ได้รับจะมีความกว้างขวาง และลุ่มลึกมากกว่าที่จะได้รับจากงานวิจัยในเรื่องเดียว

Cooper and Hedges (1994) ให้ความหมายของการสังเคราะห์งานวิจัยหรือการบูรณาการงานวิจัยไว้ว่า การสังเคราะห์งานวิจัยเกี่ยวข้องกับความหมายที่จะค้นหาความสอดคล้องและพิจารณาความเปลี่ยนแปลง คือความแตกต่างของผลการศึกษาในการศึกษาที่คล้ายกัน จุดประสงค์ของการสังเคราะห์การวิจัยคือพยายามที่จะบูรณาการงานวิจัยให้สามารถที่จะสรุปอ้างอิงได้

สรุปได้ว่า การสังเคราะห์งานวิจัย หมายถึง วิธีการทางวิจัยในการรวบรวมและหมวดผลจากงานวิจัยหลายๆเล่ม ซึ่งได้ศึกษาภายใต้ประเด็นปัญหาทางวิจัยเดียวกันและนำมาวิเคราะห์ด้วยกระบวนการต่างๆไม่ว่าจะเป็นทางสถิติหรือด้วยวิจัยทางสังคม เพื่อที่จะได้ข้อสรุปจากการวิจัยเหล่านั้นแต่ทยอยออกมาเป็นประเด็นหลากหลายด้าน เพื่อที่จะนำไปใช้ในอนาคตที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัยในแต่ละด้านเป็นสำคัญ

1.2 ประเภทของการสังเคราะห์งานวิจัย

การสังเคราะห์งานวิจัย (Research synthesis) จำแนกได้เป็น 2 ประเภทคือการสังเคราะห์เชิงคุณภาพ(qualitative synthesis) และการสังเคราะห์เชิงปริมาณ (quantitative synthesis) การสังเคราะห์เชิงคุณภาพเป็นการอ่านวิเคราะห์รายงานวิจัยในประเด็นหัวข้อที่เกี่ยวข้อง แล้วนำมาเขียนสรุปเข้าด้วยกันเป็นองค์ความรู้ของผู้วิจัย ทั้งลักษณะของการเขียน การศึกษาเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ซึ่งจะพบในรายงานวิจัยทั่วไปหรือวิทยานิพนธ์ของนิสิตนักศึกษา การสังเคราะห์เชิงปริมาณเป็นการวิเคราะห์จำนวนตัวเลขหรือค่าสถิติในประเด็นหัวข้อที่เกี่ยวข้องที่ปรากฏอยู่ในงานวิจัย แล้วนำมาจัดกลุ่มและหมวดหมู่ให้ได้ข้อสรุปใหม่ การสังเคราะห์เชิงปริมาณจึงเป็นการวิเคราะห์ผลการวิเคราะห์ (analysis analyses) หรือการวิเคราะห์เชิงผสม (integrative analyses) หรือการวิจัยงานวิจัย (research of research)

สุนทร ททบว(2555) กล่าวว่า การสังเคราะห์งานวิจัยสามารถจำแนกออกเป็น 2 ประเภทได้แก่

1. การสังเคราะห์เชิงคุณลักษณะ (Qualitative Synthesis) คือการสังเคราะห์เนื้อหาสาระเฉพาะส่วนที่เป็นข้อค้นพบของรายงานการวิจัย โดยใช้วิธีการสังเคราะห์ด้วยการบรรยาย จะได้บทสรุปรวมข้อค้นพบของรายงานการวิจัยที่นำมาสังเคราะห์ โดยอาจจะยังคงสาระของงานวิจัยแต่ละเรื่องไว้ด้วย หรืออาจจะนำเสนอบทสรุปรวมลักษณะภาพรวมโดยไม่คงสาระของงานวิจัยแต่ละเรื่องก็ได้
2. การสังเคราะห์เชิงปริมาณ(Quantitative Synthesis) หรือการใช้ระเบียบวิธีทางสถิติเป็นการนำเสนอข้อค้นพบงานวิจัยทุกเรื่องในหน่วยมาตรฐานเดียวกัน และบูรณาการข้อค้นพบของรายงานการวิจัยที่นำมาสังเคราะห์ทั้งหมด พร้อมทั้งแสดงให้เห็นความเกี่ยวข้องระหว่างลักษณะงานวิจัย การสังเคราะห์เชิงปริมาณจึงเป็นการวิเคราะห์ผลการวิเคราะห์ (Analysis of analysis) หรือการวิเคราะห์เชิงผสมผสาน (Integrative analysis) หรือการวิจัยงานวิจัย (Research of research) โดยใช้เทคนิคการวิเคราะห์อภิมาน (Meta-analysis)

ประเภทของการสังเคราะห์งานวิจัยจึงขึ้นอยู่กับจุดมุ่งหมายของการสังเคราะห์ และลักษณะของงานวิจัย โดยถ้าการสังเคราะห์นั้นมีจุดมุ่งหมายเพื่อคงสถานะของงานวิจัยแต่ละเรื่อง หรือสรุปภาพรวมของเนื้อหาสาระ จะเหมาะกับการสังเคราะห์เชิงคุณภาพ แต่ถ้าการสังเคราะห์มีจุดมุ่งหมายในการนำเสนอข้อค้นพบจากงานวิจัยทุกเรื่องในหน่วยมาตรฐานเดียวกัน และบูรณาการข้อค้นพบของรายงานการวิจัยที่นำมาสังเคราะห์โดยแสดงให้เห็นถึงความเกี่ยวข้องระหว่างลักษณะของงานวิจัย จะเหมาะกับการสังเคราะห์เชิงปริมาณ

1.3 ลักษณะของการสังเคราะห์งานวิจัย

สุนทร ทับบัว (2555) ได้แบ่งลักษณะของการสังเคราะห์งานวิจัยออกเป็น 5 ลักษณะ ได้แก่

1. Primary analysis การวิเคราะห์ข้อมูลจากข้อมูลดิบที่ผู้วิจัยเก็บรวบรวมด้วยตนเองแล้ว วิเคราะห์สรุปผล ซึ่งวิธีนี้จะเกิดความคลาดเคลื่อนต่ำเนื่องจากผู้วิจัยเป็นผู้รวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง
2. Secondary analysis คือการวิเคราะห์ข้อมูลจากข้อมูลที่มีผู้รวบรวมไว้แล้ว ซึ่งผู้วิจัยนำมาวิเคราะห์เพื่อตอบปัญหาการวิจัยใหม่เช่นข้อมูลจากสำนักงานสถิติแห่งชาติ เป็นต้น
3. Meta analysis หรือการสังเคราะห์งานวิจัย เป็นการเก็บรวบรวมข้อมูลจากการวิจัย เพื่อที่จะอธิบายเกี่ยวกับปรากฏการณ์ของข้อมูลในงานวิจัยเหล่านั้น มีลักษณะคล้ายคลึงกับ secondary analysis แต่ข้อมูลคือรายงานการวิจัย
4. Best Evidence analysis เป็นการวิเคราะห์ข้อมูลโดยการทำ meta-analysis ใช้เฉพาะงานวิจัยที่มีคุณภาพอัตราการวิเคราะห์สังเคราะห์ ดังนั้นจึงเกิดปัญหาว่าการใช้เฉพาะงานวิจัยที่มีคุณภาพ จะทำให้ได้ข้อมูลเกี่ยวกับปัญหาการวิจัยทั้งหมดหรือไม่ เพราะอาจมีการละเลยงานวิจัยบางเรื่องไป หรือในขั้นของการประเมินคุณภาพงานวิจัยอาจเกิดความลำเอียงจากผู้วิจัยได้
5. Best Case analysis คือการทำ meta-analysis ที่ไม่ได้ใช้ข้อมูลจากงานวิจัย แต่ย้อนกลับไปใช้ข้อมูลดิบจากงานวิจัยเดิม ซึ่งมีลักษณะคล้ายกับ secondary analysis แต่ข้อมูลเหล่านี้มาจากงานวิจัยหลายๆเรื่อง โดยสมมติว่างานวิจัยเดิมอาจมีการวิเคราะห์ข้อมูลผิดพลาด หรือค่าสถิติผิดพลาด ซึ่งวิธีการนี้สามารถแก้ปัญหาในประเด็นนี้ได้

วิธีการวิเคราะห์ข้อมูลต่างๆขึ้นอยู่กับลักษณะของข้อมูล โดยวิธีการวิเคราะห์แต่ละรูปแบบก็มีจุดเด่นและจุดด้อยแตกต่างกันไป ซึ่งขึ้นอยู่กับว่าผู้วิจัยจะพิจารณาเลือกใช้วิธีการในรูปแบบใดให้เกิดความเหมาะสมกับงานวิจัยของตนเองมากที่สุด

1.4 เทคนิคหรือวิธีการสังเคราะห์

การสังเคราะห์งานวิจัย อาศัยขั้นตอนกระบวนการของการวิจัยเหมือนกับงานวิจัยอื่น ๆ นั่นคือการกำหนดปัญหาการวิจัย การตั้งวัตถุประสงค์การวิจัย การสร้างเครื่องมือที่ใช้เก็บรวบรวมข้อมูล การเก็บรวบรวมข้อมูล การวิเคราะห์ข้อมูล การแปลผล และการนำเสนอผลการวิจัย นอกจากนี้การสังเคราะห์งานวิจัยยังได้ให้ความรู้ใหม่แก่ผู้สังเคราะห์อีกด้วย ดังนั้นการสังเคราะห์งานวิจัยจึงเป็นงานวิจัยประเภทหนึ่งซึ่งผู้สังเคราะห์งานวิจัยควรมีความรู้พื้นฐานที่สำคัญคือ 1 ความรู้เนื้อหาที่วิจัย 2 ความรู้ในระเบียบวิธีวิจัยและ 3 ความรู้ในหลักการวิเคราะห์ โดยใช้ค่าสถิติเชิงพรรณนาและสถิติเชิงอ้างอิง

ตามหลักการสังเคราะห์รายงานการวิจัย วิธีการสังเคราะห์ที่นิยมใช้กันมี 2 วิธีคือ

วิธีที่ 1 การสังเคราะห์เนื้อหาสาระ ประกอบด้วยส่วนที่เป็นลักษณะงานวิจัย รายละเอียดวิธีการดำเนินการวิจัย และผลงานวิจัย โดยใช้เทคนิคการวิเคราะห์อภิมาน (Meta analysis) ซึ่งเป็นวิธีการวิจัยการสังเคราะห์เชิงปริมาณที่ต้องใช้ระเบียบวิธีทางสถิติ เป็นการนำเสนอข้อค้นพบจากงานวิจัยทุกเรื่องในหน่วยมาตรฐานเดียวกัน และบูรณาการข้อค้นพบของรายงานการวิจัยที่นำมาสังเคราะห์ทั้งหมด พร้อมทั้งแสดงให้เห็นความรู้เกี่ยวข้องระหว่างลักษณะงานวิจัย สามารถดำเนินการแบบง่าย ๆ โดยใช้วิธีการเจงนับ

วิธีที่ 2 การสังเคราะห์เนื้อหาสาระเฉพาะส่วนที่เป็นข้อค้นพบของรายงานการวิจัย โดยใช้วิธีการสังเคราะห์ด้วยวิธีการบรรยาย และได้บทสรุปรวมข้อค้นพบของรายงานการวิจัยที่นำมาสังเคราะห์ โดยอาจยังคงสาระของงานวิจัยแต่ละเรื่องไว้ด้วย หรืออาจจะนำเสนอบทสรุปรวมลักษณะภาพรวมโดยไม่คงสาระของงานวิจัยแต่ละเรื่องก็ได้

อย่างไรก็ดี เทคนิคการสังเคราะห์งานวิจัยที่นิยมใช้มี 4 ประเภทคือ

1. การวิเคราะห์เนื้อหา (Content analysis) เป็นการสังเคราะห์เชิงบรรยายโดยสรุปผลตามเกณฑ์ที่ผู้สังเคราะห์งานวิจัยกำหนด
2. วิธีการแจกนับคะแนนเสียง (vote-counting methods) เป็นวิธีสังเคราะห์เชิงปริมาณที่ใช้ผลวิจัยที่สรุปว่ามีนัยยะสำคัญหรือไม่มีนัยยะสำคัญ เป็นเกณฑ์พิจารณา LINE and Smith (1971) ได้อธิบายว่า
 - A. รวมงานวิจัยที่มีตัวแปรตามและตัวแปรอิสระตัวเดียวกัน ซึ่งถือว่าเป็นงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกัน
 1. การแจ้งรับงานวิจัยออกเป็นกลุ่มตามผลการวิเคราะห์คือ
 - 1.1 กลุ่มที่มีนัยยะสำคัญ
 - 1.2 กลุ่มที่ไม่มีนัยยะสำคัญ
 - B. ถ้าเป็นงานวิจัยเชิงสหสัมพันธ์มีการแจกแจงนับเป็น 3 กลุ่มคือ
 1. กลุ่มที่มีผลวิจัยสรุปความสัมพันธ์อย่างมีนัยยะสำคัญทางบวก
 2. กลุ่มที่มีผลวิจัยสรุปความสัมพันธ์อย่างมีนัยยะสำคัญทางลบ
 3. กลุ่มที่มีผลวิจัยสรุปความสัมพันธ์อย่างไม่มีนัยยะสำคัญ
 3. วิธีวิเคราะห์เชิงปริมาณเป็นวิธีที่พิจารณาค่านัยยะสำคัญหรือสถิติทดสอบ
 4. วิธีวิเคราะห์เมตต้า(meta-analysis) เป็นวิธีที่หาค่าความแตกต่างหรือความมากน้อยในงานวิจัยที่นำมาสังเคราะห์

1.5 ขั้นตอนของการสังเคราะห์งานวิจัย

Cooper and Lindsay (1997) ได้เสนอขั้นตอนในการสังเคราะห์งานวิจัยไว้ 5 ขั้นตอน

ขั้นตอนที่ 1 การกำหนดหัวข้อปัญหา สิ่งที่สำคัญคือการนิยามปัญหาของแต่ละคนเช่นมีนักปริทัศน์ 2 คน นิยามคำว่า “การบ้าน” แตกต่างกัน คนแรกให้คำนิยามว่าการบ้าน คืองานที่นักเรียนฝึกหัดในสิ่งที่พวกเขาเรียนรู้ในชั้นเรียน ในขณะที่อีกคนให้คำนิยามรวมถึงการเข้าไปชมพิพิธภัณฑ์และการดูรายการโทรทัศน์ด้วย ดังนั้นผู้ที่นำข้อมูลเกี่ยวกับการบ้านได้หลายประเด็นมากกว่าก็คือผู้ที่ให้คำนิยามไว้กว้างขวางนั่นเอง

ขั้นตอนที่ 2 ขั้นตอนการสอบค้นงานวิจัย การระบุประชากรสำหรับการสอบค้นงานวิจัยควรควบคุมเป้าหมาย 2 ประการ คือต้องการข้อค้นพบที่ตอบสนองผลการวิจัยที่ผ่านมาทั้งหมดในปัญหาที่ศึกษา ส่วนอีกเป้าหมายหนึ่งคือต้องการให้การศึกษาที่รวบรวมมาอ้างอิงไปยังประชากรที่ศึกษาได้ โดยใช้งานวิจัยเป็นแหล่งปฐมภูมิ แต่ก็ได้มีผู้โต้แย้งว่าหาได้จากแหล่งอื่น เช่น เครือข่ายวารสาร(Journal Network) ฐานข้อมูลอ้างอิง (inference database) และการติดตามระหว่างบุคคล (Personal Communication)

ขั้นตอนที่ 3 การประเมินข้อมูลหลังจากที่ได้เก็บรวบรวมงานวิจัยมาแล้ว ซึ่งต้องสร้างเกณฑ์การตัดสินคุณภาพงานวิจัยแต่ละเล่ม ว่ามีองค์ประกอบที่ไม่เกี่ยวข้องกับปัญหาที่จะสังเคราะห์หรือไม่ ความแตกต่างในการผลิตอาจเกิดจากความแตกต่างระหว่างเกณฑ์ในการประเมินคุณภาพงานวิจัยด้วย บางคนจะเชื่อว่างานวิจัยที่ได้รับการตีพิมพ์จะมีคุณภาพและสมบูรณ์ แต่ก็มีบางคนที่ไม่เห็นด้วยในการนำเอาการตีพิมพ์

มาประเมินว่างานวิจัยนั้นจะมีคุณภาพจริงๆ เนื่องจากงานวิจัยที่ไม่ได้รับการตีพิมพ์อาจให้ผลคล้ายๆกัน มีนัยสำคัญทางสถิติเหมือนกันซึ่งอาจมีคุณภาพมากกว่าก็ได้

ขั้นตอนที่ 4 ขั้นตอนการวิเคราะห์และแปลความหมายข้อมูล ในขั้นนี้ผู้วิจัยจะต้องตัดสินใจว่าจะใช้การวิเคราะห์แบบอภิมานหรือไม่ แหล่งหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับการวิเคราะห์และแปลความหมายนั้นคือ กฎการสรุปที่ผู้ปฏิบัติงานวิจัยใช้ในการสังเคราะห์

ขั้นตอนที่ 5 ขั้นตอนการนำเสนอ ขั้นนี้จะเป็นผลผลิตสำคัญเป็นแหล่งสะสมความรู้โดยสิ่งที่ทำให้มีความเชื่อถือได้ของรายงานไม่ตีเท่าที่ควร ก็คือการละเว้นรายละเอียดที่ว่านักวิจัยจัดระบบการปริทัศน์อย่างไร เพื่อให้สามารถให้ผู้อื่นทำซ้ำในข้อสรุปนั้นได้ และการสังเคราะห์นั้นจะล้าสมัยถ้าไม่พูดถึงตัวแปรและความสัมพันธ์ที่สำคัญในเรื่องนั้นๆ

จากขั้นตอนการสังเคราะห์งานวิจัยขั้นต้น สรุปได้ว่า การสังเคราะห์งานวิจัยจะต้องมีขั้นตอนในการกำหนดหัวข้อปัญหาที่ต้องการสังเคราะห์ การเสาะหางานวิจัยที่นำมาสังเคราะห์ ซึ่งอาจรวมไปถึงการประเมินคุณภาพของงานวิจัยที่ได้ค้นพบการวิเคราะห์ และแปลความหมายข้อมูล และการนำเสนอข้อมูลที่ถูกต้องอย่างมีระบบ

ซึ่งในการสังเคราะห์งานวิจัยครั้งนี้ใช้วิธีการสังเคราะห์ด้วยวิธีการบรรยาย เนื่องจากงานวิจัยที่นำมาสังเคราะห์มีความหลากหลายมีจุดมุ่งหมายในการศึกษาที่มีความแตกต่างกัน มีจุดมุ่งหมายเพื่อหาข้อสรุปความรู้รวมที่ได้จากงานวิจัยที่ได้ดำเนินการมาอย่างต่อเนื่องของงานวิจัยในแต่ละส่วน

สุบิน ยุทธราช (2560) กล่าวว่า รายงานการวิจัยที่ต้องการนำมาสังเคราะห์ควรมีอย่างน้อย 2-3 เล่มยังมีรายงานการวิจัยมากยิ่งขึ้นทำให้ข้อสรุปที่ครอบคลุมและนำไปใช้ได้กว้างขึ้น ขั้นตอนการสังเคราะห์รายงานการวิจัยมีดังต่อไปนี้

- 1 ตรวจสอบคุณภาพของรายงานการวิจัย ในส่วนของวิธีดำเนินการวิจัยคุณภาพของข้อมูลและความน่าเชื่อถือของผลการวิจัย ทั้งนี้เพื่อให้มั่นใจว่าผลการวิจัยที่นำมาสังเคราะห์เป็นงานวิจัยที่มีคุณภาพรายงานวิจัยไม่มีคุณภาพมานำมาสังเคราะห์ก็จะให้ข้อสรุปรวมที่ไม่มีคุณภาพ
- 2 การกำหนดประเด็น/ตัวแปรที่แสดงลักษณะของงานวิจัย ยกตัวอย่างเช่น กรณีที่เป็นวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนการสอน ตัวแปร เช่น ระดับชั้นที่ทำการศึกษาวิจัย วิชาที่ทำการวิจัย ระยะเวลาที่ทำการวิจัยจำนวนของนักเรียนที่ทำวิจัย (เป็นรายกรณีหรือเป็นรายกลุ่มหรือทั้งชั้นเรียน) เป็นต้น
- 3 การจำแนกงานวิจัยออกตามประเด็นหลักสำคัญที่สนใจ ยกตัวอย่างเช่น กรณีที่เป็นวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนการสอน ประเด็นหลักสำคัญ เช่น ลักษณะของผู้เรียนที่สนใจศึกษา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความสนใจเรียน ความชอบในวิชา วิธีการที่ใช้ในการแก้ไขปัญหา เป็นต้น
- 4 การวิเคราะห์ลักษณะงานวิจัย จัดหมวดหมู่และทำการสังเคราะห์ โดยการเจนนับตามตัวแปรที่สนใจ
- 5 การสังเคราะห์ผลการวิจัย โดยการกำหนดประเด็นสำคัญที่ต้องการสังเคราะห์ ทั้งนี้ได้ยกตัวอย่างการสังเคราะห์รายงานผลการวิจัยโดยวิธีเชิงปริมาณ โดยสมมติตัวอย่างการวิจัยของครูคนหนึ่งซึ่งเป็นการวิจัยขนาดเล็กจำนวน 10 เรื่อง เมื่อนำผลงานวิจัยทั้งหมดมาวิเคราะห์และสังเคราะห์ผล จะได้ข้อความรู้ซึ่งช่วยสรุปบทเรียนที่ครูได้เรียนรู้จากการวิจัย

ของตนเอง การสังเคราะห์งานวิจัยครั้งนี้ได้ทำการจำแนกงานวิจัยทั้ง 10 เรื่องตามช่วงเวลาที่ทำวิจัย ระดับชั้น ประเด็นปัญหาที่เกิดขึ้น จำนวนนักเรียนที่ต้องแก้ไขพัฒนา วิธีการที่ใช้พัฒนา ระยะเวลาที่ทำวิจัยและผลการวิจัยที่ได้รับ

ตัวอย่างผลการสังเคราะห์งานวิจัยจำแนกตามประเด็นวิจัยและปีที่ทำวิจัย

ที่	ประเด็นวิจัย	2542	2543	2544	รวม
1	การจับใจความ	-	-	1	1
2	การสะกดคำ	1	-	-	1
3	การออกเสียงควบกล้ำ	2	-	-	2
4	ความเข้าใจในการอ่าน	-	1	1	2
5	คำคล้องจอง	-	1	1	2
6	ลายมือ	-	1	-	1
7	อ่านหนังสือไม่ออก	-	1	-	1
รวม		3	4	3	10

จากข้อมูลในตารางผลการวิเคราะห์งานวิจัยของครูคนนี้สรุปได้ว่า ในงานวิจัยที่ทำ 10 เรื่องเป็นงานวิจัยในปี 2542 2543 และ 2544 จำนวน 3 4 และ 3 เรื่อง ตามลำดับ ทำการศึกษากับนักเรียนระดับชั้น ป.2 และป.3 โดยมีประเด็นวิจัยที่ทำจำนวน 7 ประเด็นหลัก ได้แก่ การจับใจความ การสะกดคำ การออกเสียงควบกล้ำ ความเข้าใจในการอ่าน คำคล้องจอง ลายมือ การอ่านหนังสือไม่ออก เป็นปัญหาที่พบบ่อย ได้แก่ ปัญหาความไม่เข้าใจในการอ่านของนักเรียน การออกเสียงควบกล้ำ และคำคล้องจอง

1.6 ขั้นตอนการสังเคราะห์งานวิจัยด้วยวิธีเชิงปริมาณ

ขั้นตอนการสังเคราะห์งานวิจัยข้างต้นเป็นตัวอย่างการสังเคราะห์รายงานวิจัยเชิงปริมาณโดยแสดงการวิเคราะห์จำแนกลักษณะงานวิจัยซึ่งผลที่เกิดขึ้นเป็นหลักอย่างไรก็ตามการสังเคราะห์ในลักษณะนี้ยังไม่ได้ให้รายละเอียดในเชิงเนื้อหาเกี่ยวกับกระบวนการที่ใช้ในการแก้ไขปัญหาควรทำการสังเคราะห์การวิจัยเชิงบรรยายด้วยโดยใช้การวิเคราะห์เนื้อหาซึ่งมีขั้นตอนสำคัญดังนี้

1. ศึกษาและวิเคราะห์งานวิจัย
2. จัดหมวดหมู่ของงานวิจัยที่มีเป้าหมายเดียวกัน เช่น งานวิจัยที่เน้นการพัฒนาความสามารถทางคณิตศาสตร์หรืองานวิจัยที่เน้นการพัฒนาคุณธรรมจริยธรรมของนักเรียน
3. วิเคราะห์เนื้อหาในรายงานวิจัยแต่ละเรื่องดังนี้
 - 3.1 สภาพปัญหาที่เกิดขึ้น
 - 3.2 วิธีการที่ใช้ในการวิเคราะห์หาสาเหตุของปัญหาเพื่อนำไปสู่การแก้ไข
 - 3.3 แนวคิดหลักการหรือวิธีการที่ใช้ในการพัฒนาผู้เรียน
 - 3.4 ขั้นตอนการวางแผนและทดลองแก้ไขปัญหา
 - 3.5 วิธีการเก็บข้อมูลและประเมินผล
 - 3.6 ผลการวิจัย
 - 3.7 บทเรียนที่ได้เรียนรู้
4. วิเคราะห์ความเหมือนหรือต่างของสาระในงานวิจัยตามประเด็นในข้อ 3
5. สังเคราะห์ผลการวิจัยเน้นวิธีการที่ใช้ในการพัฒนาผู้เรียนและเปรียบเทียบผลที่เกิดขึ้น

1.7 ขั้นตอนการสังเคราะห์งานวิจัยโดยวิธีการบรรยาย

สมมุติงานวิจัยที่นำมาสังเคราะห์มีจำนวน 2 เรื่อง เกี่ยวข้องกับการเขียนคำคล้องจอง การรายงานผลการสังเคราะห์สามารถทำได้โดยการรายงานรายละเอียดเกี่ยวกับงานวิจัยแต่ละเรื่อง จากนั้นทำการประมวลผลสรุปการวิเคราะห์แบบนี้ทำให้ผู้อ่านได้ข้อมูลคำอธิบายเกี่ยวกับวิธีดำเนินการวิจัยซึ่งเป็นรายละเอียดที่มีความแตกต่างในการสังเคราะห์ ด้วยวิธีเชิงปริมาณตัวอย่างโครงสร้างของเนื้อหาในรายงานผลการสังเคราะห์มีดังนี้

การแก้ปัญหาการเขียนคำคล้องจองของนักเรียน

งานวิจัยเรื่องที่ 1

สภาพปัญหาที่เกิดขึ้น ระบุลักษณะของปัญหาที่เกิดขึ้น ยกตัวอย่าง นักเรียนที่มีปัญหาในการเขียนคำคล้องจอง จำนวนหรือปริมาณนักเรียนที่พบ ข้อบกพร่องระดับชั้นที่ปรากฏธรรมชาติในลักษณะส่วนตัวของนักเรียนที่มีปัญหาด้านนี้ ระยะเวลาที่เกิดปัญหา ฯลฯ

แนวทางการวิเคราะห์ข้อบกพร่อง โดยระบุแนวทางการวิเคราะห์ข้อบกพร่องว่า ครูได้ใช้วิธีการอย่างไร

แนวคิดพื้นฐานในการแก้ปัญหา อธิบายแนวคิดที่ใช้ในการแก้ไขปัญหามาจากการศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องจากประสบการณ์ของครูและเพื่อนร่วมงานหรือจากการเข้าร่วมประชุมวิชาการ การวางแผนและทดลองแก้ไขปัญห โดยอธิบายแผนการดำเนินงาน การสร้างนวัตกรรมสื่อที่ใช้ในการเรียนการสอน ช่วงเวลาการทดลอง การประเมินผล เครื่องมือวิธีการเก็บข้อมูล

การเก็บข้อมูลและประเมินผล แสดงข้อมูลเกี่ยวกับผลที่เกิดขึ้นจากการวิจัย

การสรุปผลการวิจัยและสะท้อนผล นำผลการวิเคราะห์ข้อมูลมาสรุปผลและสะท้อนให้ผู้ที่เกี่ยวข้องร่วมวิพากษ์วิจารณ์ ผลการวิจัยประสบความสำเร็จหรือไม่เพราะอะไรมีประเด็นใดที่ควรปรับปรุงต่อไป

สรุปบทเรียนที่ได้เรียนรู้ โดยอธิบายสร้างความเข้าใจในข้อค้นพบเพื่อเป็นบทเรียนสำหรับการใช้ประโยชน์หรือวิจัยต่อไป

งานวิจัยเรื่องที่ 2

สภาพปัญหาที่เกิดขึ้น โดยระบุลักษณะของปัญหาที่เกิดขึ้น ยกตัวอย่าง นักเรียนที่มีปัญหาในการเขียนคำคล้องจอง จำนวนหรือปริมาณนักเรียนที่พบ ข้อบกพร่อง ระดับชั้นที่ปรากฏ ธรรมชาติ หรือลักษณะส่วนตัวของนักเรียนที่มีปัญหาด้านนี้ ระยะเวลาที่เกิดปัญหานี้

แนวทางในการวิเคราะห์ข้อบกพร่อง โดยระบุแนวทางการวิเคราะห์ข้อบกพร่องว่าครูได้ใช้วิธีการอย่างไร

แนวคิดพื้นฐานในการแก้ไขปัญห โดยอธิบายแนวคิดที่ใช้ในการแก้ไขปัญหามาจากการศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้อง จากประสบการณ์ของครู จากเพื่อนร่วมงาน หรือจากการเข้าร่วมประชุมวิชาการ การวางแผนและทดลองแก้ไขปัญห โดยอธิบายแผนการดำเนินงาน การสร้างนวัตกรรมหรือสื่อที่ช่วยในการเรียนการสอน ช่วงเวลาการทดลอง การประเมินผลผู้เรียน เครื่องมือวิธีการเก็บข้อมูล

การเก็บข้อมูลและประเมินผล โดยแสดงข้อมูลเกี่ยวกับผลที่เกิดขึ้นจากการวิจัย

การสรุปผลการวิจัยและสะท้อนผล โดยนำผลการวิเคราะห์ข้อมูลมาสรุปผลและสะท้อนให้ผู้ที่เกี่ยวข้องร่วมวิพากษ์วิจารณ์ผลการวิจัยประสบความสำเร็จหรือไม่เพราะอะไรมีประเด็นใดที่ควรปรับปรุงต่อไป

สรุปบทเรียนที่ได้เรียนรู้ โดยอธิบาย สร้างความเข้าใจในข้อค้นพบ เพื่อเป็นบทเรียนสำหรับการใช้ประโยชน์หรือวิจัยต่อไป

การสังเคราะห์ผลการวิจัยของรายงานวิจัยเรื่องที่ 1 และ 2

นำผลการวิจัยเรื่องที่ 1 และ 2 มาสังเคราะห์เข้าด้วยกันโดยชี้ให้เห็นความเหมือน/ต่างของแนวทางการแก้ไขปัญหา หรือความเหมือน/ต่างของบริบทของผู้เรียนหรือห้องเรียน ความสอดคล้องหรือความแตกต่างของข้อค้นพบ อธิบายปัจจัยเงื่อนไขที่นำไปสู่ความสำเร็จ หรือความล้มเหลวของแนวทางการแก้ไขปัญหาที่ใช้ในการวิจัย สรุปให้เห็นสถานการณ์ที่เหมาะสมกับการเลือกใช้วิธีการที่ครูค้นพบหรือพัฒนาขึ้น

ดังนั้นสรุปได้ว่าการสังเคราะห์งานวิจัยเรื่อง“บทบาทอุตสาหกรรมบริการต่อการพัฒนาสู่ธุรกิจเพื่อสังคม” จากงานวิจัยไทยในรอบ 15 ปี (พ.ศ.2548-พ.ศ.2563) ครั้งนี้ใช้วิธีการสังเคราะห์ด้วยวิธีการบรรยาย เนื่องจากงานวิจัยที่นำมาสังเคราะห์มีความหลากหลายมีจุดมุ่งหมายในการศึกษาที่มีความแตกต่างกัน มีจุดมุ่งหมายเพื่อหาข้อสรุปความรู้รวมที่ได้จากงานวิจัยที่ได้ดำเนินการมาอย่างต่อเนื่องของงานวิจัยในแต่ละส่วน

ตอนที่2 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับอุตสาหกรรมบริการ

อุตสาหกรรมบริการ (Hospitality Industry) หมายถึง การบริการ การต้อนรับ และการมอบความบันเทิงแก่ผู้ที่เป็นแขกผู้มาเยี่ยมเยือน ด้วยความเอื้ออารีและความปรารถนาดี (Barrows & Power, 2008) อุตสาหกรรมบริการถือว่าเป็นธุรกิจที่คนสองกลุ่มมีการปฏิสัมพันธ์นั้นคือ เจ้าบ้าน และผู้มาเยี่ยมเยือนหรือแขกผู้เดินทางห่างจากบ้าน (O'Connor, 2005) อุตสาหกรรมบริการส่วนใหญ่จะเป็นที่รู้จักกันดีคือ โรงแรมที่พักและร้านอาหาร อุตสาหกรรมบริการถือว่าเป็นกิจกรรมทางธุรกิจที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับอาหาร เครื่องดื่ม และที่พักอาศัย (Wood & Brotherton, 2008) Barrows & Power (2008) อธิบายเพิ่มเติมว่า อุตสาหกรรมบริการไม่ได้หมายถึงเฉพาะโรงแรม และร้านอาหารเท่านั้น แต่ยังสามารถหมายถึงองค์กรต่างๆที่ให้บริการ ด้านที่พัก ด้านอาหาร หรือทั้งสองด้าน แก่คนที่เดินทางห่างจากที่พักอาศัยของตน รวมถึงบริการของสโมสรม์ คาสิโน แหล่งท่องเที่ยว เป็นต้น

อุตสาหกรรมบริการ โดยเฉพาะธุรกิจที่พักและร้านอาหารมีความเกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมท่องเที่ยวแบบแยกกันไม่ขาด การท่องเที่ยว (Tourism) คือ กิจกรรมการเดินทางจากจุดหนึ่งไปยังอีกจุดหนึ่ง ซึ่งนับตั้งแต่เริ่มต้นจนถึงปลายทางที่จะต้องประกอบไปด้วยสามปัจจัย อันได้แก่ การเดินทาง การพักค้างแรม และการรับประทานอาหารนอกบ้าน ดังจะเห็นได้ว่าการพักค้างแรม และการรับประทานอาหารนอกบ้านเป็นสองปัจจัยที่สำคัญ ที่ก่อให้เกิดกิจกรรมการท่องเที่ยว นอกจากนั้น สหพันธ์ องค์กรส่งเสริมการท่องเที่ยวระหว่างประเทศ หรือ International Union of Official Travel Organization (IUOTO) ได้กล่าวว่า การท่องเที่ยวจะต้องมีเงื่อนไขดังนี้ คือ จะต้องเป็นการเดินทางจากที่อยู่อาศัยปกติไปยังที่อื่นเป็นการชั่วคราว และจะต้องเป็นการเดินทางด้วยความสมัครใจ และสามารถเป็นการเดินทางใดๆ โดยไม่ใช้วัตถุประสงค์ของการประกอบอาชีพหรือหารายได้ (นิตยา ชัชกุล, 2554) ผลกระทบด้านเศรษฐกิจในเชิงเศรษฐศาสตร์ การท่องเที่ยวระหว่างประเทศ ถือว่าเป็นการส่งออก รายได้จะอยู่ในรูปของเงินตราต่างประเทศ อีกประการคือ เป็นส่วนที่ช่วยสร้างเสถียรภาพให้กับดุลการค้า และดุลการชำระของประเทศ ซึ่งการท่องเที่ยวอยู่ในสถานะเกินดุลมาตลอด ประการต่อมาคือ การเพิ่มขึ้นของผลิตภัณฑ์มวลรวมของประเทศ (GDP) เนื่องจากการท่องเที่ยวทำให้มีการผลิตและบริการมากขึ้นภายในประเทศ ประการสุดท้ายคือ การสร้างงานและกระจายรายได้ ซึ่งมีความ

เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมบริการ ที่ก่อให้เกิดการจ้างงานทางตรงเพิ่มขึ้น เช่น ธุรกิจโรงแรม และภัตตาคาร เป็นต้น (ธนภุต สังข์ไฉย, 2550)

2.1 ธุรกิจที่พัก

ที่พักแรม (Accommodation) หรือ ที่พักคนเดินทาง หมายถึง สถานที่ถูกจัดเตรียมไว้เพื่อรองรับผู้เดินทาง ลูกค้ำ หรือแขก เพื่อพักอาศัยค้างคืนในระหว่างการเดินทาง อาจมีการบริการด้านอาหารหรืออื่นๆ แก่ผู้มาพัก ซึ่งหลังจากนั้นได้ถูกเรียกว่า “โรงแรม” หรือ “Hotel” โดยมาจากคำศัพท์ภาษาฝรั่งเศส อันหมายถึง คลุหาสน์ อาคารขนาดใหญ่ บ้านของคนรวย และอาจรวมถึงสถานที่ราชการต่างๆด้วย นอกจากนี้ คำว่า “โรงแรม” ตามพระราชบัญญัติโรงแรมของประเทศไทยปี พ.ศ. 2547 ได้ถูกจำกัดความในมาตรา 4 ว่า เป็นสถานที่พักที่จัดตั้งขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์ในการทางธุรกิจ เพื่อให้บริการที่พักชั่วคราว สำหรับคนเดินทาง หรือบุคคลอื่นๆ โดยมีค่าตอบแทน (นิศา ชัชกุล, 2554) นอกจากนี้ กุลวดี ละม้ายเงิน (2553) ได้ให้ความหมายของที่พักแรมว่าหมายถึง การประกอบธุรกิจบริการที่พัก คนเดินทางที่ต้องการพักค้าง ซึ่งอาจมีบริการอาหารและเครื่องดื่มไว้บริการด้วย ที่พักแรมสำหรับนักเดินทางท่องเที่ยวแบ่งออกได้หลายประเภท ซึ่งความแตกต่างของแต่ละประเภทอาจไม่ชัดเจน ที่สำคัญคือความแตกต่างกันในภาพลักษณ์ของธุรกิจ เช่น อินน์(inn) ให้ความรู้สึกอบอุ่นและเป็นกันเอง โมเต็ล (Motel) เน้นความสะดวกสบายและผู้มาพักมีที่จอดรถของตนเอง โรงแรมที่เน้นประสิทธิภาพและบริการความสะดวกสบายต่างๆ เป็นต้น

การจัดแบ่งประเภทของที่พักหรือโรงแรม แตกต่างกันไปตามวัตถุประสงค์ในการจัดประเภท ซึ่งอาจขึ้นอยู่กับทำเลที่ตั้งการเข้าพักอาศัยของแขก การบริหารงาน การจัดบริการ หรือขึ้นอยู่กับองค์ประกอบอื่นๆ ดังนั้นการจัดแบ่งประเภทของที่พักจึงไม่มีข้อยุติแน่นอน แต่แตกต่างกันออกไป การแบ่งประเภทของที่พักตามขนาดก็เป็นหนึ่งในการแบ่งประเภทที่พักที่นิยม สามารถนับได้จากจำนวนห้องพัก (จิตตินันท์ นันทไพบูลย์, 2555)

แบ่งตามระดับการบริการ (Level & service) โดยการบริการของโรงแรมสามารถแบ่งตามระดับคุณภาพของการบริการแบ่งได้ 3 ประเภท ดังนี้ 1. การบริการระดับโลก (World Class Service) มีกลุ่มลูกค้ำเป้าหมายคือกลุ่มที่มีความสามารถในการจ่ายสูง เพราะมีค่าบริการค่อนข้างสูง แต่ก็สอดคล้องกับบริการและความสะดวกสบายต่างๆ ที่ลูกค้ำได้รับ 2. การบริการระดับกลาง โรงแรมประเภทนี้มีเป้าหมายในการรับแขกทั่วไป ทั้งนักธุรกิจ และนักท่องเที่ยวรายบุคคล และหมู่คณะ เป้าหมายด้านการตลาดที่สำคัญอย่างหนึ่งของโรงแรมประเภทนี้คือ การจัดการประชุม สัมมนา และการฝึกอบรม และ 3. การบริการระดับประหยัด (economy of limited service) การบริการอยู่ในระดับมาตรฐาน โรงแรมเน้นเกี่ยวกับเรื่องความสะดวกสบาย ห้องพักราคาประหยัด และการจัดอุปกรณ์ขั้นพื้นฐานให้แขกอย่างครบถ้วน การบริการที่ได้มาตรฐาน แต่ราคาประหยัด คือนโยบายสำคัญของโรงแรมประเภทนี้

ความเป็นเจ้าของและการเป็นสมาชิกในสถาบันโรงแรม (Ownership and Affiliation) การจัดแบ่งโรงแรมในลักษณะนี้ สามารถแยกออกเป็น 2 ประเภท คือโรงแรมที่บริหารงานอย่างอิสระ (independent Hotes) มีความคล่องตัวและมีอำนาจในการบริหารงาน สามารถปรับทิศทางในการบริหารให้สอดคล้องกับความต้องการของตลาดได้สะดวก แต่ก็มีข้อจำกัดในด้านประสบการณ์ในการบริหารงาน การสร้างเครือข่ายด้านการตลาด และการขยายธุรกิจในอนาคต และโรงแรมเครือข่าย(Chain Hotels) ซึ่งโรงแรมเครือข่ายยังสามารถแบ่งประเภทการบริหารออกเป็นอีก 3 ประเภทคือ บริหารโดยบริษัทแม่ (Parent Company) การบริหารโดยพันธสัญญา (management contract) และการบริหารงานแบบแฟรนไชส์ (Franchise Groups)

ตฤณ พริ้งประเสริฐ (2552) ระบุว่าที่พักแรมมีลักษณะเฉพาะและแตกต่างจากสินค้าประเภทอื่นๆ เช่น การที่สามารถรองรับนักท่องเที่ยวได้จำนวนจำกัด (Fix Capacity) ไม่ว่าจะมียุทธศาสตร์การท่องเที่ยวต้องการห้องพักมากหรือน้อย ที่พักแรมประเภทต่างๆก็สามารถรองรับนักท่องเที่ยวได้เท่ากับจำนวนห้องพักที่มีเท่านั้น ที่ห้องพักเป็นสินค้าที่จับต้องไม่ได้ (Intangible Nature of Service) เนื่องจากโรงแรมเป็นงานบริการจึงไม่สามารถจับต้องสินค้าได้ ที่พักเป็นสินค้าที่ต้องใช้แรงงานมนุษย์ (Labor) จะผลิตสินค้าและบริการขึ้นมา ต้องอาศัยพนักงานในการผลิต ดังนั้นที่จะผลิตให้ได้มาตรฐานเหมือนกันหมดจึงค่อนข้างยาก เพราะความสามารถของมนุษย์ไม่เท่ากัน ในโรงแรมแต่ละแห่งจะตั้งมาตรฐานในการให้บริการของพนักงานไว้ ซึ่งต่างกับการผลิตสินค้าส่วนใหญ่จะผลิตจากเครื่องจักร จึงทำให้สินค้าออกมามีคุณภาพเหมือนกันหรือใกล้เคียงกันที่สุด การสูญเสียผลประโยชน์ได้โดยง่าย (Perishability) เนื่องจากที่พักแรมสามารถรองรับนักท่องเที่ยวได้ไม่เกินจำนวนห้องพักที่มีอยู่ ดังนั้นเมื่อใดก็ตามที่ห้องพักว่าง ไม่มีคนพักก็จะทำให้ที่พักแรมนั้นสูญเสียรายได้ไป โดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงฤดูกาลท่องเที่ยว (Low Season) ซึ่งแตกต่างกับสินค้าทั่วไป ถ้าเหลือขายไม่หมดก็เก็บไว้ขายในโอกาสต่อไปได้

ธุรกิจโรงแรมมีสินค้าและบริการ 4 ประเภท ได้แก่ ที่พัก อาหาร เครื่องดื่ม บริการอื่นๆ และมาตรฐาน (จิตตินันท์ นันทไพบุลย์, 2555) รายได้จากกิจการขายห้องพักถือเป็นรายได้หลักของโรงแรม และเป็นรายได้ที่มีกำไรดีเนื่องจากต้นทุนค่าห้องพักเป็นต้นทุนค่าห้องพักจม ยังมีแขกเข้าพักมากเท่าใด โรงแรมก็จะมีกำไรมากขึ้นเท่านั้น และที่สำคัญคือจำนวนแขกที่เข้าพักเชื่อมโยงไปมีผลต่อรายได้ของแผนกอาหาร และเครื่องดื่มด้วย กล่าวคือ หากมีแขกเข้าพักมาก แขกเหล่านั้นก็จะไปใช้บริการอาหารและเครื่องดื่ม นำมาซึ่งรายได้และผลกำไรในส่วนนี้ต่อไป ในการบริการอาหารและเครื่องดื่มเป็นแผนกที่ทำรายได้หลักให้แก่โรงแรมอีกแผนกหนึ่ง นอกจากนี้ โรงแรมยังมีรายได้จากธุรกิจด้านอื่นๆ ด้วย เช่น รายได้จากการซักรีด รายได้จากการให้เช่าพื้นที่เปิดร้านขายสินค้าหรือบริการ รายได้จากสปา จากการขายสินค้าอื่นๆ เช่น สินค้าที่ระลึกรวมถึงการให้บริการที่มีมาตรฐานเพื่อให้ลูกค้าเกิดความพึงพอใจเมื่อเข้าใช้บริการ การโรงแรมที่จะได้มาตรฐานนั้น ไม่ได้ตัดสินจากเพียงการก่อสร้าง หรือตกแต่งภายในเพียงอย่างเดียว แต่ยังรวมถึงบุคลากรที่มีประสิทธิภาพมาให้บริการเพื่อสร้างความประทับใจให้ลูกค้า

2.2 ธุรกิจร้านอาหาร

ธุรกิจร้านอาหาร หมายถึง ธุรกิจอาหารยังเป็นสิ่งดึงดูดใจให้แก่นักท่องเที่ยวในการเดินทางไปชิมรสอาหารอร่อยแปลกพิศษกว่าที่อื่น หรือเป็นอาหารเฉพาะถิ่น (จิตตินันท์ นันทไพบุลย์, 2555) โดยเป็นการให้บริการทั้งอาหารและเครื่องดื่มแก่ลูกค้าทั้งภายในร้านหรืออาจมีการให้บริการส่งกลับบ้าน ปัจจุบันธุรกิจร้านอาหารแบ่งประเภทการให้บริการอยู่ 3 มิติคือ แบ่งตามลักษณะแนวทางการบริหารของร้าน แบ่งตามขนาดของร้าน และแบ่งตามลักษณะการให้บริการของร้าน (Power & Barrows, 2006)

1. ตามลักษณะแนวทางการบริหารของร้านแบ่งออกเป็น 2 ประเภทคือ ร้านแบบมีสาขา และร้านแบบไม่มีสาขา
2. แบ่งตามขนาดของร้านซึ่งแบ่งได้เป็น 3 ประเภทคือ
 - ร้านอาหารขนาดไม่เกิน 50 ตารางเมตร ร้านอาหารประเภทนี้อาจไม่มีการบริการเสิร์ฟอาหารถึงโต๊ะ โดยรูปแบบบริการจะคล้ายกับร้านอาหารฟาสต์ฟู้ดทั่วไป
 - ร้านอาหารขนาดตั้งแต่ 50 ถึง 200 ตารางเมตร ประเภทของร้านอาหารขนาดนี้อาจมีการบริการเล็กน้อย โดยมีการตกแต่งร้านเพื่อสร้างบรรยากาศที่ดึงดูดความสนใจลูกค้า

- -ร้านอาหารขนาดตั้งแต่ 200 ตารางเมตรขึ้นไปการให้บริการของร้านอาหารประเภทนี้จะเป็นการให้บริการที่ต้องการความสมบูรณ์แบบในการให้บริการและมีการคาดหวังการบริการที่ดี โดยมีการบวกปรับและภาษีมูลค่าเพิ่มเพิ่มเติมจากการที่แตกต่างแต่ละระดับกันไป

3 แบ่งตามลักษณะการให้บริการของร้าน โดยแบ่งเป็น 3 ประเภทคือ

- บริการแบบรวดเร็ว (Fast food) เป็นร้านที่มีบริการอาหารง่ายๆ มีการเตรียมอาหารไว้ล่วงหน้าและสะดวก ทั้งแบบบริการด้วยตนเองหรือมีการบริการเสริมแบบง่ายๆ

- บริการแบบทั่วไป (Casual Dining) เป็นลักษณะการให้บริการที่มีโต๊ะนั่งแต่ไม่มากนัก โดยจะให้บริการที่เน้นบรรยากาศสบายๆไม่เป็นพิธีการมากนัก

-การให้บริการแบบหรูหรา (Luxury Restaurant) เป็นร้านอาหารที่มีการใช้วัสดุอุปกรณ์ในการตกแต่งร้านที่เป็นพิเศษรวมถึงพนักงานที่ให้บริการผ่านการอบรมมาเป็นอย่างดี อย่างไรก็ตามราคาอาหารและบริการจะอยู่ในระดับสูง

จิตตินนท์ นันทไพบูลย์ (2555) ยังได้เพิ่มเติมว่าธุรกิจอาหารหมายถึง ผู้ประกอบธุรกิจ

ให้บริการด้านอาหารและเครื่องดื่มแก่นักท่องเที่ยวในระหว่างการเดินทางท่องเที่ยว อาจเป็นภัตตาคารหรือร้านอาหารก็ได้ โดยธุรกิจอาหารสามารถแยกเป็น 7 ประเภทใหญ่ๆดังนี้

1. ธุรกิจอาหารจานด่วน (Fast-Food) เป็นธุรกิจที่ให้บริการอาหารแก่ลูกค้าทั้งรับประทานในร้านและซื้อออกไป รายการอาหารค่อนข้างมีจำกัด แต่ราคาค่อนข้างถูก การดำเนินงานมักอยู่ในรูปแบบการรับสิทธิ์(Franchising)
2. ธุรกิจอาหารสำเร็จรูปเดลิ (Deli Shop) เป็นธุรกิจที่ให้บริการอาหารผสมผสานการให้บริการอาหารสำเร็จรูป ร้านอาหารประเภทนี้มีที่นั่งค่อนข้างจำกัดในร้านไว้บริการลูกค้า และมักตั้งอยู่ในตำแหน่งที่มีความหนาแน่นบริเวณศูนย์การค้า
3. ธุรกิจอาหารบุฟเฟ่ต์ (Buffet) เป็นธุรกิจอาหารแบบช่วยตัวเองของลูกค้า ปกติมักบริการอาหารและเครื่องดื่ม สำหรับอาหารที่มีบริการแก่ลูกค้าจะเป็นประเภททุกอย่างตามสั่ง อาหารมีเพียงราคาเดียว โดยมีราคาไม่สูงมากเพื่อเป็นการดึงดูดใจให้ลูกค้าเข้าร้าน
4. ธุรกิจคอฟฟี่ช็อป (coffee shop) เป็นธุรกิจร้านอาหารที่มีลักษณะการให้บริการที่รวดเร็ว ลูกค้าหมุนเวียนเข้ามาใช้บริการโดยใช้เวลาน้อย การให้บริการของธุรกิจอาหารประเภทนี้ ส่วนใหญ่เป็นการบริการที่เคาน์เตอร์ การตกแต่งร้านไม่หรูหรา ราคาอาหารค่อนข้างต่ำ
5. ธุรกิจคาเฟ่ที่เรีย (Cafeteria) เป็นธุรกิจอาหารที่บริการตนเอง ซึ่งอาหารส่วนใหญ่ค่อนข้างจำกัด โดยลูกค้าจะเป็นคนเลือกอาหาร และพนักงานเป็นคนสั่งอาหารให้
6. ธุรกิจอาหารกูร์เมต์ (Gourmet) มุ่งลูกค้าที่พร้อมจ่ายแพงเพื่อซื้อบริการที่พึงพอใจ ราคาอาหารจึงสูงกว่าปกติ พนักงานบริการดี บรรยากาศการตกแต่งแบบมีรสนิยมสูง
7. ธุรกิจอาหารเฉพาะกลุ่มเชื้อชาติ (Ethnic) เป็นธุรกิจอาหารที่ให้บริการอาหารเฉพาะรายการอาหารประจำท้องถิ่น หรือประจำชาติ เช่น ภัตตาคารอาหารจีน หรือภัตตาคารอาหารญี่ปุ่น เป็นต้น การตกแต่งร้านจะเป็นเอกลักษณ์ประจำท้องถิ่นประจำชาตินั้นๆ

ธุรกิจอาหารในแต่ละรูปแบบที่กล่าวมาข้างต้นสามารถเรียงลำดับการให้บริการจากมากไปหาน้อยดังนี้ ร้านอาหารกูร์เมต์ ร้านอาหารเฉพาะกลุ่มชาติ ร้านอาหารบุฟเฟ่ต์ ธุรกิจ coffee shop ธุรกิจคาเฟ่ที่เรีย และอาหารสำเร็จรูปเดลิ

ตอนที่3 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการวิจัยและการพัฒนาการท่องเที่ยวไทย

การวิจัยการท่องเที่ยวของประเทศไทยตั้งแต่อดีตถึงปัจจุบัน โดยส่วนใหญ่จะเป็นการวิจัยเฉพาะสาขา เพื่อสร้างองค์ความรู้ ขาดการบูรณาการกับศาสตร์อื่นๆ เป็นการวิจัยที่เน้นนักวิจัยเป็นศูนย์กลาง ไม่ใช่การวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วมจากภาคีทางการท่องเที่ยว (Participatory Action Research) ซึ่งจะเป็นการวิจัยที่มุ่งเน้นประเด็นการส่งเสริมการตลาด และพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวในระดับจุลภาคที่กระตุ้นเศรษฐกิจ การสนับสนุนทุนวิจัยการท่องเที่ยวจึงกระจุกตัวในบางพื้นที่และกระจายอย่างไร้ทิศทางไปตามพื้นที่ต่างๆ ทั่วประเทศ ทำให้ภาพรวมการวิจัยการท่องเที่ยวของไทย ขาดความชัดเจนและไร้ทิศทาง ส่งผลให้การนำผลการวิจัยสู่การใช้ประโยชน์ไม่สามารถดำเนินการได้อย่างเต็มประสิทธิภาพ สะท้อนภาพว่า “ประเทศไทยควรสนับสนุนการวิจัยการท่องเที่ยวที่เป็นการวิจัยร่วมสาขา (Trans-disciplinary Research) ที่บูรณาการกับศาสตร์อื่นๆ บนฐานการมีส่วนร่วมที่ผลการวิจัยเกิดจากการปฏิบัติจริง” จึงจะสามารถนำผลการวิจัยไปขยายผลและใช้เพื่อตอบสนองความต้องการความรู้เพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวของประเทศไทย (ยุทธศาสตร์การวิจัยการท่องเที่ยวแห่งชาติ พ.ศ. 2555 – 2559)

จากการวิเคราะห์ยุทธศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวของหน่วยงานต่างๆ ประกอบด้วยนโยบายและยุทธศาสตร์การวิจัยของชาติ ฉบับที่ 8 (พ.ศ. 2555-2559) ของสำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ (วช.) แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 11 (พ.ศ. 2555-2559) ของสำนักงานคณะกรรมการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (สศช.) และแผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติ พ.ศ. 2555-2559 ของกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา พบว่า การพัฒนาการท่องเที่ยวของไทยมีเป้าหมายร่วมกัน คือ ต้องการให้ประเทศไทยสามารถพัฒนาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวสู่การท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ ในขณะที่เดียวกันก็มีการบริหารจัดการฐานทรัพยากรอย่างยั่งยืน นอกจากนี้ ทุกยุทธศาสตร์ยังระบุถึงความสำคัญของการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ทางการท่องเที่ยวที่เป็นส่วนสำคัญในการสร้างความเข้มแข็งให้กับกลไกการบริหารจัดการการท่องเที่ยวอันจะนำไปสู่การท่องเที่ยวคุณภาพที่คำนึงถึงความสมดุลระหว่างทรัพยากรทางการท่องเที่ยวและการตลาดการท่องเที่ยว โดยยึดหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงและแนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์ ดังนั้น อาจกล่าวได้ว่า เป้าหมายของการพัฒนาการท่องเที่ยวไทยที่ทุกภาคีต้องการคือ “การท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์อย่างยั่งยืน” (ยุทธศาสตร์การวิจัยการท่องเที่ยวแห่งชาติ พ.ศ.2555 – 2559)

จากการวิเคราะห์สถานการณ์การท่องเที่ยว บริบทการวิจัยการท่องเที่ยวของไทยและยุทธศาสตร์เกี่ยวกับการท่องเที่ยวของหน่วยงานต่างๆ ดังที่กล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า ประเทศไทยจำเป็นต้องมีแผนยุทธศาสตร์การวิจัยการท่องเที่ยวแห่งชาติเพื่อเป็น “เข็มทิศ” ด้านการวิจัยการท่องเที่ยวที่หน่วยงานต่างๆ สามารถใช้เป็นแนวทางในการสนับสนุนการพัฒนาการท่องเที่ยวของไทยอย่างสร้างสรรค์และเป็นนวัตกรรมสู่ความยั่งยืน ทำให้เห็นได้ชัดเจนว่า ประเทศไทยมีความจำเป็นอย่างเร่งด่วนในการพัฒนา “ระบบบริหารจัดการการวิจัยการท่องเที่ยว” ตั้งแต่ระยะต้นน้ำ กลางน้ำ ปลายน้ำ และท้ายน้ำ ในระดับต่างๆ ที่สร้างองค์ความรู้ที่น่าเชื่อถือ เที่ยงตรง ตลอดจนสามารถนำไปสู่การปฏิบัติได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล โดยเน้นประเด็นวาระแห่งชาติทางการท่องเที่ยว ซึ่งประกอบด้วย “การวิจัยที่สร้างนโยบายการท่องเที่ยวของประเทศในระดับมหภาค” “การวิจัยเพื่อส่งเสริมและพัฒนาอุปทานทางการท่องเที่ยว” (Tourism Supply) “อุปสงค์ทางการตลาดการท่องเที่ยว” (Tourism Demand) และ “กลไกการจัดการการท่องเที่ยว” (Tourism Management Mechanism) ในพื้นที่ที่มีศักยภาพทางการท่องเที่ยวและพื้นที่เชื่อมโยง ซึ่งเน้นกลุ่ม/พื้นที่ต่างๆ ดังนี้ (1) กลุ่มคลัสเตอร์ภูมิสังคมการท่องเที่ยวใน 14 กลุ่มพื้นที่ ตามกลุ่มคลัสเตอร์ในการพัฒนาการท่องเที่ยวของกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา พ.ศ. 2552 - 2555 (2) กลุ่มคลัสเตอร์ของทรัพยากรทางการท่องเที่ยว (3) กลุ่มคลัสเตอร์ตามระบบโลจิสติกส์ทางการท่องเที่ยว ลักษณะการวิจัยต้องเน้นกระบวนการวิจัย

เชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วม (Participatory Action Research) และเป็นการวิจัยร่วมสาขา (Trans-disciplinary Research) ที่บูรณาการกับศาสตร์อื่นๆ เพื่อให้เหมาะสมกับลักษณะพิเศษของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวที่เป็นอุตสาหกรรมบูรณาการ (Integrated Industry)(ยุทธศาสตร์การวิจัยการท่องเที่ยวแห่งชาติ พ.ศ.2555 – 2559) และกำหนดกรอบการวิจัยการท่องเที่ยว ในพ.ศ. 2555 – 2559

ตอนที่4 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการประเมินศักยภาพแหล่งท่องเที่ยว

การประเมินศักยภาพทรัพยากรการท่องเที่ยวเป็นการศึกษาเพื่อให้สอดคล้องกับการวางแผนพัฒนาการท่องเที่ยวให้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพการท่องเที่ยว นั้น เป็นอยู่อย่างแท้จริง ซึ่งจะส่งผลให้มีการจัดการที่ยั่งยืน ดังนั้นการประเมินศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยว เป็นปัจจัยแรกของการวางแผนพัฒนาเพื่อให้เกิดการดำเนินการบรรลุวัตถุประสงค์ สุภาภรณ์ หาญทอง (2543) ได้นิยาม “ศักยภาพ” ว่าเป็นความสามารถหรือความพร้อมในสิ่งหนึ่งสิ่งใดที่เอื้ออำนวยต่อการจัดการ ไม่ว่าจะเป็น การเปลี่ยนแปลงการพัฒนา และการปรับปรุงใดๆ ฉะนั้น แหล่งท่องเที่ยวแต่ละแห่งจึงมีศักยภาพแตกต่างกัน แหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพสูงจะถูกจัดการเป็นลำดับแรก ดังนั้น การกำหนดปัจจัยการประเมินศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวต้องสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ มีการใช้เครื่องมือที่เหมาะสมและน่าเชื่อถือเพื่อจะนำไปใช้ประเมินศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวได้อย่างแม่นยำและแหล่งท่องเที่ยว นั้น มีการจัดการที่เหมาะสมต่อไป

1) แนวคิดการประเมินศักยภาพแหล่งท่องเที่ยว

องค์ประกอบหนึ่งของแหล่งท่องเที่ยว คือ ทรัพยากรที่มีอยู่เดิมในพื้นที่ ส่วนใหญ่เป็นทรัพยากรธรรมชาติ การประเมินศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวจึงต้องคำนึงถึงปัจจัยด้านทรัพยากรที่มีอยู่เดิมเป็นสำคัญ เนื่องจากจะต้องใช้ทรัพยากรเพื่อการท่องเที่ยวเป็นระยะเวลานาน เมื่อเกิดผลกระทบใดขึ้น อาจจะกระจายไปในวงกว้าง ซึ่งมีความสอดคล้องกับแนวคิดการประเมินศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรกรรมของสถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งประเทศไทย(นาตยา ธนพลเกียรติ, 2547) ประกอบด้วย 4 ส่วนหลัก ดังนี้

- 1.1) ธรรมชาติ มีจุดเด่นคือ ทรัพยากรธรรมชาติ ซึ่งสามารถพัฒนาหรือสร้างกิจกรรมการท่องเที่ยวในลักษณะเที่ยวชม
- 1.2) วิถีชีวิต จัดเป็นธรรมชาติประเภทหนึ่งของพื้นที่ มีจุดเด่น คือ วัฒนธรรมชุมชนที่เป็นเอกลักษณ์ ไม่ว่าจะเป็น วัฒนธรรมการค้าชชีพและวัฒนธรรมการเกษตร สามารถประยุกต์ให้เกิดการบริการการท่องเที่ยวในรูปแบบการบริการที่พักในบ้านของชาวบ้าน
- 1.3) กระบวนการผลิต ปัจจัยดึงดูดหรือเสน่ห์ของเกษตรกรรม คือ ภูมิปัญญาท้องถิ่นหรือการใช้เทคโนโลยีพื้นบ้าน ซึ่งสามารถสร้างให้เป็นจุดเด่นของแหล่งท่องเที่ยว และสร้างกิจกรรมท่องเที่ยว รวมถึงรูปแบบการบริหารจัดการท่องเที่ยวในลักษณะการดูงานทัศนศึกษา และการฝึกอบรม
- 1.4) การตลาด ส่วนใหญ่จะเป็นผลผลิตการเกษตร ซึ่งอาจมีความเหมือนและแตกต่างจากพื้นที่อื่น ผลผลิตดังกล่าวส่งผลโดยตรงต่อการตลาดในรูปแบบการสร้างรายได้จากการจำหน่ายสินค้าที่ระลึก

2) ตัวชี้วัดศักยภาพแหล่งท่องเที่ยว

การกำหนดหรือคัดเลือกตัวชี้วัดที่เหมาะสมเพื่อประเมินศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวจะต้องครอบคลุมประเด็นของประเภทหรือรูปแบบการท่องเที่ยวให้มากที่สุด เพื่อนำไปสร้างหลักเกณฑ์การประเมิน

ศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวแต่ละประเภทหรือรูปแบบหรือพื้นที่ โดยได้นำแนวการวิเคราะห์ด้านทรัพยากรการท่องเที่ยว ด้านการบริหาร และด้านการตลาด จากเอกสิทธิ์ สุดแก้ว(2549) ในงานวิจัยเรื่องการประเมินศักยภาพทรัพยากรการท่องเที่ยวและการจัดการของชุมชนท้องถิ่นในเขตพื้นที่ตำบลอัมพวา จังหวัดสมุทรสงคราม” และด้านการบริการ จากธรรมศักดิ์ โรจนสุนทร (2542) “สรุปผลการสัมมนาการพัฒนาการท่องเที่ยวภาคเหนือ” โดยผู้วิจัยรวบรวมแนวคิดในการประเมินศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวจากงานวิจัยดังกล่าว นำเสนอตัวชี้วัดศักยภาพแหล่งท่องเที่ยว 4 ด้าน เพื่อให้ครอบคลุมตามหลักการประเมินศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวดังนี้

- 2.1) ด้านทรัพยากรการท่องเที่ยว พิจารณาจากที่ตั้งและลักษณะของแหล่งท่องเที่ยว ได้แก่ ความสวยงาม ลักษณะเด่นในตัวเอง สภาพภูมิทัศน์ทางธรรมชาติ และการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว
- 2.2) ด้านการบริการ ได้แก่ การบริการโครงสร้างพื้นฐาน และการบริการทางการท่องเที่ยว
- 2.3) ด้านการบริหาร ได้แก่ การให้ความรู้แก่นักท่องเที่ยว การรวมกลุ่มของประชาชนและระดับการมีส่วนร่วม
- 2.4) ด้านการตลาด ได้แก่ กิจกรรมการท่องเที่ยว สินค้าที่ระลึก การประชาสัมพันธ์และการเชื่อมโยงกับแหล่งท่องเที่ยวอื่น

จากการทบทวนวรรณกรรมที่ผ่านมา อาจสรุปได้ว่าการประเมินศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยว งานวิจัยส่วนใหญ่มีการศึกษาปัจจัยที่ใช้ในการประเมินศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยว ซึ่งเน้นไปที่การประเมินสภาพแวดล้อมภายในแหล่งท่องเที่ยวนั้น แบ่งเป็น 3 ด้าน ได้แก่ ด้านทรัพยากร ด้านการบริหาร ด้านการตลาด ซึ่งสอดคล้องกับ แนวคิดของการประเมินสภาพแวดล้อมภายในตามแนวคิดของสายโซ่ของมูลค่า (Value Chain) ซึ่งพัฒนาโดย Porter (อ้างใน พิบูล ทีปะपाल, 2551) และนอกจากนั้นผลจากการทบทวนวรรณกรรมยังพบอีกว่าในบางการศึกษายังได้มีการศึกษาการมีส่วนร่วมของชุมชนในการจัดการทรัพยากรการท่องเที่ยว รวมถึงการศึกษาเกี่ยวกับศักยภาพด้านการบริการ การวิเคราะห์ห่วงโซ่คุณค่า ดังนั้นในการศึกษาครั้งนี้ จะใช้ตัวชี้วัด 5 ด้านดังนี้

- 1) ด้านทรัพยากร ได้แก่ ความโดดเด่นเฉพาะตัวของพื้นที่และทรงคุณค่าทั้งทางธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม จารีตประเพณี และภูมิปัญญาท้องถิ่น ซึ่งมีความเป็นเอกลักษณ์เฉพาะถิ่นและสามารถ สะท้อนถึง ภาพลักษณ์ของกลุ่มท่องเที่ยว รวมถึงคุณภาพด้านทัศนียภาพของภูมิทัศน์ วัฒนธรรมและประเพณี

- 2) ด้านการบริหาร ได้แก่ ชีตความสามารถในการรองรับของแหล่งท่องเที่ยว และความคงทนต่อผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อมและวิถีชีวิตชาวบ้าน นอกจากนี้ยังต้องมีระบบและกลไกการบริหารจัดการที่ดีและมีประสิทธิภาพ ได้แก่ บทบาท ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ในการให้ความสำคัญต่อการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว การประสานความร่วมมือ ระหว่างหน่วยงานภายในจังหวัด การใช้จ่ายงบประมาณอย่างมีประสิทธิภาพ การบังคับใช้กฎหมายอย่างจริงจัง และความเข้มแข็งของเครือข่ายชุมชน เป็นต้น

- 3) ด้านการตลาด ได้แก่ ความเชื่อมโยงกับแหล่งท่องเที่ยวอื่น ความหลากหลายของกิจกรรม และการประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยว ความคุ้มค่าต่อการใช้จ่าย รวมถึงความสอดคล้องกับกระแสความต้องการของตลาดโลก

- 4) ด้านการบริการ ได้แก่ สิ่งอำนวยความสะดวกทางการท่องเที่ยว การบริการโครงสร้างพื้นฐาน การคมนาคมขนส่งและความสะดวกในการเข้าถึง มีบริการพื้นฐานที่จำเป็น และสิ่งอำนวยความสะดวกที่เพียงพอ และการบริการทางการท่องเที่ยวทั้งด้านกิจกรรม การท่องเที่ยวต้องมีความหลากหลาย สร้างความประทับใจให้กับนักท่องเที่ยวที่ได้เข้าร่วมกิจกรรม โดยเฉพาะกิจกรรมที่สะท้อนถึงวิถีชีวิตและความ

ดั้งเดิมของท้องถิ่นและแหล่งท่องเที่ยว รวมถึงมาตรฐานความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน ทั้งความปลอดภัยในการเดินทาง การพำนัก และการท่องเที่ยว

5) การศึกษาการมีส่วนร่วมของชุมชน ได้แก่ การมีส่วนร่วมของคนในชุมชน การเรียนรู้จากการปฏิบัติกิจกรรมร่วมกัน การติดต่อสื่อสารเชื่อมโยงความร่วมมือ ความรู้ของสมาชิกในชุมชนและสมาชิกในชุมชนมีความรับผิดชอบต่อสาธารณะ

ตอนที่ 5 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับแนวคิดเกี่ยวกับการใช้ประโยชน์เชิงพาณิชย์

1) ด้านความหมาย

งานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ที่นำไปใช้ประโยชน์ หมายถึง งานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ที่ได้นำไปใช้ประโยชน์ตามวัตถุประสงค์ที่ระบุไว้ในโครงการวิจัย และรายงานวิจัยอย่างถูกต้อง สามารถนำไปสู่การแก้ปัญหาอย่างเป็นรูปธรรม มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ในการประยุกต์ใช้กับ กลุ่มเป้าหมาย โดยมีหลักฐานปรากฏชัดเจนถึงการนำไปใช้ จนก่อให้เกิดประโยชน์ได้อย่างชัดเจนตามวัตถุประสงค์ หรือได้รับการรับรองการใช้จากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง โดยมีหลักฐานเชิงประจักษ์หรือการรับรองหรือการตรวจรับงานโดยหน่วยงานภายนอก

สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.) ได้อธิบายเกี่ยวกับการนำผลงานวิจัยไปใช้ประโยชน์ ในหนังสือรายงานการใช้ประโยชน์จากงานวิจัย สกว. (2555) จากการสนับสนุนและให้ทุนในการทำวิจัย ในด้านต่างๆ ซึ่งจากตัวงานวิจัยหลายตัวได้เกิดการนำไปใช้ประโยชน์เพื่อต่อยอดองค์ความรู้ที่ได้จาก ผลงานวิจัย รวมถึงเป็นต้นทุนการสร้างความรู้ใหม่ให้กับหน่วยงาน นักวิชาการ ภาคเอกชนหรือผู้ที่มีความ สนใจในการนำข้อมูลไปประยุกต์ใช้ เพื่อเป็นการพัฒนาประเทศชาติและสังคม โดยอธิบายว่า

การใช้ประโยชน์จากงานวิจัย คือ การนำผลงานวิจัยไปใช้ประโยชน์ในเชิงต่างๆ ทั้งเชิงพาณิชย์ เชิงนโยบาย เชิงสาธารณะ เชิงพื้นที่ และเชิงวิชาการ โดยเป็นผลงานที่มีการดำเนินการทำงาน บริหารการ จัดการกับงานวิจัยตั้งแต่ต้นน้ำ กลางน้ำ และปลายน้ำ ทั้งงานในเชิงคุณภาพและเชิงปริมาณโดยนักวิจัย เพื่อพัฒนาและคืนคุณค่าให้กับสังคม

2) ประเภทการใช้ประโยชน์งานวิจัย

สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.) ได้แบ่งประเภทของการใช้ประโยชน์จากงานวิจัย เป็น 5 ด้าน ดังนี้

2.1) การใช้ประโยชน์เชิงพาณิชย์ คือ การนำข้อมูลจากงานวิจัย องค์ความรู้ใหม่ที่เกิดขึ้นไปใช้ ให้เห็นอย่างเป็นรูปธรรมในเชิงพาณิชย์ จะเน้นเกี่ยวกับงานวิจัยเพื่อพัฒนาระบบเศรษฐกิจ พัฒนา ปรับปรุง คุณภาพ กระบวนการผลิต คุณภาพของผลผลิต ที่เป็นกลไกสำคัญในการขับเคลื่อนให้ภาคอุตสาหกรรม เติบโต และพัฒนาอย่างต่อเนื่องได้ เพื่อตอบสนองความต้องการของผู้บริโภค ซึ่งผลที่ได้สามารถนำไปประกอบการ ตัดสินใจในเรื่องหนึ่งๆได้

2.2) การใช้ประโยชน์เชิงนโยบาย คือ การนำข้อมูลจากงานวิจัย องค์ความรู้ใหม่ที่เกิดขึ้นไป เป็นข้อมูลส่วนหนึ่งในการกำหนดนโยบาย ยุทธศาสตร์ต่างๆ และนำไปขยายผลให้เห็นอย่างเป็นรูปธรรม ในทางปฏิบัติ ผ่านโครงสร้างของส่วนราชการที่มีความเกี่ยวข้อง เพื่อพัฒนาแก้ปัญหา ปรับปรุง แก้ไข ปฏิรูป รวมถึงช่วยในการเฝ้าระวังผลที่อาจจะเกิดขึ้นได้หากไม่ได้รับการดำเนินการแก้ไข ซึ่งจะเป็นการพัฒนาภาคส่วน ต่างๆให้มีความเข้มแข็ง เช่น การพัฒนาเทคโนโลยีที่ใช้ในภาคการเกษตร เพื่อส่งเสริมให้เกษตรกรมีวิธีการผลิต ที่มีความทันสมัย และปลอดภัยซึ่งจะช่วยในการเพิ่มผลผลิต และเพิ่มคุณภาพชีวิตให้กับประชาชน

2.3) การใช้ประโยชน์เชิงสาธารณะ คือ การนำข้อมูลจากงานวิจัย องค์ความรู้ใหม่ที่เกิดขึ้น สามารถเป็นประโยชน์ออกสู่สาธารณะได้ พัฒนา แก้ไขเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการดำเนินงานด้านต่างๆ อันจะเป็นประโยชน์ให้กับประชาชนสามารถดำเนินการเพื่อก่อให้เกิดการสร้างการเรียนรู้ให้กับคนในสังคม ได้อย่างแท้จริง

2.4) การใช้ประโยชน์เชิงพื้นที่ คือ การนำข้อมูลจากงานวิจัย องค์ความรู้ใหม่ที่เกิดขึ้นไปใช้ให้เห็น อย่างเป็นรูปธรรมและขยายผลไปยังพื้นที่อื่นๆ ได้ โดยในกระบวนการทำงานนั้นอยู่ภายใต้ความร่วมมือ เพื่อให้เกิดกลไกความร่วมมือจากภาคส่วนต่างๆ โดยส่วนใหญ่จะเกิดจากกระบวนการทำงาน เน้นการจัดการเรียนรู้ที่เกิดจากชาวบ้าน คนในชุมชน ในพื้นที่ เพื่อเพิ่มศักยภาพของชุมชนและสร้างชุมชนให้มีความเข้มแข็ง แก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้น และเป็นการพัฒนาท้องถิ่น อันจะก่อให้เกิดการวางแผนในการจัดการที่มีประสิทธิภาพ และสามารถก่อให้เกิดการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับพื้นที่อื่นได้

2.5) การใช้ประโยชน์เชิงวิชาการ คือ การนำข้อมูลจากงานวิจัย องค์ความรู้ใหม่ที่เกิดขึ้นไปใช้ในเชิงทางวิชาการ โดยงานวิจัยในด้านนี้จะเน้นการพิสูจน์ ตรวจสอบประเด็น หรือทฤษฎีต่างๆที่เกิดขึ้นก่อนแล้ว เพื่อให้เกิดความเข้าใจพื้นฐาน พัฒนา ส่งเสริม และเพิ่มพูนความรู้ในทางด้านวิชาการ

3) รูปแบบการใช้ประโยชน์จากงานวิจัย

การใช้ประโยชน์เชิงพาณิชย์ยังสามารถแบ่งได้เป็น 2 รูปแบบคือ

3.1)งานวิจัยที่สามารถยื่นขอจดสิทธิบัตร และอนุสิทธิบัตร

3.2)การใช้ประโยชน์จากผลงานวิจัยและการต่อยอดเทคโนโลยีโดย

ผู้ประกอบการหรือหน่วยงานที่ขอใช้ประโยชน์ โดยการรับรองการนำงานวิจัยหรือ งานสร้างสรรค์ไปใช้ประโยชน์ หมายถึงบุคคล ชุมชน หน่วยงานทั้งหน่วยงานภาครัฐหรือเอกชนทั้งในประเทศและต่างประเทศที่มีการนำงานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ไปใช้ก่อให้เกิดประโยชน์

ตอนที่ 6 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับธุรกิจเพื่อสังคม (Social Enterprise)

1. ลักษณะของธุรกิจเพื่อสังคม

แนวคิดและกระบวนการของการประกอบธุรกิจเพื่อสังคม (Social Entrepreneurship) เป็นแนวคิดใหม่เมื่อเปรียบเทียบกับกระบวนการทางธุรกิจโดยทั่วไปและได้มีการนิยามความหมายในหลายรูปแบบ ในทางปฏิบัติการประกอบกิจการเพื่อสังคมเกี่ยวข้องกับปัญหาสังคม หรือความต้องการที่ยังไม่ได้รับการตอบสนองจากภาคเอกชนหรือภาครัฐ ซึ่งผู้ที่ให้คำนิยามที่เกี่ยวข้องกับแนวคิดนี้ (เอกชัย นิตยาเกษตรวัฒน์, 2554)

สำนักงานส่งเสริมกิจการเพื่อสังคมแห่งชาติได้ให้ความหมายของธุรกิจเพื่อสังคม (Social Enterprise) หมายถึง องค์กรธุรกิจที่มุ่งแสวงหาผลกำไรแต่กำไรนั้นอยู่บนพื้นฐานและมีเป้าหมายเพื่อการพัฒนาสังคมในแง่มุมต่างๆอย่างยั่งยืน ทางด้านเศรษฐกิจ การศึกษา สิ่งแวดล้อม สาธารณสุข การมีส่วนร่วมของชุมชน และมุ่งลดความเหลื่อมล้ำของสังคม

ธุรกิจเพื่อสังคม (Social Enterprise) เป็นองค์กรเอกชนที่อุทิศตัวเพื่อแก้ปัญหาทางสังคม สนองผู้เสียเปรียบในสังคม และจัดหาสินค้าที่สำคัญทางสังคมที่ภาครัฐหรือเอกชนไม่สามารถจัดการให้ได้ (Dees, 1998)

ธุรกิจเพื่อสังคมในประเทศไทย มีผู้ให้คำนิยามไว้ว่า 2553(สฤณี อาชวานันทกุล, 2553)

1. ธุรกิจเพื่อสังคมคือกิจกรรมที่มีพันธกิจด้านสังคมหรือสิ่งแวดล้อมเป็นหลักและมีความยั่งยืนทางการเงิน
2. ธุรกิจเพื่อสังคมพยายามสร้างผลตอบแทนด้านสังคมหรือสิ่งแวดล้อมสูงสุด ไม่ใช่กำไรสูงสุด

3. ธุรกิจเพื่อสังคมมีความหลากหลายแนวทาง รูปแบบ และวิธีการดำเนินงานในพื้นที่ที่ไร้ตลาด จนถึงตลาดโตเร็ว
4. ธุรกิจเพื่อสังคมที่สำเร็จระดับประเทศ ใช้กลไกตลาดนวัตกรรม และการประสานประโยชน์ทางทุกฝ่ายเป็นคานงัด การสร้างการเปลี่ยนแปลงเชิงบวก

ธุรกิจเพื่อสังคม (Social Enterprise) คือกิจการที่มีรายรับจากการขายการผลิตสินค้า และหรือการให้บริการ ที่ถูกตั้งขึ้นเพื่อเป้าหมายอย่างชัดเจน ตั้งแต่แรกเริ่มหรือมีการกำหนดเพิ่มเติมหรือปรับเปลี่ยนเป้าหมาย ในการแก้ไขปัญหาและพัฒนาชุมชนสังคม และหรือสิ่งแวดล้อมเป็นหลัก โดยไม่ได้มีเป้าหมายในการสร้างกำไรสูงสุดต่อผู้ถือหุ้นและเจ้าของเท่านั้น และมีลักษณะพิเศษดังต่อไปนี้(สำนักงานสร้างเสริมกิจการเพื่อสังคมแห่งชาติ, 2553)

1. กระบวนการผลิต การดำเนินกิจการ รวมถึงผลิตภัณฑ์ หรือบริการ ไม่ก่อให้เกิดผลเสียต่อเนื่องในระยะยาวต่อสังคม สุขภาวะ และสิ่งแวดล้อม
2. มีการกำกับดูแลกิจการที่ดี
3. มีศักยภาพที่จะมีความยั่งยืนทางการเงินได้ด้วยตนเอง
4. ผลกำไรส่วนใหญ่ถูกนำไปเพื่อการลงทุน กับไปใช้ในการขยายผลเพื่อการบรรลุเป้าหมายดังกล่าว หรือคืนผลประโยชน์ให้แก่สังคมหรือผู้ใช้บริการ
5. สามารถมีรูปแบบองค์กรที่หลากหลาย
6. มีการนำปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงมาใช้

คณะกรรมการสร้างเสริมกิจการเพื่อสังคมแห่งชาติ (2561) ให้คำจำกัดความธุรกิจเพื่อสังคมว่าเป็นกิจการที่ภาคเอกชนซึ่งเป็นบุคคล กลุ่มบุคคล หรือชุมชน ได้ประกอบกิจการ หรือดำเนินการ โดยมีเป้าหมายอย่างชัดเจนตั้งแต่เริ่มต้นเพื่อการแก้ไขปัญหา และพัฒนาชุมชน สังคม หรือสิ่งแวดล้อมเป็นหลัก และมีรายรับจากการขาย การผลิตสินค้า หรือการให้บริการ ซึ่งมีได้มุ่งสร้างกำไรสูงสุดต่อผู้ถือหุ้นหรือเจ้าของกิจการ หรือการดำเนินการรวมทั้งในลักษณะพิเศษดังนี้

1. มีกระบวนการผลิต การดำเนินกิจการ หรือการดำเนินการในส่วนของผลิตภัณฑ์ หรือบริการซึ่งมิได้ก่อให้เกิดผลเสียในระยะยาวต่อสุขภาวะสังคม และสิ่งแวดล้อม
2. มีการนำปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงมาใช้
3. มีศักยภาพที่จะมีความยั่งยืนทางการเงินได้ด้วยตนเอง
4. ผลกำไรส่วนใหญ่มาจากการประกอบกิจการ หรือการดำเนินการถูกนำไปขยายผล เพื่อการบรรลุเป้าหมายในการแก้ไขปัญหา และพัฒนาชุมชน สังคม หรือสิ่งแวดล้อม หรือคืนผลประโยชน์ให้แก่สังคม
5. สามารถมีรูปแบบองค์กรที่หลากหลายในการกำกับดูแลกิจการที่ดี

2. ความหมายของการประกอบการทางสังคม

ความหมายของการประกอบการทางสังคมแบ่งตามวัตถุประสงค์ดังนี้

1. การประกอบการทางสังคมเกี่ยวข้องกับปัญหาสังคม หรือความต้องการที่ยังไม่ได้รับการตอบสนองจากภาคเอกชนหรือภาครัฐ ซึ่งมีผู้ให้คำนิยามดังนี้

1.1 การประกอบการทางสังคม เป็นการสร้างวิธีการแก้ไขเชิงนวัตกรรม

เกี่ยวกับปัญหาสังคม และเป็นการระดมความคิด ความสามารถ ทรัพยากร และการเตรียมการทางสังคม ที่จะใช้เพื่อการเปลี่ยนแปลงหรือปฏิรูปสังคมอย่างยั่งยืน(Alvord, Brown, & Letts, 2004)

1.2 ผู้ประกอบการทางสังคม (Social Entrepreneurs) คือ บุคคลที่ตระหนักดีว่าที่ใดมีโอกาสที่จะสร้างความพอใจให้ผู้ที่ไม่สามารถได้รับการตอบสนองความต้องการได้ ที่นั่นรัฐสวัสดิการจะไม่เกิดขึ้น หรือไม่สามรถเกิดได้ (Thompson & Doherty, 2000)

1.3 วิสาหกิจสังคม (Social Enterprise) เป็นองค์การเอกชนที่อุทิศตัวเพื่อแก้ไขปัญหาสังคม สนองผู้เสียเปรียบในสังคม และจัดหาสินค้าที่สำคัญทางสังคมที่ภาครัฐ หรือเอกชนไม่สามารถจัดหาให้ได้ (Dees, 1998)

2. การประกอบการทางสังคมได้รับแรงจูงใจเบื้องต้นจากผลประโยชน์ของสังคมซึ่งมีผู้ให้ค่านิยามดังนี้

2.1 การประกอบการทางสังคม เป็นการสร้างมิติต่างๆที่เกี่ยวข้องกับการสะท้อนพฤติกรรมที่มีศีลธรรมในการประกอบการ เพื่อให้ภารกิจด้านสังคมประสบความสำเร็จ (Mort, Weerawarden, & Carnegie, 2003)

2.2 ผู้ประกอบการทางสังคม เป็นบุคคลที่มีแนวคิดใหม่ๆในการเสนอปัญหาใหม่ๆ เป็นผู้ที่ไม่ยอมต่อการติดตามวิสัยทัศน์ของพวกเขา และเป็นผู้ที่ไม่ยอมเลิกراجกว่าจะได้เผยแพร่ความคิดของพวกเขาให้ไปไกลที่สุดเท่าที่จะสามารถทำได้ (Bornstein, 2004)

3. การประกอบการทางสังคมโดยทั่วไปเป็นการทำงานร่วมกับพลังด้านการตลาด ไม่ใช่การต่อต้าน ซึ่งมีผู้ให้นิยามดังนี้ ผู้ประกอบการทางสังคมให้ความสนใจอย่างสูงกับสัญญาตถาณทางการตลาด โดยไม่สูญเสียภาพภารกิจพื้นฐาน ในบางขณะก็ต้องให้เกิดความสมดุลระหว่างจริยธรรมที่หลีกเลี่ยงไม่ได้และเหตุผลวิจัยด้านกำไร (Boschee, 1998)

4. ผู้ประกอบการทางสังคมจะรวมนวัตกรรม การประกอบการ และเป้าประสงค์ทางสังคมเข้าด้วยกัน แล้วแสวงหาเงินทุนที่ยั่งยืนโดยการหารายได้จากการค้าขาย (Haugh, 2005)

3. รูปแบบของธุรกิจเพื่อสังคม

Hoyer & Macinnis (2010) ได้แบ่งประเภทธุรกิจเพื่อสังคมไว้ 4 รูปแบบ ดังนี้

1. องค์กรภาคสังคมที่ก่อตั้งขึ้นเพื่อแสวงหากำไร คือ องค์กรไม่แสวงหากำไร อย่างกรณีโรงพยาบาลนำรายได้จากการเก็บค่าจอดรถเราช่วยสนับสนุนค่าใช้จ่ายในการบริการ
2. องค์กรภาคธุรกิจที่ก่อตั้งขึ้นเพื่อแสวงหากำไร แต่นำผลกำไรที่ได้ กลับคืนไปให้กับสังคมชุมชนในรูปแบบของการบริจาค หรือช่วยเหลือธุรกิจที่ทำประโยชน์เพื่อสังคม เช่น Newman's Own เป็นธุรกิจเกี่ยวกับอาหารที่แสวงหาผลกำไร และเมื่อธุรกิจทำกำไร จะส่งมอบกำไรทั้งหมดให้แก่หน่วยงานทางการศึกษา หรือหน่วยงานที่รับบริจาคเพื่อนำไปช่วยเหลือสังคมต่อไป
3. องค์กรทางสังคมที่ก่อตั้งขึ้นเพื่อแก้ไขปัญหาสังคม คือ ที่ไม่แสวงหาผลกำไร ก่อตั้งขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อช่วยจัดหางาน และสร้างรายได้ให้คนที่ยังไม่มีงานทำ
4. องค์กรภาครัฐที่ก่อตั้งขึ้นเพื่อแก้ไขปัญหาสังคม แต่เป็นองค์กรที่แสวงหาผลกำไร ธุรกิจประเภทนี้จะให้ความสนใจไปที่ภารกิจทางสังคม อาทิเช่น การช่วยเหลือ และการแก้ไขปัญหาสังคมมากกว่าภารกิจด้านอื่น

ตอนที่ 7 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

คัชพล จันเพชร (2561) ได้เขียนบทความเรื่อง การประยุกต์แนวคิดธุรกิจเพื่อสังคมในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน: กรณีศึกษาชุมชนบ้านชาวหลวง จังหวัดน่าน ประเทศไทย โดยกล่าวถึงประเด็นการพัฒนาการท่องเที่ยวเพื่อความยั่งยืน โดยใช้รูปแบบจากการประยุกต์แนวคิดธุรกิจเพื่อสังคม ในการตอบคำถามด้านความอยู่ดีมีสุขและการสร้างรายได้ในชุมชนที่มาจากการขับเคลื่อนจากคนในชุมชนภายใต้คำถามที่ว่า “การใช้แนวคิดธุรกิจเพื่อสังคมในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนได้อย่างไร” ซึ่งการวิเคราะห์รายละเอียดจากบทความฉบับนี้ ใช้การวิเคราะห์จากความเข้าใจถึงกรณีศึกษาของชุมชนในภาคเหนือของประเทศไทย ซึ่งโครงสร้างคำถามเป็นลักษณะปลายเปิดในประเด็นคำถามด้านการพัฒนาการท่องเที่ยวภายใต้แนวคิดธุรกิจเพื่อสังคมสำหรับใช้ในการสัมภาษณ์ผู้ที่ดำเนินกิจกรรมเกี่ยวข้องทางการท่องเที่ยว

ข้อสรุปจากงานวิจัยชิ้นนี้เป็นข้อค้นพบในรายละเอียดปัจจัยที่มีส่วนในการส่งผลให้เกิดความสำเร็จต่อการดำเนินธุรกิจเพื่อสังคมด้านการพัฒนาศักยภาพชุมชน บ้านชาวหลวง ที่ตอบสนองการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ซึ่งมีรายละเอียดประกอบด้วย 3 ข้อหลัก ได้แก่ 1.การสร้างความรู้ปิติชอบสังคมที่มาจากภายในของบุคลากรในชุมชน บ้านชาวหลวง 2.ปัจจัยที่ส่งเสริมด้านความชัดเจนในการเป็นผู้ประกอบการสังคมของชุมชนบ้านชาวหลวง และ 3.ปัจจัยสนับสนุนศักยภาพการเป็นผู้ประกอบการธุรกิจเพื่อสังคมของชุมชนบ้านชาวหลวง ซึ่งเป็นสิ่งที่มีอยู่แล้วในตัวของสมาชิกชุมชนแต่ละคน ดังนั้น ปัจจัยที่สนับสนุนศักยภาพการเป็นผู้ประกอบการสังคมจึงเป็นสิ่งที่สำคัญในการช่วยกระตุ้นในการขับเคลื่อนให้สำเร็จตามวัตถุประสงค์ โดยงานวิจัยชิ้นนี้มีความท้าทายเป็นอย่างมากในการนำแนวคิดดังกล่าวมาใช้กับชุมชนที่มีความเป็นเมืองสูง ซึ่งอาจทำให้ไม่สามารถผลักดันให้เกิดผลสัมฤทธิ์ในระดับที่สูง เนื่องจากอาจมีพฤติกรรมของสมาชิกในชุมชนที่แตกต่างกันอย่างมาก ซึ่งบทความวิจัยชิ้นนี้สามารถใช้เป็นปัจจัยพื้นฐานในการใช้เปรียบเทียบกับกรณีศึกษาอื่น และทดสอบด้วยวิธีการต่างๆ ในประเทศที่มีความประสงค์จะพัฒนาชุมชนให้มีความเข้มแข็งทางเศรษฐกิจฐานรากด้านการพัฒนาท่องเที่ยวในชนบท

จิตรา จันชนะกิจและคณะ. (2563) ได้ศึกษาเรื่อง การจัดการการบริการดูแลผู้สูงอายุในบริบทของธุรกิจเพื่อสังคม โดยมีเนื้อหา ดังนี้คือ การเขาสู่สังคมผู้สูงอายุเป็นทั้งปัญหาและโอกาส ปัญหาคือ อัตราการพึ่งพิงเศรษฐกิจสูงขึ้น รวมทั้งในสวนงานของภาครัฐก็จะต้องจัดสรรทรัพยากรมาสนับสนุนการดูแลด้านสุขภาพสวนในด้านโอกาส คือการรักษาความรู้ที่สั่งสมซึ่งเป็นเสมือนสินทรัพย์ขององค์กรรวมทั้งการทำธุรกิจในการดูแลผู้สูงอายุที่มีกำลังทรัพย์โดยใช้แนวคิดธุรกิจเพื่อสังคมจึงเป็นการส่งเสริมคุณภาพชีวิตของผู้สูงอายุและสังคม การศึกษาครั้งนี้พบว่าปัจจัยการดูแลผู้สูงอายุของโครงการสว่างคนใจ ในด้านการดูแลโดยยึดบุคคลเป็นศูนย์กลางและการดูแลที่มีมาตรฐาน อยู่ในระดับมาก สวนการดูแลอย่างสอดประสานมีค่าในระดับปานกลาง ในสวนของการศึกษาปัจจัยเชิงสาเหตุ ต่อสุขภาพที่ดีของผู้สูงอายุ โดยการสังเคราะห์ตัวแบบจากงานวิจัยในอดีตเพื่อนำมาวิเคราะห์ในเชิงยืนยันจากตัวอย่างของผู้สูงอายุ จำนวน 150 คน ที่อาศัยในโครงการสว่างคนใจ ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า ปัจจัยการดูแลที่มีมาตรฐาน มีอิทธิพลรวมต่อสุขภาพที่ดีของผู้สูงอายุ มีขนาดสูงสุด คือ 0.286 โดยภาพรวมตัวแบบที่ผ่านการปรับมีค่าดัชนีอยู่ในระดับปานกลาง

กาญจนา แก้วเทพและคณะ (2562) ได้ศึกษาเรื่องนวัตกรรมการเสริมพลังชุมชนด้วยเครื่องมือการวิเคราะห์สังเคราะห์งานวิจัยเพื่อท้องถิ่น: กรณีศูนย์ประสานงานวิจัยเพื่อท้องถิ่นจังหวัดสมุทรสงคราม มีวัตถุประสงค์สำคัญ 3 ข้อ คือ

(1) เพื่อประมวลและพัฒนาชุดความรู้ว่าด้วยเครื่องมือการวิเคราะห์สังเคราะห์ในงานวิจัยเพื่อท้องถิ่นของศูนย์ประสานงานวิจัยเพื่อท้องถิ่นจังหวัดสมุทรสงคราม

(2) เพื่อค้นหาและทดลองใช้รูปแบบการติดตั้งเครื่องมือการวิเคราะห์สังเคราะห์เพื่อเสริมพลังชุมชนผ่านกระบวนการทำงานงานวิจัยเพื่อท้องถิ่นในกลุ่มพี่เลี้ยงและนักวิจัยชุมชน

(3) เพื่อศึกษาการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นจากการเสริมพลังชุมชนด้วยเครื่องมือการวิเคราะห์สังเคราะห์ในงานวิจัยเพื่อท้องถิ่นในกลุ่มพี่เลี้ยงและนักวิจัยชุมชน

ทีมวิจัยประกอบด้วยบุคคล 3 ฝ่าย คือ นักวิชาการจากภายนอก เจ้าหน้าที่ศูนย์ฯ และนักวิจัยชุมชนจาก 6 โครงการตัวอย่าง และได้ร่วมกำหนดค่านิยามคำว่า “การเสริมพลังชุมชน” ในงานวิจัยนี้ว่า หมายถึง การเสริมพลังปัญญาที่เป็นสมองทั้งซีกซ้ายและซีกขวาของกลุ่มเป้าหมาย การออกแบบการวิจัยใช้การวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วมกับการวิจัยเชิงทดลองในสนาม กิจกรรมที่ใช้ทดลองคือการฝึกอบรมเรื่องเครื่องมือการวิเคราะห์สังเคราะห์แก่กลุ่มพี่เลี้ยง 5 ครั้ง กลุ่มนักวิจัยชุมชน 2 ครั้ง และเก็บข้อมูลด้วยวิธีการผสมผสาน เช่น การวิเคราะห์เอกสาร การสังเกตการณ์แบบมีส่วนร่วม การสัมภาษณ์เจาะลึก การใช้รายงานด้วยตนเอง (self-report) เป็นต้น

ผลการวิจัยพบว่า (1) จากการวิเคราะห์เอกสารของศูนย์ฯ (ในช่วงปี พ.ศ.2557 – 2559) พบว่าศูนย์ฯ มีเครื่องมือการทำงานวิจัยทั้งหมด 29 ประเภท ทีมวิจัยได้คัดเลือกเครื่องมือการวิเคราะห์สังเคราะห์มา 12 ประเภท โดยที่เครื่องมือเหล่านี้ ทีมพี่เลี้ยงศูนย์ฯ มีประสบการณ์การใช้งานมาแล้ว แต่ทว่าเป็นการใช้ในระดับพื้นฐานและมีความเข้าใจในระดับเบื้องต้นเกี่ยวกับเครื่องมือที่ใช้ ทีมวิจัยได้นำเครื่องมือการวิเคราะห์สังเคราะห์ทั้ง 12 ประเภทมาทำกิจกรรมศึกษาร่วมกันในรูปแบบของการทดลองจัดฝึกอบรมเพื่อทำความเข้าใจเครื่องมือเหล่านี้ใน 10 มิติ คือ คุณลักษณะและธรรมชาติของเครื่องมือ ความสำคัญเป้าหมาย/ประโยชน์การใช้ แนวคิด/หลักการหนุนหลัง ประเภทย่อย ๆ ของเครื่องมือ วิธีการ/ลำดับขั้นตอนการใช้ช่วงเวลาการใช้ ฟังก์ชันการใช้ ลักษณะพิเศษ และปัญหาการใช้งาน (2) ในการค้นหาเรื่องรูปแบบวิธีการติดตั้งเครื่องมือการวิเคราะห์สังเคราะห์จากประสบการณ์ของศูนย์ฯ พบว่า ศูนย์ฯ มีรูปแบบ/วิธีการติดตั้งเครื่องมืออยู่บ้างแล้ว 6 – 7 วิธี แต่ทว่ายังไม่ได้มีการพัฒนาความรู้ ในเรื่องการติดตั้งอย่างเป็นระบบและชัดเจน ทีมวิจัยจึงได้ทดลองพัฒนาต่อยอดวิธีการติดตั้งแบบใหม่ๆ จากต้นทุนความรู้เดิมของศูนย์ฯ ผ่านกิจกรรมการฝึกอบรมในโครงการกับ 2 กลุ่มเป้าหมาย คือ กลุ่มพี่เลี้ยงและนักวิจัยชุมชน และได้ประมวลชุดความรู้ ว่าด้วยการวิธีการติดตั้งเครื่องมือการวิเคราะห์สังเคราะห์ออกมาได้ 20 วิธีการ ใน 20 วิธีการติดตั้งนี้แบ่งได้เป็น 2 กลุ่ม กลุ่มแรกเป็นวิธีการเดิมที่ศูนย์ฯ เคยใช้อยู่ เช่น การระดมสมอง การใช้บัตรคำ workshop ฯลฯ สำหรับกลุ่มแรกนี้ ทีมวิจัยได้พัฒนาวิธีการติดตั้งให้มีความหลากหลายมากยิ่งขึ้น ให้ใช้ได้หลายเป้าหมาย ให้ใช้แบบบูรณาการเครื่องมือหลายๆ ประเภทเข้าด้วยกัน เป็นต้น กลุ่มที่สองเป็นวิธีการติดตั้งแบบใหม่ เป็นนวัตกรรมที่สร้างสรรค์มาจากกิจกรรมการฝึกอบรม เช่น วิธีการบรรยายแบบมีส่วนร่วม การสร้างค่านิยามจากข้างล่าง เป็นต้น (3) ข้อค้นพบเรื่องวิธีการวัดความเปลี่ยนแปลงด้านพลังปัญญาของกลุ่มเป้าหมายที่เกิดขึ้นหลังจากผ่านกิจกรรมการฝึกอบรมแล้ว ทีมวิจัยได้สร้างสรรค์วิธีการวัดผลขึ้นมา 8 วิธี เพื่อชดเชยกับจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ไม่มากและเพื่อทำการวัดอย่างรอบด้าน วิธีการวัดผลทั้ง 8 วิธี ได้แก่ การวัดช่วงก่อน-การวัด ช่วงหลังการใส่กิจกรรมเสริมพลัง การวัดแบบ objective-subjective การวัดในสถานการณ์จริง-สถานการณ์จำลองขึ้นมา การวัดผลการนำความรู้ จาก การฝึกอบรมไปใช้งาน (to use) และการนำไปถ่ายทอดต่อให้แก่คนอื่น (to install)

ผลจากการวัดทั้ง 8 รูปแบบให้ผลที่ตรงกันว่า กิจกรรมการฝึกอบรมติดตั้งเครื่องมือการวิเคราะห์ สังเคราะห์ทั้ง 12 ประเภทให้แก่กลุ่มพี่เลี้ยง และ 9 ประเภทให้แก่กลุ่มนักวิจัยชุมชน สามารถสร้างการเปลี่ยนแปลงให้เกิดขึ้นในด้านพลังปัญญาทั้ง 2 ด้าน คือ ด้านความรู้ความเข้าใจในเรื่องเครื่องมือ A/S และด้านอารมณ์ความรู้สึก เช่น ความภาคภูมิใจในตนเอง ความมั่นใจในตนเอง จึงนำมาสู่ข้อสรุปว่า การใช้เครื่องมือการวิเคราะห์สังเคราะห์สามารถจะใช้เพื่อบรรลุเป้าหมายได้หลายประการ ทั้งเป้าหมายเพื่อการจัดการข้อมูล

ทั้งเป้าหมายเพื่อการจัดการความสัมพันธ์ระหว่างผู้คน และใช้เป็นเครื่องมือเพื่อพัฒนาพลังปัญญาของผู้ใช้ ทั้งนี้ โดยมีเงื่อนไขที่ผู้ใช้เครื่องมือการวิเคราะห์ สังเคราะห์จะต้องมีความรู้ความเข้าใจทั้งในตัวเครื่องมือและทั้งเรื่องวิธีการติดตั้งเครื่องมืออย่างมีหลักการและชัดเจน

สมจิต แดนสีแก้ว (2561) ได้ศึกษาเรื่อง โครงการการสังเคราะห์งานวิจัยภายใต้กรอบการวิจัย การพัฒนาคน ชุมชน และสังคมไทย เป็นรายงานวิจัยการสังเคราะห์งานวิจัยการพัฒนาคน ชุมชน และสังคมไทย ที่ได้รับทุนสนับสนุนการวิจัยจากสำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.) กลุ่มประเด็น “การศึกษาและสร้างสรรค์การเรียนรู้” ประจำปีงบประมาณ 2558 มีจำนวนทั้งสิ้น 5 แผนงาน และ 4 โครงการ เดี่ยว ใช้วิธีวิจัยเชิงคุณภาพ เก็บข้อมูลโดยลงพื้นที่ 2 ครั้ง เพื่อติดตามและประเมินผลกระบวนการดำเนินงาน โครงการวิจัยทุกโครงการ สังเกตการทำกิจกรรมการวิจัยของผู้วิจัยในแต่ละโครงการ การสนทนาแลกเปลี่ยน กับผู้วิจัย และกลุ่มเป้าหมายของแต่ละโครงการวิจัย สัมภาษณ์เชิงลึกในกลุ่มนักวิจัยและผู้ช่วยนักวิจัยเกี่ยวกับ บริบทของพื้นที่ที่ศึกษา ปัญหาและอุปสรรค และจัดเวทีประชุมระดมสมองเพื่อสังเคราะห์งานวิจัยร่วมกับ ผู้วิจัยทุกโครงการรวมถึงการวิเคราะห์จากเอกสารรายงานวิจัย และการรวบรวมข้อมูลเพิ่มเติมจากเครื่องมือที่ จัดทำขึ้น โดยใช้คำถามปลายเปิด ที่เปิดโอกาสให้นักวิจัยแต่ละโครงการแสดงความคิดเห็นในภาพลึกถึง ประเด็นการพัฒนาคน ชุมชนและสังคมไทย

ผลการศึกษา พบว่า ทุกโครงการวิจัยมีการพัฒนาคน ชุมชน และสังคมไทยอย่างต่อเนื่องโดยใช้ การวิจัยเชิงปฏิบัติการและการวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วม โดยกลุ่มเจ้าของปัญหาแลกเปลี่ยนเรียนรู้ ประสบการณ์ และค้นหาศักยภาพของผู้ร่วมวิจัยในชุมชน พัฒนากระบวนการเรียนรู้ให้คนทุกช่วงวัยได้รับการ ค้ำครองสิทธิ์ มีการสร้างสรรค์การเรียนรู้เพื่อสร้างความสมบูรณ์ของร่างกายจิตใจ และการสร้างคุณภาพชีวิต ซึ่งส่งผลเป็นพลังพัฒนาชุมชนให้เข้มแข็ง ได้รับการรับรองสิทธิและพิทักษ์สิทธิชุมชน สร้างความมั่นคงแก่สังคม จนกลายเป็นสังคมอุดมปัญญาและสังคมमानฉันท์ มีกระบวนการพัฒนา 4 ลักษณะ ได้แก่ 1) การเสริมพลัง อำนาจบุคคลเพื่อส่งเสริมสุขภาพและคุณภาพชีวิตสู่การสร้างชุมชนเข้มแข็งและสังคมอุดมปัญญา 2) การ พัฒนาหลักสูตรและการจัดการเรียนการสอนข้ามวัฒนธรรมในระบบการศึกษาสู่การพัฒนาเครือข่ายชุมชนและ สังคมมั่นคง 3) การส่งเสริมการประกอบอาชีพสู่การสร้างชุมชนและสังคมมั่งคั่ง 4) การสร้างเครือข่ายชุมชน เพื่อส่งเสริมการศึกษานอกระบบ การเรียนรู้ตลอดชีวิต และการสร้างสังคมที่ยั่งยืน นอกจากนี้ยังมีการผลิต นวัตกรรม ได้แก่ 1) เครื่องมือประเมินภาวะอารมณ์ของเด็ก ฝึกผู้ปกครองให้ร่วมส่งเสริมสุขภาพเด็ก และการ เตรียมพ่อแม่ ให้ประเมินเด็ก ส่งเสริมให้เด็กมีพฤติกรรมปกติ กินง่าย นอนง่าย เล่นง่าย ส่งเสริมสุขภาพเด็กสู่ การพัฒนาวิชาชีพสุขภาพ เรียนรู้ร่วมกันผ่านสื่อออนไลน์ 2) สื่อการเรียนรู้สำหรับเด็กนักเรียนบนฐานของ ความหลากหลายทางวัฒนธรรม 3) แบบวัดค่านิยมหลัก 12 ประการตามแนวคิดพลเมืองดีในวิถีประชาธิปไตย ของเยาวชนสู่การพัฒนาคน ชุมชนและสังคมไทย 4) แบบประเมินอภิปัญญาของนักศึกษามหาวิทยาลัย 5) รูปแบบการสร้างเครือข่ายชุมชนเพื่อส่งเสริมการศึกษานอกระบบมีห้องเรียนร่วมของวัยเด็ก วัยแรงงาน และ ผู้สูงอายุสู่สังคมที่ยั่งยืน 7) หลักสูตรท้องถิ่นส่งเสริมคุณภาพชีวิต เรียนรู้จากภูมิปัญญาท้องถิ่น สู่การสร้าง วัฒนธรรมการเรียนรู้ตลอดชีวิตของสังคมและผลิตสื่อถ่ายทอดทางออนไลน์

ทุกโครงการต้องการสนับสนุนให้เกิดศูนย์ต่างวัย ได้แก่ วัยเด็ก วัยแรงงาน และวัยสูงอายุ เพื่อ ลดช่องว่างระหว่างวัย ให้ผู้สูงอายุได้เข้ามามีส่วนร่วมในการถ่ายทอดความรู้ แนวคิด ประสบการณ์ และของดี แก่วัยเด็ก และวัยแรงงาน ให้วัยแรงงานเป็นผู้ขับเคลื่อน ควรมีการพัฒนากระบวนการดูแลคนทุกกลุ่มในด้านการ จัดบริการสุขภาพและสวัสดิการสังคมอย่างบูรณาการ ลดการเบียดพื้นที่ทางสังคมจนเกิดคนชายขอบ โดยการ มีส่วนร่วมของทุกภาคส่วนอย่างต่อเนื่อง ผลจากการวิจัยครั้งนี้สามารถใช้เป็นแนวทางในการจัดทำแผน งบประมาณที่เน้นการมีส่วนร่วมของทุกวัยในการขับเคลื่อนชุมชนแบบบูรณาการทั้งด้านสุขภาพ อนุรักษ์

วัฒนธรรม เศรษฐกิจ และด้านหลักประกันความมั่นคงเข้าด้วยกัน รวมทั้งพัฒนาชุมชนที่มีศักยภาพเป็นต้นแบบของการดูแลข้ามวัยและข้ามวัฒนธรรมเพื่อขยายผลไปสู่ชุมชนอื่นต่อไป

รศมี ชูทรงเดชและคณะ(2562) โครงการสังเคราะห์งานวิจัยของ สกว. ในจังหวัดแม่ฮ่องสอนในกรอบการพัฒนาที่ยั่งยืน เป็นโครงการวิจัยการสังเคราะห์งานวิจัยของ สกว. ในจังหวัดแม่ฮ่องสอนตามกรอบการพัฒนาที่ยั่งยืน เป็นโครงการที่วิเคราะห์และสังเคราะห์งานวิจัยที่ดำเนินมาในจังหวัดแม่ฮ่องสอนทั้งหมด เพื่อบูรณาการความรู้จากงานวิจัยในกรอบเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน ทำให้เข้าใจสถานการณ์ ตลอดจนปัญหาต่างๆ เพื่อตั้งรับและปรับตัวให้ทันต่อผลกระทบการเปลี่ยนแปลงในบริบทโลกและประเทศ

วัตถุประสงค์ของโครงการ คือ 1) เพื่อวิเคราะห์และสังเคราะห์งานวิจัยสำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.) และช่องว่างของงานวิจัยที่ดำเนินการในจังหวัดแม่ฮ่องสอน 2) เพื่อเสนอแนวทางการวิจัยในกรอบการพัฒนาที่ยั่งยืนและสอดคล้องกับความเป็นจริงของพื้นที่

ผลการวิจัย คือ 1) สังเคราะห์เอกสารโครงการวิจัยในระบบออนไลน์ของ สกว. ที่ดำเนินงานในจังหวัดแม่ฮ่องสอนทั้งหมด (183 โครงการ) กรอบของ Localizing SDGs ที่เน้นความสำคัญของ 5 P (People, Planet, Prosperity, Peace, and Partnership) จากงานวิจัยที่จัดจำแนกออกเป็น 15 ด้าน คือ ทรัพยากร การจัดการทรัพยากร/โบราณคดี/วัฒนธรรม/ชาติพันธุ์ สมุนไพร เกษตรกรรม ความมั่นคงทางอาหาร เศรษฐกิจชุมชน การท่องเที่ยว การค้าชายแดน การศึกษา พัฒนาชุมชน ธรรมชาติป่า ธรรมชาติ/ผู้ย้ายถิ่น การแก้ปัญหาความยากจน และสาธารณสุขโรค 2) จัดเวทีย่อยขนาดเล็กเฉพาะกลุ่มของนักวิจัยท้องถิ่น และจัดเวทีขนาดใหญ่เพื่อนำเสนอผลการสังเคราะห์ผลงานเบื้องต้นที่จังหวัดแม่ฮ่องสอน 3) สถานภาพองค์ความรู้ เรื่องภูมิหลังทางสังคม ภูมิหลังของมาตุภูมิ โลกาภิวัตน์กับแม่ฮ่องสอน ผลงานวิจัยที่มีผลกระทบต่อชุมชนและสาธารณะ การวิเคราะห์ในกรอบ 5 P ของเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน และช่องว่างของงานวิจัย และ 4) ข้อเสนอแนวทางในด้านนโยบายการวิจัย กลไกการวิจัย และประเด็นการวิจัยในอนาคตภายใต้กรอบเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนทั้ง 17 ข้อ

สุบิน ยุระรัช(2560) ได้ศึกษาเรื่องราวของการสังเคราะห์องค์ความรู้ที่ได้รับจากงานวิจัยที่ได้รับทุนอุดหนุนจากมหาวิทยาลัยและหน่วยงานภายนอก ปี การศึกษา 2558-2560 โดยการศึกษาเรื่องนี้เป็นการวิจัยเชิงเอกสาร มีวัตถุประสงค์ 2 ข้อ คือ (1) เพื่อสำรวจสภาพและแนวโน้มของการได้รับทุนวิจัยภายในและภายนอกของคณาจารย์มหาวิทยาลัยศรีปทุม ระหว่างปี การศึกษา 2558-2560 และ (2) เพื่อสังเคราะห์องค์ความรู้จากงานวิจัยที่ได้รับทุนจากมหาวิทยาลัย และหน่วยงานภายนอกของคณาจารย์มหาวิทยาลัยศรีปทุม ระหว่างปี การศึกษา 2558-2560 โดยวิธีวิทยาการวิจัยที่ใช้ คือ การสังเคราะห์งานวิจัย ประชากร คือ รายงานการวิจัยของคณาจารย์มหาวิทยาลัยศรีปทุม จำนวน 180 เรื่อง เครื่องมือวิจัยที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้มี 2 ฉบับ ได้แก่ (1) แบบสรุปลักษณะรายละเอียดของงานวิจัย และ (2) แบบประเมินคุณภาพของงานวิจัย ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณใช้สถิติเชิงบรรยาย ได้แก่ ความถี่และร้อยละ ส่วนการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ ใช้วิธีการวิเคราะห์เนื้อหา

ผลการวิจัย พบว่า 1. เพื่อสำรวจสภาพและแนวโน้มของการได้รับทุนวิจัยภายในและภายนอกของคณาจารย์ มหาวิทยาลัย ศรีปทุม ระหว่างปี การศึกษา 2558-2560 พบว่า 3 ปี การศึกษาที่ผ่านมา มหาวิทยาลัยจัดสรรทุนวิจัยให้คณาจารย์เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องทุกปี รวมเป็นเงินทุนวิจัยที่มหาวิทยาลัยจัดสรรทั้งสิ้นจำนวน 31,611,486 บาท ผลผลิตงานวิจัยได้ 98 เรื่อง และมหาวิทยาลัย ศรีปทุมได้รับทุนวิจัยจากหน่วยงานภายนอกเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องทุกปี เช่นเดียวกัน รวมเป็นเงินทั้งสิ้นจำนวน 37,549,164 บาท ผลผลิตงานวิจัยได้ 82 เรื่อง รวมงานวิจัย ที่เกิดจากการทุนวิจัยภายในและภายนอกจำนวน 180 เรื่อง

2. เพื่อสังเคราะห์องค์ความรู้จากงานวิจัยที่ได้รับทุนจากมหาวิทยาลัย และหน่วยงานภายนอก ของคณาจารย์มหาวิทยาลัยศรีปทุมระหว่างปี การศึกษา 2558-2560 พบว่า คุณลักษณะของผลงานวิจัย ตามระเบียบคณะกรรมการการอุดมศึกษาว่าด้วยมาตรฐานหลักเกณฑ์และวิธีการแต่งตั้งคณาจารย์ในสถาบัน อุดมศึกษาเอกชนให้ดำรงตำแหน่งทางวิชาการ พ.ศ. 2560 ส่วนใหญ่ก่อให้เกิดประโยชน์ต่อวงวิชาการ (ร้อยละ 32) รองลงมาคือ พัฒนาและส่งเสริมชุมชนหรือสังคมให้มีความเข้มแข็ง (ร้อยละ 26) ส่วนคุณลักษณะ ผลงานวิจัยตามยุทธศาสตร์ชาติระยะ 20 ปี (พ.ศ. 2561-2580) ส่วนใหญ่เป็นการวิจัยที่ต่อยุทธศาสตร์ที่ 2 เรื่อง การสร้างความสามารถในการแข่งขัน (ร้อยละ 30) รองลงมาคือ ยุทธศาสตร์ที่ 3 เรื่องการพัฒนาและ เสริมสร้างศักยภาพคน (ร้อยละ 21)

สุทธดา ชัดติยะและคณะ(2562) ได้ศึกษาเรื่อง “กิจการเพื่อสังคมกับการพัฒนาประเทศ อย่างยั่งยืน” ผลการศึกษาพบว่าจากกิจการเพื่อสังคมเป็นกิจการที่มีการดำเนินงานเหมือนกับธุรกิจทั่วไป มี เป้าหมายทางสังคม (Social Mission) เป็นเป้าหมายหลักในการดำเนินธุรกิจ คือเกิดขึ้นมาเพื่อใช้ธุรกิจในการ แก้ไขปัญหาและพัฒนาสังคม โดยมีการผลิตและขายสินค้าเพื่อสร้างผลกำไร และผลกำไรที่ได้จากการดำเนิน ธุรกิจจะถูกแยกออกเป็นสองส่วน ส่วนที่หนึ่งจะถูกนำกลับคืนสู่ธุรกิจเพื่อให้ธุรกิจสามารถดำรงอยู่ต่อไปได้ ขณะที่กำไรส่วนที่สองจะถูกนำกลับคืนสู่สังคมในรูปแบบต่างๆ ทั้งที่เป็นตัวเงินและไม่ใช้ตัวเงิน ผลกำไรในส่วน นี้สามารถวัดผลจากหลายดัชนีด้วยกัน เช่น เป็นคุณภาพชีวิตและโครงสร้างสังคมที่ดีขึ้น

สิ่งสำคัญของการนำผลกำไรกลับคืนสู่สังคมเพื่อแก้ปัญหาสังคมนั้นคือ การที่ชุมชนสามารถ พึ่งพาตนเองได้โดยไม่ต้องรอความช่วยเหลือจากองค์กรภายนอก หรือรัฐบาลแต่อย่างเดียว ทำให้สามารถ ยกระดับความเป็นอยู่ การใช้ชีวิตของคนในชุมชนไปในทางที่ดีขึ้น ปัญหาในชุมชนลดลง เช่น ปัญหาการว่างงาน ปัญหายาเสพติด ปัญหาความยากจน คนในชุมชนมีชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น ชุมชนมีความเข้มแข็ง สามารถพึ่งพาตนเองได้ ไม่ต้องรอความช่วยเหลือจากหน่วยงานของภาครัฐ คนในชุมชนมีความสำนึกรักถิ่นที่อยู่ช่วยกันดูแลชุมชน ประเพณี วัฒนธรรม ธรรมชาติในชุมชนเอาไว้ได้เป็นอย่างดี การที่คนในชุมชนโดยเฉพาะ คนหนุ่มสาวออกไปทำงานนอกชุมชนน้อยลง สิ่งต่างๆเหล่านี้คือผลกระทบที่จะเกิดขึ้น จากการดำเนินงานของ กิจการเพื่อสังคม นั่นคือกล่าวได้ว่ากิจการเพื่อสังคมส่งผลต่อการพัฒนาประเทศอย่างยั่งยืน โดยมีส่วนช่วย ผลักดันในเรื่องของการเกิดความเสมอภาค ลดความเหลื่อมล้ำทางสังคม แก้ไขปัญหาความยากจน และจาก การที่ปัญหาต่างๆในชุมชนลดลง ชุมชนสามารถแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นในชุมชนได้ด้วยตนเอง ทำให้ภาครัฐไม่ต้อง นำงบประมาณบางส่วนมาช่วยแก้ปัญหาอย่างในอดีต ทั้งประชาชนสามารถพึ่งพาตนเองได้ ลดการพึ่งพาจาก หน่วยงานราชการ ทำให้รัฐบาลสามารถนำงบประมาณในส่วนนี้ไปพัฒนาประเทศในส่วนอื่นแทน ส่งผลให้ ประเทศมีการพัฒนาอย่างค่อยเป็นค่อยไป และนำไปสู่เป้าหมายที่สำคัญคือการพัฒนาประเทศอย่างยั่งยืนได้ใน ที่สุด

ทรงศักดิ์ ไจกล้ำ(2561) ได้ศึกษาเรื่อง “รูปแบบการพัฒนาและเสริมสร้างองค์กรธุรกิจเพื่อ สังคมอย่างยั่งยืนในประเทศไทย” ผลการวิจัยพบว่า จากการศึกษาเรื่องนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสภาพปัญหา ทั่วไปขององค์กรธุรกิจเพื่อสังคมในประเทศไทย เพื่อวิเคราะห์ปัจจัยเสริมสร้างความยั่งยืนทางสังคมขององค์กร ธุรกิจเพื่อสังคมในประเทศไทย และเพื่อเสนอแนวปฏิบัติเพื่อพัฒนาความยั่งยืนขององค์กรธุรกิจเพื่อสังคมใน ประเทศไทย ใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพ โดยรวบรวมข้อมูลและสัมภาษณ์เชิงลึกกับกลุ่มผู้ให้ข้อมูลสำคัญ ซึ่งเป็นผู้บริหารและผู้ปฏิบัติการจากองค์กรขนาดใหญ่ ขนาดกลาง และขนาดเล็ก ที่เป็นองค์กรธุรกิจเพื่อสังคมที่ ประสบความสำเร็จในการบริหารองค์กรจนสามารถบรรลุความสำเร็จ เป็นองค์กรธุรกิจเพื่อสังคมที่มีความ ยั่งยืน และสังคมให้การยอมรับว่ามีบทบาทในการทำประโยชน์ เพื่อสังคมตามหลักการของธุรกิจเพื่อสังคม มี ผลการศึกษาวิจัย

1. สภาพปัญหาทั่วไปขององค์กรธุรกิจเพื่อสังคมในประเทศไทย ในด้านการบริหารจัดการ องค์กรธุรกิจเพื่อสังคม มีการจัดทำแผนธุรกิจเพื่อสังคม วางโครงสร้างการบริหารจัดการองค์กร มีแผนการบริหารจัดการความเสี่ยง วิเคราะห์ขนาดขององค์กรต่อโอกาสทางธุรกิจ และมีการวางแผนในเชิงยุทธศาสตร์เชิงรุก
2. ปัจจัยเสริมสร้างความยั่งยืนทางสังคมขององค์กรธุรกิจเพื่อสังคมในประเทศไทย มีการกำหนดนโยบายขององค์กรอย่างชัดเจน ขับเคลื่อนกลไกทางเศรษฐกิจ ผสานกับนโยบายการส่งเสริมของภาครัฐ และประยุกต์หลักแนวคิดปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง เพื่อให้การดำเนินธุรกิจ เติบโตก้าวหน้าอย่างมั่นคงยั่งยืน
3. แนวปฏิบัติเพื่อพัฒนาความยั่งยืนขององค์กรธุรกิจเพื่อสังคมในประเทศไทยพบว่า แนวปฏิบัติเพื่อความยั่งยืนของธุรกิจเพื่อสังคมในประเทศไทย ขึ้นอยู่ปัจจัยหลัก 3 ส่วน คือ ส่วนขององค์กรธุรกิจเพื่อสังคม ส่วนของภาคประชาคม และส่วนของภาคภาครัฐ ซึ่งทุกภาคส่วนต้องประสานการทำงานในแนวทางเดียวกัน โดยคำนึงถึงผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทางเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อมอย่างมีคุณธรรม จริยธรรม และจรรยาบรรณ ตลอดจนมีธรรมาภิบาลเพื่อเป็นเครื่องกำกับให้การดำเนินกิจกรรมต่างๆ

ณวีรธรรม เกียรติโชคชัยกุล(2563) ได้ศึกษาเรื่อง “ธุรกิจเพื่อสังคมของสหกรณ์การเกษตรตามหลักพระพุทธศาสนา” ผลการวิจัยพบว่า บทความวิจัยเรื่อง ธุรกิจเพื่อสังคมของสหกรณ์การเกษตรตามหลักพระพุทธศาสนา มีวัตถุประสงค์ ๓ ข้อ (๑) เพื่อศึกษาความเป็นมาของสหกรณ์ สหกรณ์การเกษตร ธุรกิจเพื่อสังคม สภาพปัญหาและอุปสรรคของของธุรกิจเพื่อสังคมของสหกรณ์การเกษตร (๒) เพื่อศึกษาการนำหลักพระพุทธศาสนา มาเชื่อมโยงกับธุรกิจเพื่อสังคมของสหกรณ์การเกษตรศรีประจันต์ (๓) เพื่อศึกษาธุรกิจเพื่อสังคมตามหลักพระพุทธศาสนาของสหกรณ์การเกษตรศรีประจันต์ โดยใช้ระเบียบวิธีการวิจัยเชิงคุณภาพ ศึกษาจากเอกสาร การสัมภาษณ์เชิงลึก In- depth Interview และการสนทนากลุ่มเฉพาะ Focus Group Discussion ผลการวิจัยพบว่า การจัดตั้งสหกรณ์ (Co-operative) เนื่องจากเกษตรกรถูกเอารัดเอาเปรียบจากพ่อค้าคนกลาง ทำให้มีต้นทุนแพง แต่ขายผลผลิตได้ในราคาที่ต่ำ มีหนี้สินฐานะยากจน และความไม่แน่นอนจากธรรมชาติ สหกรณ์การเกษตรหรือสหกรณ์อื่นๆ ถือเป็นองค์กรหรือสมาคมทางเศรษฐกิจที่ประชาชนหรือสมาชิก ร่วมมือกันจัดตั้งขึ้นเพื่อช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ร่วมคิด ร่วมแรง ร่วมใจและร่วมลงทุนเพื่อดำเนินธุรกิจที่สร้างสรรค์ประโยชน์สุขแก่มวลหมู่สมาชิก ทั้งด้านเศรษฐกิจและสังคมตามวัตถุประสงค์ และเป้าหมายที่กำหนด สาเหตุที่เลือกวิจัยเฉพาะเจาะจงด้านสถานที่ ณ สหกรณ์การเกษตร ศรีประจันต์ อำเภอศรีประจันต์ จังหวัดสุพรรณบุรี เนื่องจากเป็นสหกรณ์ที่ดำเนินธุรกิจควบคู่กับการดูแลสังคมและสิ่งแวดล้อม ได้นำหลักธรรมทางพระพุทธศาสนา คือ ศีล ๕ พรหมวิหาร ๔ สังคหวัตถุ ๔ และอิทธิบาท ๔ มาประยุกต์ใช้ขับเคลื่อนบริหารคน บริหารงาน

กาญจนา เหล่าโชคชัยกุล และคณะ(2562) ได้ศึกษาเรื่อง “กิจการเพื่อสังคมเพื่อการพัฒนาสังคม” ผลการวิจัยพบว่า บทความวิชาการนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ อธิบายเรื่องราวของกิจการเพื่อสังคมกับการพัฒนาสังคมในบริบทของสังคมไทย อันจะทำให้เข้าใจนิยาม และลักษณะการดำเนินการของกิจการเพื่อสังคมที่ในปัจจุบันยังมีการให้นิยาม และวิธีการดำเนินงานที่หลากหลายในบริบทของสังคมไทย เนื่องจากแนวคิดเกี่ยวกับกิจการเพื่อสังคมนั้นเป็นแนวคิดที่แพร่มาจากประเทศตะวันตก ซึ่งมีกิจการเพื่อสังคมเติบโตเป็นอย่างมาก ทั้งนี้ได้นำเสนอกรณีศึกษาของกิจการเพื่อสังคมที่เป็นรูปธรรมในการดำเนินธุรกิจ จากการลงพื้นที่จังหวัดสระแก้ว ซึ่งคัดเลือกจากกิจการที่มีความโดดเด่นและได้รับการยอมรับในการดำเนินกิจการเพื่อสังคม 3 แห่งคือ ธรรมะชาติ ผ้าทอมือ วิสาหกิจชุมชนกลุ่มแปรรูปสมุนไพรทับทิมสยาม 05 และวิสาหกิจชุมชนเครื่องหอมเมืองสระแก้ว ทำมาดี เป็นกรณีศึกษา พบว่า โดยนิยาม ทั้งสามแห่งจัดเป็นกิจการเพื่อสังคม แม้ว่าจะมีแนวทางในการดำเนินการแตกต่างกันไป แต่สิ่งที่สำคัญที่สุดของการเป็นกิจการเพื่อสังคมนอกเหนือจากการสร้างรายได้คือ เป้าหมายทางสังคมและสิ่งแวดล้อม

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง สังเคราะห์องค์ความรู้เรื่อง “บทบาทอุตสาหกรรมบริการต่อการพัฒนาสู่ธุรกิจเพื่อสังคม” จากงานวิจัยไทยในรอบ 15 ปี (พ.ศ.2548-พ.ศ.2563) มีวัตถุประสงค์ที่สำคัญคือ การสังเคราะห์องค์ความรู้จากบทบาทอุตสาหกรรมบริการเพื่อนำสู่การพัฒนาสู่ธุรกิจเพื่อสังคมจากงานวิจัยไทยในรอบ 15 ปี (พ.ศ.2548-พ.ศ.2563) การวิจัยเรื่องนี้เป็นงานวิจัยเชิงเอกสาร (Documentary analysis) โดยวิธีการวิจัยที่ใช้คือการสังเคราะห์งานวิจัย (Synthesis) โดยมีหน่วยวิเคราะห์ (Unit analysis) ของงานชิ้นนี้ คือ รายงานการวิจัยจากฐานข้อมูลต่างๆ จากงานวิจัยไทยในรอบ 15 ปี จำนวน 30 เรื่อง นับตั้งแต่ พ.ศ.2548 ถึง พ.ศ.2563

1. รูปแบบการทำวิจัย

การศึกษาวิจัยเรื่อง สังเคราะห์องค์ความรู้เรื่อง “บทบาทอุตสาหกรรมบริการต่อการพัฒนาสู่ธุรกิจเพื่อสังคม” จากงานวิจัยไทยในรอบ 15 ปี (พ.ศ.2548-พ.ศ.2563)นี้ เป็นการเขียนเรียบเรียงเป็นบทสรุปงานวิจัยเชิงพรรณนาวิเคราะห์ (descriptive research) ใช้การวิจัยแบบแผนเชิงเดียวเพื่อนำข้อค้นพบองค์ความรู้ที่ได้ไปใช้ประกอบกับดุลพินิจในเชิงนโยบายเพื่อกำหนดทิศทางในการสนับสนุนยุทธศาสตร์การทำธุรกิจเพื่อสังคมในอนาคต

2. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาวิจัย ได้แก่ งานวิจัยที่ได้รับการเผยแพร่จากหน่วยงานแหล่งทุนต่าง ๆ ประกอบด้วย E-Library, Google Scholar, วิทยานิพนธ์ออนไลน์ สำนักหอสมุดกลาง มหาวิทยาลัยศิลปากร, PSU Knowledge Bank, CMU e-Theses, และอื่นๆ

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นการสุ่มตัวอย่างโดยวิธีการสุ่มแบบเจาะจง โดยเลือกกลุ่มตัวอย่างจากงานวิจัยที่ปรากฏในฐานข้อมูลที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้น จำนวน 30 เรื่อง

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเองจากฐานข้อมูลต่างๆ ซึ่งได้เผยแพร่ผ่านรูปแบบต่างๆ เช่น สื่อออนไลน์ เว็บไซต์ และห้องสมุดของมหาวิทยาลัย โดยมากจะเป็นงานวิจัยที่ได้จากเว็บไซต์ของฐานข้อมูลนั้นๆ เช่น E-Library, Google Scholar, วิทยานิพนธ์ออนไลน์ สำนักหอสมุดกลาง มหาวิทยาลัยศิลปากร, PSU Knowledge Bank, CMU e-Theses, และอื่นๆ

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยมีการวิเคราะห์ข้อมูลตามขั้นตอนดังนี้

1. วิเคราะห์ภาพรวมของรายงานการวิจัยแต่ละเรื่องตามองค์ประกอบของงานวิจัยที่มีคุณภาพ เพื่อหาความถูกต้อง ครบถ้วนและสมบูรณ์ของรายงานการวิจัยแต่ละเล่ม และตรวจสอบรูปแบบการวิจัย เนื้อหาการวิจัยโดยใช้สถิติในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ความถี่และร้อยละ

2.วิเคราะห์เนื้อหาโดยใช้เครื่องมือการวิจัยเป็นกรอบในการพิจารณาว่าประเด็นเนื้อหาของงานวิจัยแต่ละเรื่องตรงกับองค์ความรู้ใดตามแนวความคิดจำแนกกลุ่มงานวิจัย สถาบันวิจัยและนำเสนอประกอบความเรียง

3.สรุปเนื้อหาสาระที่ได้จากข้อค้นพบจากงานวิจัยเพื่อนำเสนอเป็นข้อค้นพบเชิงนโยบาย โดยนำงานวิจัยแต่ละเรื่องมาเขียนวิเคราะห์ข้อมูลโดยการวิเคราะห์เนื้อหาจากเนื้อหาที่ปรากฏในเอกสาร (manifest content) และตีความเนื้อหาที่ซ่อนอยู่ในเอกสารที่เกี่ยวข้อง(latent content) ด้วยวิธีการเขียนรายงานสรุปแบบพรรณนาวิเคราะห์(descriptive research)

5. สรุปผลการวิจัย

นำผลข้อสรุปที่ได้มาเขียนเรียบเรียงเป็นบทสรุปงานวิจัยเชิงพรรณนาวิเคราะห์ (descriptive research) และนำข้อค้นพบองค์ความรู้ที่ได้ไปใช้ประกอบกับดุลพินิจในเชิงนโยบายเพื่อกำหนดทิศทางในการสนับสนุนยุทธศาสตร์การทำธุรกิจเพื่อสังคมในอนาคต

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่อง สังเคราะห์องค์ความรู้เรื่อง “บทบาทอุตสาหกรรมบริการต่อการพัฒนาสู่ธุรกิจเพื่อสังคม” จากงานวิจัยไทยในรอบ 15 ปี (พ.ศ.2548-พ.ศ.2563) มีวัตถุประสงค์คือ การสังเคราะห์องค์ความรู้จากบทบาทอุตสาหกรรมบริการเพื่อนำสู่การพัฒนาสู่ธุรกิจเพื่อสังคมจากงานวิจัยไทยในรอบ 15 ปี (พ.ศ. 2548-พ.ศ.2563) การวิจัยเรื่องนี้เป็นงานวิจัยเชิงเอกสาร (Documentary analysis) โดยวิธีการวิจัยที่ใช้คือการสังเคราะห์งานวิจัย (Synthesis) โดยมีหน่วยวิเคราะห์ (Unit analysis) ของงานชิ้นนี้ คือ รายงานการวิจัยจากฐานข้อมูลต่างๆ จากงานวิจัยไทยในรอบ 15 ปี จำนวน 30 เรื่อง นับตั้งแต่ พ.ศ.2548 ถึง พ.ศ.2563

ก่อนการสังเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยทำการจัดทำตารางเพื่อแยกแยะหมวดหมู่และแหล่งของข้อมูลเพื่อที่จะทำให้ง่ายต่อการแบ่งประเภทและที่มาของข้อมูล

ตารางที่4.1 จำนวนงานวิจัยที่สังเคราะห์จำแนกตามสาระของการวิจัย และประเภทของการวิจัย

ลำดับที่	ชื่องานวิจัย	ผู้วิจัย	ปี	สังกัด	แหล่งทุน/แหล่งตีพิมพ์	แหล่งสืบค้น	ประเภท
1	แผนยุทธศาสตร์การพัฒนามูลฐานธุรกิจเพื่อสังคมของอำเภอหางดงและอำเภอสารภีจังหวัดเชียงใหม่	นส.กาญจนา สมมิตร และคณะ	2555	มหาวิทยาลัยฟาร์อีสเทอร์น	สกว.(สกว)	E-library	ธุรกิจเพื่อสังคม
2	โครงการศูนย์วิจัยนวัตกรรมชุมชนภาคตะวันตกและการขยายผลการขับเคลื่อนงานวิจัยผ่านธุรกิจเพื่อสังคม	นายชัช นุวัฒน์ มณีศรีขำและคณะ	2561	มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์	สกว.(สกว)	E-library	ธุรกิจเพื่อสังคม
3	โครงการวิจัยเพื่อพัฒนาองค์ความรู้ด้านการประเมินผลลัพธ์ทางสังคมสำหรับกิจการเพื่อสังคม และจัดทำกรณีศึกษา นำร่อง	นส.สฤณี อาชวานันทกุล และคณะ	2561	บริษัท ป่าสาละ จำกัด	สกว.(สกว)	E-library	ธุรกิจเพื่อสังคม
4	การพัฒนาผลิตภัณฑ์บนฐานอัตลักษณ์ของพื้นที่เพื่อยกระดับขีด	ผศ.ดร.กนก กานต์ แก้ว	2561	สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์	วช. และสกว.(สกว)	E-library	อุตสาหกรรมบริการ

ลำดับ ที่	ชื่องานวิจัย	ผู้วิจัย	ปี	สังกัด	แหล่งทุน/แหล่ง ตีพิมพ์	แหล่ง สืบค้น	ประเภท
	ความสามารถการ แข่งขันของ ผู้ประกอบการและ เครือข่ายการท่องเที่ยว โดยชุมชนจังหวัด นครศรีธรรมราช	นุช และ คณะ					
5	โครงการ “การจัดการ อุตสาหกรรมบริการ จากการพัฒนา พื้นที่ในเขตชายแดน จังหวัดเชียงราย: ที่พัก ร้านอาหาร”	ดร.ปิยธิดา เพียรรุ ประสิทธิ์ และคณะ	2558	มหาวิทยาลัยแม่ฟ้า หลวง	สกว.(สกว)	E- library	อุตสาหกรรม บริการ
6	การผลักดันผลผลิตการ วิจัยด้านอุตสาหกรรม การท่องเที่ยวและ บริการ ปี 2557 – 2558 ไปสู่การใช้ ประโยชน์ในเชิง พาณิชย์	ดร.ฉัตรฉวี คงดี และ คณะ	2560	มหาวิทยาลัยเนชั่น	วช. และสกว. (สกว)	ศูนย์ ข้อมูล วิจัย Digital "วช."	อุตสาหกรรม บริการ
7	การวิเคราะห์ สังเคราะห์ และการ ประเมินมูลค่าทาง เศรษฐศาสตร์ งานวิจัย โครงการวิจัย อุตสาหกรรมบริการ ท่องเที่ยวและบริการ ปี 2556	ผศ.ดร.ธวิษ สุดสาคร และคณะ	2558	บริษัท ศูนย์ ฝึกอบรมเพื่อการ พัฒนาเศรษฐกิจ และสังคม จำกัด	วช. และสกว. (สกว)	ศูนย์ ข้อมูล วิจัย Digital "วช."	อุตสาหกรรม บริการ
8	การติดตามประเมินผล และการผลักดันการใช้ ประโยชน์โครงการวิจัย อุตสาหกรรมบริการ ท่องเที่ยวและบริการปี 2558	รศ.ดร.อุษา บักกิ้นส์และ คณะ	2560	สถาบันบัณฑิตพัฒน บริหารศาสตร์	วช. และสกว. (สกว)	ศูนย์ ข้อมูล วิจัย Digital "วช."	อุตสาหกรรม บริการ
9	โครงการการสื่อสาร การตลาดแบบบูรณา การสำหรับการ	ผศ.ดร.จिरา นุช โสภา และคณะ	2560	มหาวิทยาลัยสวน ดุสิต	วช. และสกว. (สกว)	ศูนย์ ข้อมูล วิจัย	อุตสาหกรรม บริการ

ลำดับ ที่	ชื่องานวิจัย	ผู้วิจัย	ปี	สังกัด	แหล่งทุน/แหล่ง ตีพิมพ์	แหล่ง สืบค้น	ประเภท
	ท่องเที่ยว จังหวัด จันทบุรี ผ่านสื่อสังคม ออนไลน์					Digital "วช."	
10	กรอบนโยบายเชิง ยุทธศาสตร์ในการ ส่งเสริมการท่องเที่ยว เชิงสุขภาพ	นายพรพธู รูปจำลอง	2552	สถาบันบัณฑิตพัฒน บริหารศาสตร์	วิทยานิพนธ์ ดุสิตบัณฑิต สถาบัน บัณฑิตพัฒนบริ หารศาสตร์	ศูนย์ ข้อมูล วิจัย Digital "วช."	อุตสาห กรรม บริการ
11	กระบวนการการจัดทำ คู่มือการท่องเที่ยวแบบ มีส่วนร่วมของชุมชน พื้นที่บางกะเจ้า อำเภ อกระประแดง จังหวัด สมุทรปราการ	รศ.ศรีรัฐ ไทรชมภู	2555	มหาวิทยาลัยราช ภัฏพระนคร	มหาวิทยาลัย ราชภัฏพระนคร	ศูนย์ ข้อมูล วิจัย Digital "วช."	อุตสาห กรรม บริการ
12	กระบวนการสื่อสาร เรียนรู้จากการ ท่องเที่ยว "อาหาร" สำหรับนักท่องเที่ยว กลุ่มตลาดผู้หญิงชาว ต่างประเทศของไทย	พิมพ์ระวี โรจน์รุ่งสัจย์	2554	มหาวิทยาลัยราช ภัฏเพชรบุรี	สกว.(สกว)	ศูนย์ ข้อมูล วิจัย Digital "วช."	อุตสาห กรรม บริการ
13	กระบวนการเรียนรู้ แบบมีส่วนร่วมเพื่อ พัฒนาศักยภาพด้าน การท่องเที่ยวตาม แนวทางเศรษฐกิจ พอเพียงเพื่อการพัฒนา ไปสู่แหล่งท่องเที่ยวที่ ยั่งยืน ของชุมชนโนน บุรี ตำบลโนนบุรี อำเภอสหัสขันธ์ จังหวัดกาฬสินธุ์	ผศ.อำภาศรี พ้อคำ	2558	มหาวิทยาลัย เทคโนโลยีราชม งคลอีสาน	มหาวิทยาลัย เทคโนโลยีราชม งคลอีสาน	ศูนย์ ข้อมูล วิจัย Digital "วช."	อุตสาห กรรม บริการ
14	กลยุทธ์การพัฒนา เศรษฐกิจสังคม และ สภาพแวดล้อมเพื่อการ ท่องเที่ยวของจังหวัด ปทุมธานี	รศ.ดร.พูล สิน อิงคะวัต	2549	มหาวิทยาลัย รามคำแหง	มหาวิทยาลัย รามคำแหง	ศูนย์ ข้อมูล วิจัย Digital "วช."	อุตสาห กรรม บริการ

ลำดับ ที่	ชื่องานวิจัย	ผู้วิจัย	ปี	สังกัด	แหล่งทุน/แหล่ง ตีพิมพ์	แหล่ง สืบค้น	ประเภท
15	กลยุทธ์การตลาดเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวในเขตอนุรักษ์มรดกทางวัฒนธรรม (สถาปัตยกรรม) ในพื้นที่กลุ่มจังหวัดล้านนา	วีระพงษ์ กิติวงศ์	2562	มหาวิทยาลัยพะเยา	วช. และสกว. (สกว)	ศูนย์ข้อมูลวิจัย Digital "วช."	อุตสาหกรรมบริการ
16	รูปแบบการส่งเสริมธุรกิจเพื่อสังคมของสถานประกอบการไทยในบริบทสากล	ลือชัย วงษ์ทอง	2561	มหาวิทยาลัยบูรพา	วารสารวิชาการศิลปศาสตร์ ปรยุคต์ปีที่ 11 ฉบับที่2	TCI ศูนย์ดัชนีอ้างอิงวารสารไทย	ธุรกิจเพื่อสังคม
17	รูปแบบการพัฒนาและเสริมสร้างองค์กรธุรกิจเพื่อสังคมอย่างยั่งยืนในประเทศไทย	ทรงศักดิ์ ใจกล้า	2561	มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย	วารสารมหาจุฬานาค รทรรศน์ ปีที่5 ฉบับที่2	TCI ศูนย์ดัชนีอ้างอิงวารสารไทย	ธุรกิจเพื่อสังคม
18	การศึกษาความสุขในการทำงานและปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความสุขในการทำงานของพนักงานในอุตสาหกรรมท่องเที่ยวและบริการ	สุภาภรณ์ ประสงค์พันธ์	2561	มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์	วารสารสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปีที่21	TCI ศูนย์ดัชนีอ้างอิงวารสารไทย	อุตสาหกรรมบริการ
19	ต้นทุนการเปลี่ยนสินค้าในฐานะตัวแปรกำกับต่อปัจจัยที่ส่งผลต่อความภักดีในอุตสาหกรรมบริการในมิติเวลา	อินทกะ พิริยะกุล และคณะ	2561	มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร	วารสารดุष्ฎีบัณฑิตทางสังคมศาสตร์ ปีที่ 8 ฉบับที่ 1	TCI ศูนย์ดัชนีอ้างอิงวารสารไทย	อุตสาหกรรมบริการ
20	การนำระบบต้นทุนฐานกิจกรรมมาใชในอุตสาหกรรมบริการ	จิรวรรณ ปลั่งพงษ์พันธ์	2561	มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม	วารสารจันทรเกษมสาร ปีที่ 24 ฉบับที่ 46	TCI ศูนย์ดัชนีอ้างอิง	อุตสาหกรรมบริการ

ลำดับ ที่	ชื่องานวิจัย	ผู้วิจัย	ปี	สังกัด	แหล่งทุน/แหล่ง ตีพิมพ์	แหล่ง สืบค้น	ประเภท
						วารสาร ไทย	
21	ลูกค้าสัมพันธ์และการ รักษาลูกค้าใน อุตสาหกรรมบริการ	ปวีดา สามัญ เขตรกรณ์	2560	มหาวิทยาลัยศรี ปทุม	สมาคม สถาบันอุดมศึกษ ษาเอกชนแห่ง ประเทศไทยใน พระราชูปถัมภ์ สมเด็จพระเทพ รัตนราชสุดาฯ สยามบรมราช กุมารี	TCI ศูนย์ ดัชนี อ้างอิง วารสาร ไทย	อุตสาหกรรม บริการ
22	การประยุกต์แนวคิด ธุรกิจเพื่อสังคมในการ พัฒนาการท่องเที่ยว อย่างยั่งยืน:กรณีศึกษา ชุมชนบ้านชาวหลวง จังหวัดน่าน ประเทศไทย	ศัชพล จัน เพชร	2561	องค์การบริหารการ พัฒนาพื้นที่พิเศษ เพื่อการท่องเที่ยว อย่างยั่งยืน (องค์การมหาชน)	วารสาร มหาวิทยาลัย ราชภัฏลำปาง ปีที่ 7 ฉบับที่ 2	Google Scholar	อุตสาหกรรม บริการ+ ธุรกิจ เพื่อ สังคม
23	การจัดการการบริการ ดูแลผู้สูงอายุในบริบท ของธุรกิจเพื่อสังคม	จิตรา จัน ชนะกิจ และ คณะ	2561	มหาวิทยาลัย รามคำแหง	วารสารวิจัยราช ภัฏพระนคร สาขา มนุษยศาสตร์ และ สังคมศาสตร์ ปีที่15 ฉบับที่2	Google Scholar	อุตสาหกรรม บริการ+ ธุรกิจ เพื่อ สังคม
24	การพัฒนาสมรรถนะ ของบุคลากรใน อุตสาหกรรมการ ท่องเที่ยวสำหรับการ บริการนักท่องเที่ยว ผู้สูงอายุชาวต่างชาติ	ปิ่นฤทัย คง ทอง	2562	มหาวิทยาลัยสงขล านครินทร์ วิทยา เขตสุราษฎร์ธานี	วารสาร เทคโนโลยี ภาคใต้ ปีที่ 12 ฉบับที่ 1	Google Scholar	อุตสาหกรรม บริการ
25	การประเมินการจัดการ คุณภาพบริการของ อุตสาหกรรมการ ท่องเที่ยวเชิงกีฬาใน ประเทศไทย	สิทธิี ธีรสรณ์ และคณะ	2562	มหาวิทยาลัยเกษตร ศาสตร์	วารสารเกษม บัณฑิต ปีที่ 20 ฉบับ (ตุลาคม) 2562	Google Scholar	อุตสาหกรรม บริการ

ลำดับ ที่	ชื่องานวิจัย	ผู้วิจัย	ปี	สังกัด	แหล่งทุน/แหล่ง ตีพิมพ์	แหล่ง สืบค้น	ประเภท
26	แนวโน้มตลาด อุตสาหกรรมบริการ และการท่องเที่ยว อย่างยั่งยืน	ทักษิณา แสนเย็น	2561	มหาวิทยาลัยเกษม บัณฑิต	วารสารวิชาการ สถาบัน วิทยาการ จัดการแห่งแป ซิฟิก ปีที่ 4 ฉบับที่ 1	Google Scholar	อุตสาหกรรม บริการ
27	กิจการเพื่อสังคมกับ การพัฒนาประเทศ อย่างยั่งยืน	สุทธดา ชัตติยะและ คณะ	2562	มหาวิทยาลัยแม่ฟ้า หลวง	วารสาร วิทยาการ จัดการปริทัศน์ ปีที่ 21 ฉบับที่ 1	Google Scholar	ธุรกิจ เพื่อ สังคม
28	“ธุรกิจเพื่อสังคม” อีก หนึ่งกลไกในการพัฒนา สังคม	ศัชพล จัน เพชร	2562	องค์การบริหารการ พัฒนาพื้นที่พิเศษ เพื่อการท่องเที่ยว อย่างยั่งยืน (องค์การมหาชน)	วารสาร บัณฑิตศึกษา ปี ที่ 15 ฉบับที่ 68 มหาวิทยาลัย ราชภัฏสกลนคร	Google Scholar	ธุรกิจ เพื่อ สังคม
29	รูปแบบการจัดการ ธุรกิจท่องเที่ยวโดย ชุมชนของบริษัท ประชารัฐรักสามัคคี วิสาหกิจเพื่อสังคม (ประเทศไทย) จำกัด	สิริ ลภัสลดา ปิ่นสาน และ คณะ	2562	มหาวิทยาลัยบูรพา	วารสาร มจร สังคมศาสตร์ ปริทรรศน์ ปีที่ 8 ฉบับที่ 3	Google Scholar	ธุรกิจ เพื่อ สังคม
30	กิจการเพื่อสังคมเพื่อ การพัฒนาสังคม	กาญจนา เหล่าโชคชัย กุล และ คณะ	2562	มหาวิทยาลัยธรรม ศาสตร์	บัณฑิตศึกษา ปริทรรศน์ วิทยาลัยสงฆ์ นครสวรรค์ ปีที่ 7 ฉบับที่ 3	Google Scholar	ธุรกิจ เพื่อ สังคม

ซึ่งจากข้อมูลที่ทำการศึกษาสามารถแบ่งออกได้เป็นส่วนต่างๆได้ดังนี้ คือ ประเภทของงานวิจัย แหล่ง
สืบค้นข้อมูล แหล่งทุน/แหล่งตีพิมพ์ หน่วยงานที่สังกัด ปีที่ดำเนินการสำเร็จ โดยสามารถแจกแจงเป็นหน่วย
ย่อยได้ดังนี้

1. ประเภทของงานวิจัย สามารถแบ่งออกได้เป็น 3 ประเภทคือ
 - a. ธุรกิจเพื่อสังคม มีทั้งหมด 10 เรื่อง
 - b. อุตสาหกรรมบริการ มีทั้งหมด 18 เรื่อง
 - c. อุตสาหกรรมบริการ+ธุรกิจเพื่อสังคม มีทั้งหมด 2 เรื่อง

2. แหล่งสืบค้นข้อมูล สามารถแบ่งออกได้เป็น 4 แหล่ง คือ
 - a. E-library มีทั้งหมด 5 เรื่อง
 - b. ศูนย์ข้อมูลวิจัย Digital "วช." มีทั้งหมด 10 เรื่อง
 - c. TCI ศูนย์ดัชนีอ้างอิงวารสารไทย มีทั้งหมด 6 เรื่อง
 - d. Google Scholar มีทั้งหมด 9 เรื่อง
3. แหล่งทุน/แหล่งตีพิมพ์ สามารถแบ่งออกได้เป็น 22 แหล่ง คือ
 - a. สกว.(สกสว) มีทั้งหมด 5 เรื่อง
 - b. วช. และสกว.(สกสว) มีทั้งหมด 6 เรื่อง
 - c. วิทยานิพนธ์ดุสิตสถิตสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ มีทั้งหมด 1 เรื่อง
 - d. มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร มีทั้งหมด 1 เรื่อง
 - e. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี มีทั้งหมด 1 เรื่อง
 - f. มหาวิทยาลัยรามคำแหง มีทั้งหมด 1 เรื่อง
 - g. วารสารวิชาการศิลปศาสตร์ประยุกต์ปีที่ 11 ฉบับที่ 2 มีทั้งหมด 1 เรื่อง
 - h. วารสารมหานาควารสาร ปีที่ 5 ฉบับที่ 2 มีทั้งหมด 1 เรื่อง
 - i. วารสารสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปีที่ 21 มีทั้งหมด 1 เรื่อง
 - j. วารสารดุสิตบัณฑิตทางสังคมศาสตร์ ปีที่ 8 ฉบับที่ 1 มีทั้งหมด 1 เรื่อง
 - k. วารสารจันทร์เกษมสาร ปีที่ 24 ฉบับที่ 46 มีทั้งหมด 1 เรื่อง
 - l. สมาคมสถาบันอุดมศึกษาเอกชนแห่งประเทศไทยในพระราชูปถัมภ์ สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี มีทั้งหมด 1 เรื่อง
 - m. วารสารมหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง ปีที่ 7 ฉบับที่ 2 มีทั้งหมด 1 เรื่อง
 - n. วารสารวิจัยราชภัฏพระนคร สาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ปีที่ 15 ฉบับที่ 2 มีทั้งหมด 1 เรื่อง
 - o. วารสารเทคโนโลยีภาคใต้ ปีที่ 12 ฉบับที่ 1 มีทั้งหมด 1 เรื่อง
 - p. วารสารเกษมบัณฑิต ปีที่ 20 ฉบับ (ตุลาคม) 2562 มีทั้งหมด 1 เรื่อง
 - q. วารสารวิชาการสถาบันวิทยาการจัดการแห่งแปซิฟิก ปีที่ 4 ฉบับที่ 1 มีทั้งหมด 1 เรื่อง
 - r. วารสารวิทยาการจัดการปริทัศน์ ปีที่ 21 ฉบับที่ 1 มีทั้งหมด 1 เรื่อง
 - s. วารสารบัณฑิตศึกษา ปีที่ 15 ฉบับที่ 68 มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร มีทั้งหมด 1 เรื่อง
 - t. วารสาร มจร สังคมศาสตร์ปริทรรศน์ ปีที่ 8 ฉบับที่ 3 มีทั้งหมด 1 เรื่อง
 - u. บัณฑิตศึกษาปริทรรศน์ วิทยาลัยสงฆ์นครสวรรค์ ปีที่ 7 ฉบับที่ 3 มีทั้งหมด 1 เรื่อง
4. หน่วยงานที่สังกัด สามารถแบ่งออกได้เป็น 24 หน่วยงาน คือ
 - a. มหาวิทยาลัยฟาร์อีสเทอร์น มีทั้งหมด 1 เรื่อง
 - b. มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ มีทั้งหมด 1 เรื่อง
 - c. บริษัท ป่าสาละ จำกัด มีทั้งหมด 1 เรื่อง
 - d. สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ มีทั้งหมด 2 เรื่อง
 - e. มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง มีทั้งหมด 2 เรื่อง
 - f. มหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง มีทั้งหมด 1 เรื่อง
 - g. บริษัท ศูนย์ฝึกอบรมเพื่อการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม จำกัด มีทั้งหมด 1 เรื่อง
 - h. มหาวิทยาลัยสวนดุสิต มีทั้งหมด 1 เรื่อง

- i. มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร มีทั้งหมด 1 เรื่อง
 - j. มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี มีทั้งหมด 1 เรื่อง
 - k. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลอีสาน มีทั้งหมด 1 เรื่อง
 - l. มหาวิทยาลัยรามคำแหง มีทั้งหมด 3 เรื่อง
 - m. มหาวิทยาลัยพะเยา มีทั้งหมด 1 เรื่อง
 - n. มหาวิทยาลัยบูรพา มีทั้งหมด 2 เรื่อง
 - o. มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย มีทั้งหมด 2 เรื่อง
 - p. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มีทั้งหมด 2 เรื่อง
 - q. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร มีทั้งหมด 1 เรื่อง
 - r. มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม มีทั้งหมด 1 เรื่อง
 - s. มหาวิทยาลัยศรีปทุม มีทั้งหมด 1 เรื่อง
 - t. องค์การบริหารการพัฒนาพื้นที่พิเศษเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน (องค์การมหาชน) มีทั้งหมด 1 เรื่อง
 - u. มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตสุราษฎร์ธานี มีทั้งหมด 1 เรื่อง
 - v. องค์การบริหารการพัฒนาพื้นที่พิเศษเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน (องค์การมหาชน) มีทั้งหมด 1 เรื่อง
 - w. มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มีทั้งหมด 1 เรื่อง
5. ปีที่ดำเนินการสำเร็จ สามารถแบ่งออกได้เป็น 4 ช่วงเวลา คือ
- a. ปี 2548 – 2551 มีทั้งหมด 1 เรื่อง
 - b. ปี 2552 – 2555 มีทั้งหมด 4 เรื่อง
 - c. ปี 2556 – 2559 มีทั้งหมด 3 เรื่อง
 - d. ปี 2560 – 2563 มีทั้งหมด 22 เรื่อง

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล(ภาคผนวก) จะเห็นได้ว่าหากเป็นโครงการวิจัยพื้นฐาน(Basic research)จะไม่สามารถที่จะยกระดับหรือพัฒนาสู่ธุรกิจเพื่อสังคมได้เนื่องจากการศึกษาข้อมูลในขั้นพื้นฐาน ไม่มีรายละเอียดของงานที่จะนำไปสู่การพัฒนาเพื่อยกระดับได้ แต่หากเป็นโครงการการวิจัยประยุกต์ (Applied research) สามารถที่จะปรับเปลี่ยนและต่อยอดจากงานเดิมได้โดยเพิ่มกระบวนการต่างๆทางด้านองค์ประกอบด้านธุรกิจเพื่อสังคมหรือองค์กรเพื่อสังคมเข้าไปก็สามารถยกระดับและเพิ่มศักยภาพขององค์กรเพื่อไปสู่เป้าหมายด้านการเป็นองค์กรธุรกิจเพื่อสังคมได้

ซึ่งสามารถสรุปปัจจัยด้านแนวคิดธุรกิจเพื่อสังคม ที่ส่งผลต่อความสำเร็จขององค์กรได้ดังนี้

1. ปัจจัยด้านความรับผิดชอบต่อซึ่งเกิดจากจิตสำนึกเฉพาะบุคคล รวมกลุ่มเพื่อเกิดการดำเนินงานเพื่อสังคม
 - a. มีจุดมุ่งหมายเพื่อการพัฒนาสังคม

เป้าหมายหลักของการพัฒนาองค์กรธุรกิจเพื่อสังคมก็เพื่อรับใช้สังคม พัฒนาสังคมที่เราอยู่ให้เกิดความเจริญรุ่งเรือง สร้างภาพลักษณ์ที่ดีแก่องค์กร และส่งเสริมให้ชุมชนสร้างสรรค์ผลงานที่นำไปใช้ให้เกิดประโยชน์อย่างแท้จริง

- b. มีความเท่าเทียมกัน
ความเท่าเทียมกันในการปฏิบัติงาน ถือเป็น การสร้างจิตสำนึกที่ตั้งอยู่บนรากฐานทางจิตใจของพนักงาน และหากเกิดความไม่เท่าเทียมกัน ก็จะมีผลกระทบต่อจิตใจและอาจทำให้เกิดความเสียหายได้ในอนาคตได้
- c. การให้สิทธิมนุษยธรรมต่อทุกภาคส่วน
แน่แท้ในหน่วยงานหรือองค์กรจะต้องประกอบไปด้วยหลายภาคส่วน การให้เกียรติและสิทธิในการออกเสียงด้านความคิดเห็นจะต้องเท่าเทียมกัน ในการลงมติแต่ละครั้ง ทุกคนสามารถใช้สิทธิที่ตนได้รับในการออกเสียง และเลือกที่จะทำหรือไม่ทำ ตามการคิดพิเคราะห์เฉพาะบุคคล
- d. การสร้างและอบรมองค์ความรู้ใหม่ๆแก่พนักงานในองค์กร
การเรียนรู้เป็นสิ่งที่ไม่มีวันสิ้นสุด ธุรกิจเพื่อสังคมเป็นทฤษฎีใหม่ในประเทศไทย หลายคนยังไม่มี ความเข้าใจถึงกระบวนการทำงานที่แท้จริง ดังนั้นการศึกษาเพิ่มเติม และการอบรมจึงมีความสำคัญอย่างมากที่จะช่วยส่งเสริม และเพิ่มศักยภาพให้กับพนักงานในแต่ละฝ่าย และไม่ใช่เพียงแค่การเรียนรู้เฉพาะด้านนี้ รวมถึงศาสตร์ต่างๆที่จะเข้ามาช่วยเหลือให้องค์กรสามารถที่จะขับเคลื่อนไปได้ ก็ควรที่จะต้องเรียนรู้เพิ่มเติม เช่น การเงิน การบัญชี และการบริหารจัดการองค์กร
2. ปัจจัยด้านการนำเสนอแผนงานที่จับต้องได้ในรูปแบบขององค์กรธุรกิจเพื่อสังคม
- a. หลักการพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน
องค์กรธุรกิจเพื่อสังคม เป็นองค์กรซึ่งต้องพึ่งพาอาศัยการทำงานของแต่ละฝ่ายซึ่งกันและกัน องค์กรจะเดินได้ด้วยคนเดียวนั้นอาจเป็นไปได้ การทำงานร่วมกันจึงมีความสำคัญที่จะทำให้เกิดความสำเร็จ ต่างคนต่างมีความชำนาญและความถนัดที่ไม่เหมือนกัน แต่ขึ้นกับว่าผู้นำองค์กรจะควบคุม และชี้นำไปในทิศทางไหน เพื่อให้บรรลุเป้าหมาย และวัตถุประสงค์ที่วางไว้
- b. หลักการสร้างสรรคสิ่งใหม่
การคิดและทำสิ่งใหม่นั้น มีความสำคัญยิ่งนักต่อการอยู่รอดขององค์กร เพราะหากเราทำแต่สิ่งเดิม ๆ ซ้ำ ๆ สมาชิกที่เป็นองค์ประกอบขององค์กรก็จะมองว่าหน่วยงานไม่มีการพัฒนา คิดทำแต่สิ่งเดิม ๆ ดังนั้น ไม่ว่าจะ เป็นวิธีการทำงานหรือรูปแบบกิจกรรมต่างๆ ก็ควรปรับประยุกต์ให้มีสิ่งใหม่ๆเข้ามา เพื่อการสร้าง ความท้าทายให้กับสมาชิกอยู่ตลอดเวลา
- c. หลักการสร้างควมอยู่ดีมีสุข
การหารายได้ขององค์กร ถือเป็นหัวใจสำคัญของการทำธุรกิจ ดังนั้นผู้นำจำเป็นจะต้องหาวิธีการเพื่อที่จะทำให้เกิดรายได้เข้าองค์กร และต่อมาก็สามารถที่จะแบ่งคืนให้กับสมาชิกและกระจายลงสู่สังคมตามวัตถุประสงค์ขององค์กรที่ตั้งไว้ หากไม่สามารถที่จะหารายได้เข้าสู่องค์กร แน่แท้องค์กรก็ไม่สามารถที่จะอยู่รอดได้ในสภาพเศรษฐกิจปัจจุบัน
3. ปัจจัยด้านศักยภาพขององค์กรธุรกิจเพื่อสังคม
- a. การมุ่งเน้นในกิจกรรมเฉพาะด้านของธุรกิจเพื่อสังคม

การดำเนินการด้านธุรกิจเพื่อสังคม มีเป้าหมายและวัตถุประสงค์เพื่อรับใช้สังคมส่วนรวม ดังนั้นการทำงานจำเป็นจะต้องระบุเป้าหมายอย่างชัดเจนในกิจกรรมเพื่อสังคม และสามารถควบคุมการดำเนินการต่างๆ ให้เป็นไปตามรายละเอียดแผนงานที่กำหนดไว้ ซึ่งที่สำคัญต้องสามารถวัดผลลัพธ์ต่างๆ ออกไปทางเพื่อประโยชน์สุขของสังคม

b. ความช่วยเหลือจากหน่วยงานต่างๆ

องค์กรธุรกิจเพื่อสังคม ควรมีเครือข่ายและหน่วยงานจากภาครัฐเข้ามาเกี่ยวข้อง เพื่อให้การช่วยเหลือ และสนับสนุนในด้านของแหล่งเงินทุน โดยเฉพาะในช่วงแรกเริ่มของกิจการ ซึ่งต้องใช้เงินจำนวนมากซึ่งมีความจำเป็นต่อการจัดตั้งหน่วยงานหรือองค์กร ดังนั้นการจัดตั้งองค์กรธุรกิจเพื่อสังคมนั้น โดยมากจะเริ่มจากการร่วมความคิดกันของภาครัฐหรือภาคเอกชนก่อน แล้วถึงจะเริ่มการจัดตั้งองค์กรขึ้นมาได้ ด้วยกับเงินจำนวนไม่ใช่น้อยในขณะเริ่มต้นกิจการ

c. พื้นฐานด้านความหลากหลายทางสังคม

แม้แต่กิจกรรมเดียวไม่สามารถที่จะทำให้องค์กรยืนหยัดได้ตลอดช่วงอายุการทำงาน ดังนั้นการสร้างกิจกรรมพื้นฐานที่หลากหลายก็สามารถที่จะหารายได้มาจากหลากหลายช่องทาง ด้วยเหตุผลที่ว่า บุคลากรมีความสามารถที่แตกต่างกัน ดังนั้นก็สามารถที่จะทำงานได้หลายๆแนวทาง และสามารถหารายได้มาจากหลากหลายแบบธุรกิจ

d. การให้ความสำคัญต่อผลสำเร็จขององค์กร

การยึดเป้าหมายหลักขององค์กรนั้นสำคัญ ซึ่งโดยมากธุรกิจเพื่อสังคมก็จะตั้งเป้าหมายที่จะรับใช้สังคม แต่แนวทางในการได้มาของรายได้นั้นอาจจะหลากหลายช่องทาง แต่ในที่สุดผลลัพธ์ของปลายทางก็คือเป้าหมายที่เราต้องการให้มันเกิดกับสังคมที่เราได้กำหนดวัตถุประสงค์ไว้ในตอนแรก

บทที่ 5

สรุปอภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง สังเคราะห์องค์ความรู้เรื่อง “บทบาทของอุตสาหกรรมบริการต่อการพัฒนาสู่ธุรกิจเพื่อสังคม” จากงานวิจัยไทยในรอบ 15 ปี (พ.ศ.2548-พ.ศ.2563) มีวัตถุประสงค์คือ การสังเคราะห์องค์ความรู้จากบทบาทของอุตสาหกรรมบริการเพื่อนำสู่การพัฒนาสู่ธุรกิจเพื่อสังคมจากงานวิจัยไทยในรอบ 15 ปี (พ.ศ. 2548-พ.ศ.2563) ซึ่งสามารถสรุปอภิปรายผล และให้ข้อเสนอแนะดังต่อไปนี้

5.1 สรุปและอภิปรายผล

จากกิจการเพื่อสังคมเป็นกิจการที่มีการดำเนินงานเหมือนกับธุรกิจทั่วไป มีเป้าหมายทางสังคม (Social Mission) เป็นเป้าหมายหลักในการดำเนินธุรกิจ คือเกิดขึ้นมาเพื่อใช้ธุรกิจในการแก้ไขปัญหาและพัฒนาสังคม โดยมีการผลิตและขายสินค้าเพื่อสร้างผลกำไร และผลกำไรที่ได้จากการดำเนินธุรกิจจะถูกแยกออกเป็นสองส่วน ส่วนที่หนึ่งจะถูกนำกลับคืนสู่ธุรกิจเพื่อให้ธุรกิจสามารถดำรงอยู่ต่อไปได้ ขณะที่กำไรส่วนที่สองจะถูกนำกลับคืนสู่สังคมในรูปแบบต่างๆ ทั้งที่เป็นตัวเงินและไม่ใช้ตัวเงิน ผลกำไรในส่วนนี้สามารถวัดผลจากหลายดัชนีด้วยกัน เช่น เป็นคุณภาพชีวิตและโครงสร้างสังคมที่ดีขึ้น สิ่งสำคัญของการนำผลกำไรกลับคืนสู่สังคมเพื่อแก้ปัญหาสังคมนั้นคือ การที่ชุมชนสามารถพึ่งพาตนเองได้โดยไม่ต้องรอความช่วยเหลือจากองค์กรภายนอก หรือรัฐบาลแต่อย่างใด ทำให้สามารถยกระดับความเป็นอยู่ ปัญหาในชุมชนลดลง การใช้ชีวิตของคนในชุมชนไปในทางที่ดีขึ้น เช่น ปัญหาความยากจน ปัญหายาเสพติด ปัญหาการว่างงาน คนในชุมชนมีชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น ชุมชนมีความเข้มแข็ง สามารถพึ่งพาตนเองได้ ไม่ต้องรอความช่วยเหลือจากหน่วยงานของภาครัฐ คนในชุมชนมีความสำนึกถึงกันที่อยู่ช่วยกันดูแลชุมชน ประเพณี วัฒนธรรม ธรรมชาติในชุมชนเอาไว้ได้เป็นอย่างดี สิ่งต่างๆ เหล่านี้คือผลกระทบที่จะเกิดขึ้น จากการดำเนินงานของกิจการเพื่อสังคม นั่นคือกล่าวได้ว่ากิจการเพื่อสังคมส่งผลต่อการพัฒนาประเทศอย่างยั่งยืน โดยมีส่วนช่วยผลักดันในเรื่องของการเกิดความเสมอภาค ลดความเหลื่อมล้ำทางสังคม แก้ไขปัญหาความยากจน และจากการที่ปัญหาต่างๆ ในชุมชนลดลง ชุมชนสามารถแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นในชุมชนได้ด้วยตนเอง ทำให้ภาครัฐไม่ต้องนำงบประมาณมาช่วยแก้ปัญหา ทั้งประชาชนสามารถพึ่งพาตนเองได้ ลดการพึ่งพาจากหน่วยงานราชการ ทำให้รัฐบาลสามารถนำงบประมาณในส่วนนี้ไปพัฒนาประเทศในส่วนอื่นแทน ส่งผลให้ประเทศมีการพัฒนาอย่างค่อยเป็นค่อยไป และนำไปสู่เป้าหมายที่สำคัญคือการพัฒนาประเทศอย่างยั่งยืนได้ในที่สุด

โดยโครงการวิจัยต่างๆ ที่จะสามารถยกระดับเป็นองค์กรธุรกิจเพื่อสังคมได้นั้นจะต้องมีคุณลักษณะสำคัญดังต่อไปนี้

1. การจัดตั้งองค์กรโดยมีความหลากหลาย ขึ้นอยู่กับขนาดและการดำเนินงาน เช่น หน่วยงาน สมาคม องค์กร วิชากิจชุมชน และธุรกิจเพื่อสังคม ซึ่งอาจจะขึ้นทะเบียนกิจการเป็นองค์กรไม่แสวงหากำไรหรืออาจเป็นองค์กรเพื่อแสวงหากำไรก็ได้ ซึ่งสอดคล้องกับงานของ สุทธดา ชัดติยะและคณะ(2562) ที่ได้กล่าวไว้ว่ารูปแบบกิจการเพื่อสังคมมีความหลากหลาย ทั้ง องค์กร หน่วยงาน สมาคม เครือข่าย สหกรณ์ วิชากิจชุมชน และกิจการธุรกิจ
2. วัตถุประสงค์ของธุรกิจเพื่อสังคมจะมีความชัดเจนในการสร้างประโยชน์ และมุ่งสร้างคุณค่าเพื่อแก้ปัญหาต่างๆ ในสังคม แต่ไม่ได้มุ่งหวังการสร้างผลกำไรสูงสุด เพียงแต่มุ่งว่า

กำไรเป็นเครื่องมือในการสร้างความต่อเนื่องและสามารถทำให้กิจการดำเนินต่อไปได้ ซึ่งมีความแตกต่างจากองค์กรไม่แสวงหากำไรที่กิจการเน้นไปในทางพึ่งพารายได้จากเงินบริจาคที่มาจากองค์กรภายนอกเป็นหลัก ซึ่งสอดคล้องกับงานของคัพพล จันเพชร์ (2561) ที่ได้ศึกษาเรื่อง การประยุกต์แนวคิดธุรกิจเพื่อสังคมในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน: กรณีศึกษาชุมชนบ้านชาวหลวง จังหวัดน่าน ประเทศไทย โดยมีส่วนหนึ่งในบทความที่ได้กล่าวว่าปัจจัยที่ส่งเสริมด้านความชัดเจนในการเป็นผู้ประกอบการสังคมของชุมชนบ้านชาวหลวง ซึ่งเป็นสิ่งที่มีอยู่ในตัวของสมาชิกชุมชนแต่ละคน ดังนั้น ปัจจัยที่สนับสนุนศักยภาพการเป็นผู้ประกอบการสังคมจึงเป็นสิ่งที่สำคัญในการช่วยกระตุ้นในการขับเคลื่อนให้สำเร็จตามวัตถุประสงค์ขององค์กร

3. องค์กรธุรกิจเพื่อสังคมมีรูปแบบการทำงานเชิงพาณิชย์หรือธุรกิจ เพื่อมุ่งหวังรายได้และผลกำไรในการนำมามลงทุนต่อและคืนประโยชน์สู่สังคมและสิ่งแวดล้อม โดยไม่ได้มุ่งหวังกำไรสูงสุดเพื่อเจ้าของกิจการและผู้ถือหุ้น ซึ่งสอดคล้องกับ ทรงศักดิ์ ใจกล้า(2561) ได้ศึกษาเรื่อง “รูปแบบการพัฒนาและเสริมสร้างองค์กรธุรกิจเพื่อสังคมอย่างยั่งยืนในประเทศไทย” โดยมีใจความว่า การบริหารงานองค์กรมีองค์ประกอบสำคัญที่นักบริหารงานควรคำนึง เพื่อให้การบริหารงานประสบความสำเร็จ ประกอบไปด้วย เงิน (money) วัตถุดิบ (materials) เครื่องจักรหรืออุปกรณ์ (machine or equipment) และแรงงาน หรือคน (man) องค์ความรู้ในการบริหาร ซึ่งเป็นเสมือนการทำงานในรูปแบบเชิงพาณิชย์หรือแบบธุรกิจทั่วไป
 4. ลักษณะของการดำเนินธุรกิจเหมือนกับการดำเนินธุรกิจของบริษัททั่วไป คือ มีการผลิตสินค้าหรือบริการ มีการวางสินค้าเพื่อจัดจำหน่าย เพื่อการสร้างรายได้และผลกำไรเพื่อความต่อเนื่องในการดำเนินกิจการ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ฉวีวรรณ เกียรติโชคชัยกุล(2563) ได้ศึกษาเรื่อง “ธุรกิจเพื่อสังคมของสหกรณ์การเกษตรตามหลักพระพุทธศาสนา” กล่าวว่า สหกรณ์ถูกมองว่ามีฐานะที่เป็นระบบเศรษฐกิจ เนื่องจากเป้าหมายและกระบวนการบริหารจัดการของสหกรณ์เน้นประโยชน์ร่วมกันของสมาชิก มีความเกื้อกูลระหว่างกัน สหกรณ์ที่มีความเข้มแข็งจะมีการวางแผนการผลิตทั้งในระดับจุลภาคและมหภาค ลดการผูกขาดของพ่อค้าคนกลางที่เอาเปรียบเพื่อสร้างรายได้ที่ยั่งยืน
 5. โครงสร้างต้นทุนขององค์กรธุรกิจเพื่อสังคม จะมีการปรับโครงสร้างให้สามารถหารายได้เพื่อลดภาระการพึ่งพาเงินสนับสนุนเงินทุนจากภายนอก แต่สัดส่วนการหารายได้มีเพียงเล็กน้อยไม่มุ่งสร้างกำไร จะมุ่งสร้างผลกำไรบางส่วนและรับผิดชอบต่อสังคมไปพร้อมกัน เพื่อให้สามารถลดภาระการพึ่งพาเงินสนับสนุนจากภายนอกให้มากที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของกาญจนา เหล่าโชคชัยกุลและคณะ(2562)ได้ศึกษาเรื่อง “กิจการเพื่อสังคมเพื่อการพัฒนาสังคม” ซึ่งกล่าวว่า “กิจการเพื่อสังคม” นั้น ต้องมีคุณสมบัติร่วมกันคือ 1. การมีเป้าหมายทางสังคมที่ชัดเจน 2. การมีรายได้ส่วนใหญ่มาจากการขายสินค้า หรือบริการ และ 3. มีการนำกำไรส่วนใหญ่มาลงทุนซ้ำในเป้าหมายทางสังคมของกิจการ
- ประเภทขององค์กรธุรกิจ เพื่อสังคม สามารถแบ่งออกเป็น 3 ประเภท คือ
1. กิจการเพื่อสังคมที่ไม่แสวงหากำไรแต่มีหารายได้ (Nonprofit with Income Generating Activities)เป็นหน่วยงานที่มีรายได้จากการบริจาคหรือสนับสนุนจาก

ภายนอกเป็นหลัก ซึ่งได้รับการพัฒนามาจากองค์กรสาธารณกุศล เช่น มูลนิธิหรือสมาคมต่าง ๆ

2. กิจการเพื่อสังคมประเภทผสมผสาน (Hybrid) ซึ่งองค์กรประเภทนี้จะมีการทำงานอยู่ 2 ส่วนคือ องค์กรที่หากำไรเป็นหลัก และองค์กรที่ไม่แสวงหากำไร โดยองค์กรที่แสวงหากำไรนั้นจะนำรายได้ไปสนับสนุนองค์กรที่ไม่แสวงหาผลกำไรที่มีพันธกิจทางสังคมอีกทอดหนึ่ง
3. กิจการเพื่อสังคมที่พัฒนาจากธุรกิจที่มีความรับผิดชอบต่อสังคม (Socially Responsible Business) กิจการเพื่อสังคมประเภทนี้เป็นองค์กรธุรกิจที่มีวัตถุประสงค์ในการแสวงหากำไร และมีการนำเอากำไร กลับคืนสู่ผู้ถือหุ้นหรือเจ้าของ แต่ในขณะเดียวกันก็ได้ให้ความสำคัญกับพันธกิจทางสังคมควบคู่ไปกับพันธกิจทางธุรกิจด้วย โดยมีการเชื่อมโยงการแก้ไขปัญหาและพัฒนาสังคมเข้าไปสู่กระบวนการปกติของธุรกิจ

ดังนั้นสรุป ทิศทางของอุตสาหกรรมบริการเพื่อนำไปสู่การดำเนินงานของธุรกิจเพื่อสังคมในอนาคตของพื้นที่สามจังหวัดชายแดนใต้ ควรจะเป็นกิจการที่มีการดำเนินงานเหมือนกับธุรกิจทั่วไป มีเป้าหมายทางสังคม (Social Mission) เป็นเป้าหมายหลักในการดำเนินธุรกิจ คือเกิดขึ้นมาเพื่อใช้ธุรกิจในการแก้ไขปัญหาและพัฒนาสังคม โดยมีการผลิตและขายสินค้าเพื่อสร้างผลกำไร และผลกำไรที่ได้จากการดำเนินธุรกิจจะถูกแยกออกเป็นสองส่วน ส่วนที่หนึ่งจะถูกนำกลับคืนสู่ธุรกิจเพื่อให้ธุรกิจสามารถดำรงอยู่ต่อไปได้ ขณะที่กำไรส่วนที่สองจะถูกนำกลับคืนสู่สังคมในรูปแบบต่างๆ ทั้งที่เป็นตัวเงินและไม่เป็นตัวเงิน ผลกำไรในส่วนนี้สามารถวัดผลจากหลายดัชนีด้วยกัน เช่น เป็นคุณภาพชีวิตและโครงสร้างสังคมที่ดีขึ้น

ข้อเสนอแนะในการวิจัย

1. งานวิจัยการสังเคราะห์องค์ความรู้เรื่อง “บทบาทอุตสาหกรรมบริการต่อการพัฒนาสู่ธุรกิจเพื่อสังคม” จากงานวิจัยไทยในรอบ 15 ปี (พ.ศ.2548-พ.ศ.2563)นี้ เป็นการสังเคราะห์งานวิจัยซึ่งรวมทั้งสิ้น 30 โครงการ เป็นงานวิจัยเชิงสังเคราะห์วรรณกรรมเพื่อรวบรวมข้อมูลด้านอุตสาหกรรมบริการทั้งหมดในรอบปีดังกล่าว เพื่อมองหาช่องทางการที่สามารถจัดทำและยกระดับอุตสาหกรรมบริการให้เป็นธุรกิจเพื่อสังคม ซึ่งผู้วิจัยเห็นว่าหากได้มีการศึกษาต่อในด้านของพื้นที่สามจังหวัดโดยตรงก็จะสามารถสังเคราะห์เรื่องราวที่เป็นของพื้นที่ได้โดยตรง และสามารถจัดทำองค์กรธุรกิจเพื่อสังคมได้จริงในภาคปฏิบัติ
2. ควรศึกษาในด้านของความหลากหลายทางธุรกิจไม่เฉพาะเจาะจงไปในด้านของอุตสาหกรรมบริการ ซึ่งองค์กรธุรกิจเพื่อสังคมนั้นกว้างมาก เช่น หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับเด็ก สตรี และผู้ยากไร้ในพื้นที่ เป็นต้น

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

กนกกานต์ แก้วนุช และคณะ. (2561). การพัฒนาผลิตภัณฑ์บนฐานอัตลักษณ์ของพื้นที่เพื่อยกระดับขีด

ความสามารถการแข่งขันของผู้ประกอบการและเครือข่ายการท่องเที่ยวโดยชุมชนจังหวัด นครศรีธรรมราช. สำนักงานการวิจัยแห่งชาติ (วช.)และสำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.).

กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา (2554). แผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติ พ.ศ. 2555-2559.

กาญจนา แก้วเทพและคณะ (2562) นวัตกรรมเสริมพลังชุมชนด้วยเครื่องมือการวิเคราะห์สังเคราะห์ **งานวิจัยเพื่อท้องถิ่น: กรณีศูนย์ประสานงานวิจัยเพื่อท้องถิ่นจังหวัดสมุทรสงคราม.** สำนักงาน กองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.).

กาญจนา เหล่าโชคชัยกุล และคณะ. (2562). **กิจการเพื่อสังคมเพื่อการพัฒนาสังคม.** บัณฑิตศึกษาปริทรรศน์ วิทยาลัยสงฆ์นครสวรรค์ ปีที่ 7 ฉบับที่ 3

กาญจนา สมมิตร และคณะ. (2555). **แผนยุทธศาสตร์การพัฒนากลุ่มธุรกิจเพื่อสังคมของอำเภอหางดง และ อำเภอสารภีจังหวัดเชียงใหม่.** สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.).

กุลวดี ละม้ายเงิน. (2553). **ธุรกิจใ่อุตสาหกรรมท่องเที่ยว สาขาวิชาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว.** คณะ มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์. มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี.

เกวลิน มะลิ. (2557). **กิจการเพื่อสังคมในประเทศไทย.วารสารเศรษฐศาสตร์และกลยุทธ์การจัดการ.** ปีที่ 1 ฉบับที่ 2 กรกฎาคม-ธันวาคม 2557.

คณะกรรมการสร้างเสริมกิจการเพื่อสังคมแห่งชาติ. (2561). **เอกสารประชาสัมพันธ์ กรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการ กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์.** สืบค้นเมื่อ 06/04/2562 จาก <http://61.19.50.68/dsdw/buzzfile/20180516154233-498>.

คัชพล จันเพชร. (2561). **การประยุกต์แนวคิดธุรกิจเพื่อสังคมในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน:**

กรณีศึกษาชุมชนบ้านชาวหลวง จังหวัดน่าน ประเทศไทย. วารสารมหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง ปีที่ 7 ฉบับที่ 2 กรกฎาคม – ธันวาคม 2561.

คัชพล จันเพชร. (2562). **“ธุรกิจเพื่อสังคม” อีกหนึ่งกลไกในการพัฒนาสังคม.** วารสารบัณฑิตศึกษา ปีที่ 15 ฉบับที่ 68 มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

- จิตตินันท์ นันทไพบุลย์. (2555). ผลกระทบจากการเปิดคาสิโนที่เมืองต้นผึ้งแขวงบ่อแก้ว สปป.ลาว ต่อเศรษฐกิจ การเมือง การปกครอง สังคมและวัฒนธรรมของชุมชนริมฝั่งโขงตำบลเวียง อำเภอเชียงแสน จังหวัดเชียงราย. รายงานการวิจัยมหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย, เชียงราย.
- จิตรา จันชนะกิจและคณะ. (2563). การจัดการการบริการดูแลผู้สูงอายุในบริบทของธุรกิจเพื่อสังคม. วารสารวิจัยราชภัฏพระนคร สาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์. ปีที่ 15 ฉบับที่ 2 (กรกฎาคม - ธันวาคม 2563).
- จิรวรรณ ปลั่งพงษ์พันธ์. (2561). การนำระบบต้นทุนฐานกิจกรรมมาใช้ในอุตสาหกรรมบริการ. วารสารจันทร์เกษมสาร ปีที่24 ฉบับที่ 46.
- จิราหนู โสภา และคณะ. (2560). โครงการการสื่อสารการตลาดแบบบูรณาการสำหรับการท่องเที่ยวจังหวัดจันทบุรี ผ่านสื่อสังคมออนไลน์. สำนักงานการวิจัยแห่งชาติ (วช.)และสำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.).
- ฉวีวรรณ เกียรติโชคชัยกุล. (2563). ธุรกิจเพื่อสังคมของสหกรณ์การเกษตรตามหลักพระพุทธศาสนา. วารสารบัณฑิตศึกษาปริทรรศน์ ปีที่ ๑๖ ฉบับที่ ๑ มกราคม-เมษายน ๒๕๖๓
- ฉัตรฉวี คงดี และคณะ. (2560). การผลักดันผลผลิตการวิจัยด้านอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวและบริการ ปี 2557 – 2558 ไปสู่การใช้ประโยชน์ในเชิงพาณิชย์. สำนักงานการวิจัยแห่งชาติ (วช.)และสำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.).
- ชินนุวัฒน์ มณีศรีขำและคณะ. (2561). โครงการศูนย์วิจัยนวัตกรรมชุมชนภาคตะวันตกและการขยายผล การขับเคลื่อนงานวิจัยผ่านธุรกิจเพื่อสังคม. สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.).
- ตฤณ พริ้งประเสริฐ. (2552). การศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความพึงพอใจในการใช้บริการที่พักแบบเกสต์เฮาส์บริเวณถนนข้าวสาร. สาขาวิชาการประกอบการ. มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ทรงศักดิ์ ใจกล้า. (2561). รูปแบบการพัฒนาและเสริมสร้างองค์กรธุรกิจเพื่อสังคมอย่างยั่งยืนในประเทศไทย. วารสารมหาจุฬานาครทรรศน์ ปีที่5 ฉบับที่2
- ทักษิณา แสนเย็น. (2561). แนวโน้มตลาดอุตสาหกรรมบริการและการท่องเที่ยวอย่างเป็นมิตรด้วยวิถีมุสลิม. วารสารวิชาการสถาบันวิทยาการจัดการแห่งแปซิฟิก ปีที่ 4 ฉบับที่ 1
- ธนภุต สังข์เฉย. (2550). อุตสาหกรรมท่องเที่ยวและบริการ. คณะวิทยาการจัดการ. มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตสารสนเทศเพชรบุรี.

- ธรรมศักดิ์ โรจนสุนทร. (2542). **สรุปผลการสัมมนาการพัฒนาการท่องเที่ยวภาคเหนือ**. กรุงเทพฯ: การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย.
- ธวิช สุดสาคร และคณะ. (2558). **การวิเคราะห์ สังเคราะห์ และการประเมินมูลค่าทางเศรษฐศาสตร์ งานวิจัยโครงการวิจัยอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวและบริการ ปี 2556**. สำนักงานการวิจัยแห่งชาติ (วช.)และสำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.).
- นาดยา ธนพลเกียรติ. (2547). **การประเมินศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรกรรมในอำเภอวังน้ำเขียว จังหวัดนครราชสีมา**. กรุงเทพฯ: วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต , มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- นิตา ชัชกุล. (2554). **อุตสาหกรรมการท่องเที่ยว (Tourism Industry)**. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ปวีดา สามัญเขตรกรณ์. (2560). **ลูกค้าสัมพันธ์และการรักษาลูกค้าในอุตสาหกรรมบริการ**. สมาคมสถาบันอุดมศึกษาเอกชนแห่งประเทศไทยในพระราชูปถัมภ์ สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี.
- ปิ่นฤทัย คงทอง. (2562). **การพัฒนาสมรรถนะของบุคลากรในอุตสาหกรรมท่องเที่ยวสำหรับการบริการนักท่องเที่ยวผู้สูงอายุชาวต่างชาติ**. วารสารเทคโนโลยีภาคใต้ ปีที่ 12 ฉบับที่ 1.
- ปิยธิดา เพ็ชรลู่ประสิทธิ์ และคณะ. (2558). **โครงการ “การจัดการอุตสาหกรรมบริการ จากการพัฒนาพื้นที่ในเขตชายแดน จังหวัดเชียงราย: ที่พัก ร้านอาหาร”**. สำนักงานการวิจัยแห่งชาติ (วช.)และสำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.).
- พรพฐ รุปร่างจำลอง. (2552). **กรอบนโยบายเชิงยุทธศาสตร์ในการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ**. วิทยานิพนธ์ดุสิตบัณฑิตสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์
- พรพันธุ์ เขมคุณาศัย. (2020). **สังเคราะห์องค์ความรู้เรื่อง “วัฒนธรรมบริโภคนิยม” จากงานวิจัยไทยในรอบ 22 ปี (พ.ศ.2538 - พ.ศ.2560)**. อินทนิลทักษิณวารสาร ปีที่ 15 ฉบับที่ 1 มกราคม – มิถุนายน 2563.ฉันทิช วรณณอม. (2552). **อุตสาหกรรมท่องเที่ยว**. กรุงเทพฯ: ห้างหุ้นส่วนจำกัดสามลดา.
- พระมหานันทวิทย์ อีรภทโท. (2556). **การสังเคราะห์งานวิจัยของสถาบันวิจัยพุทธศาสตร์**. สถาบันวิจัยพุทธศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณ์ราชวิทยาลัย.
- พิบูล ทีปะपाल. (2551). **การจัดการเชิงกลยุทธ์**. กรุงเทพฯ : อมรการพิมพ์

- พิมพ์ระวี โรจน์รุ่งสัจย์. (2554). กระบวนการสื่อสารเรียนรู้จากการท่องเที่ยว "อาหาร" สำหรับนักท่องเที่ยว
กลุ่มตลาดผู้หญิงชาวต่างประเทศของไทย. สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.).
- พัฒนา กิติอาษา. (2546). มานุษยวิทยากับการศึกษาปรากฏการณ์โหยหาอดีตในสังคมไทยร่วมสมัย. 224 –
264. กรุงเทพฯ : ศูนย์มานุษยวิทยาสิรินธร.
- พลสิน อิงคะวัต. (2549). กลยุทธ์การพัฒนาเศรษฐกิจสังคม และสภาพแวดล้อมเพื่อการท่องเที่ยวของ
จังหวัดปทุมธานี. สำนักงานการวิจัยแห่งชาติ (วช.)และสำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.).
- รัศมี ชูทรงเดชและคณะ. (2562). โครงการสังเคราะห์งานวิจัยของ สกว. ในจังหวัดแม่ฮ่องสอนในกรอบการ
พัฒนาที่ยั่งยืน. สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.). หน่วยวิจัยเชิงยุทธศาสตร์.
- วีระพงษ์ กิตติวงศ์. (2562). กลยุทธ์การตลาดเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยว ในเขตอนุรักษ์มรดกทางวัฒนธรรม
(สถาปัตยกรรม) ในพื้นที่กลุ่มจังหวัดล้านนา. สำนักงานการวิจัยแห่งชาติ (วช.)และสำนักงานกองทุน
สนับสนุนการวิจัย (สกว.).
- ลือชัย วงษ์ทอง. (2561). รูปแบบการส่งเสริมธุรกิจเพื่อสังคมของสถานประกอบการไทยในบริบทสากล.
วารสารวิชาการศิลปศาสตร์ประยุกต์ปีที่ 11 ฉบับที่ 2
- ศรีรัฐ ไทรชมภู. (2555). กระบวนการการจัดทำคู่มือการท่องเที่ยวแบบมีส่วนร่วมของชุมชนพื้นที่บางกะเจ้า
อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ. มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร
- สมจิต แดนสีแก้ว. (2561). ได้ศึกษาเรื่อง โครงการการสังเคราะห์งานวิจัยภายใต้กรอบการวิจัยการพัฒนา
คน ชุมชน และสังคมไทย. สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.).
- สฤณี อาชวานันทกุล. (2553). กิจการเพื่อสังคมน้ำดี 50 องค์กร. กรุงเทพฯ: กรุงเทพฯธุรกิจ.
- สฤณี อาชวานันทกุล และคณะ. (2561). โครงการวิจัยเพื่อพัฒนาองค์ความรู้ด้านการประเมินผลลัพธ์ทาง
สังคมสำหรับกิจการเพื่อสังคม และจัดทำกรณีศึกษานำร่อง. สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย
(สกว.).
- สิทธิี อีรสรณ์ และคณะ. (2562). การประเมินการจัดการคุณภาพบริการของอุตสาหกรรมท่องเที่ยวเชิง
กีฬาในประเทศไทย. วารสารเกษมบัณฑิต ปีที่ 20 ฉบับ (ตุลาคม) 2562
- สิริ ฤกษ์สลด ปันसान และคณะ. (2562). รูปแบบการจัดการธุรกิจท่องเที่ยวโดยชุมชนของบริษัท ประชารัฐ
รักสามัคคีวิสาหกิจเพื่อสังคม (ประเทศไทย) จำกัด. วารสาร มจร สังคมศาสตร์ปริทรรศน์ ปีที่ 8
ฉบับที่ 3

- สุนทร ทับบัว. (2555). การสังเคราะห์งานวิจัยที่ได้รับทุนวิจัยจากภาควิชาการศึกษา. คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- สุทธดา ชัดติยะและคณะ. (2562). กิจการเพื่อสังคมกับการพัฒนาประเทศอย่างยั่งยืน. วารสารวิทยาการ จัดการปริทัศน์ ปีที่ 21 ฉบับที่ 1
- สุบิน บุระรัช. (2560). รายงานการสังเคราะห์องค์ความรู้ที่ได้จากงานวิจัยที่ได้รับทุนอุดหนุนจาก มหาวิทยาลัยและหน่วยงานภายนอก ปีการศึกษา 2558-2560. ศูนย์ส่งเสริมและพัฒนางานวิจัย มหาวิทยาลัยศรีปทุม.
- สุภาภรณ์ ประสงค์ทัน. (2561). การศึกษาความสุขในการทำงานและปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความสุขในการทำงานของพนักงานในอุตสาหกรรมท่องเที่ยวและบริการ. วารสารสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปีที่21
- สุภาภรณ์ หาญทอง. (2543). ศักยภาพการจัดการการท่องเที่ยวจังหวัดพัทลุง. กรุงเทพฯ: ภาคนิพนธ์. สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์
- สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ(วช). (ม.ป.ป.). ยุทธศาสตร์การวิจัยการท่องเที่ยวแห่งชาติ พ.ศ. 2555-2559.
- สำนักงานส่งเสริมกิจการเพื่อสังคมแห่งชาติ (สกส.). (2562). Social + Enterprise ธุรกิจเพื่อสังคม. Article.
- สำนักงานส่งเสริมกิจการเพื่อสังคมแห่งชาติ. (2553). แผนแม่บทสร้างเสริมกิจการเพื่อสังคม พ.ศ. 2553-2557. กรุงเทพฯ: ผู้แต่ง.
- อินทกะ พิริยะกุล และคณะ. (2561). ต้นทุนการเปลี่ยนสินค้าในฐานะตัวแปรกำกับต่อปัจจัยที่ส่งผลต่อ ความภักดีในอุตสาหกรรมบริการในมิติเวลา. วารสารดุสิตบัณฑิตทางสังคมศาสตร์ ปีที่ 8 ฉบับที่ 1
- อุษา บิ๊กกินส์และคณะ. (2560). การติดตามประเมินผลและการผลักดันการใช้ประโยชน์โครงการวิจัย อุตสาหกรรมท่องเที่ยวและบริการปี 2558. สำนักงานการวิจัยแห่งชาติ (วช.)และสำนักงาน กองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.).
- เอกชัย นิตยาเกษตรวัฒน์. (2554). การพัฒนากิจการเพื่อสังคม กรณีศึกษาที่ประสบความสำเร็จใน ต่างประเทศและการประยุกต์ใช้ในประเทศไทย. วารสารบริหารธุรกิจ นิต้า, 6(8), 95-125

เอกสิทธิ์ สุดแก้ว. (2549). การประเมินศักยภาพทรัพยากรการท่องเที่ยวและการจัดการของชุมชนท้องถิ่น
 ในเขตพื้นที่ตำบลอัมพวา อำเภออัมพวา จังหวัดสมุทรสงคราม. กรุงเทพฯ: วิทยาลัยนานาชาติ วิทยาลัย
 มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

อำภาศรี พอค้า. (2558). กระบวนการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมเพื่อพัฒนาศักยภาพด้านการท่องเที่ยวตาม
 แนวทางเศรษฐกิจพอเพียงเพื่อการพัฒนาไปสู่แหล่งท่องเที่ยวที่ยั่งยืน ของชุมชนโนนบุรี ตำบล
 โนนบุรี อำเภอสหัสขันธ์ จังหวัดกาฬสินธุ์. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลอีสาน

ภาษาอังกฤษ

Alvord, S. H., Brown, L. D., & Letts, C. W. (2004). **Social entrepreneurship and social transformation: An exploratory study.** *Journal of Applied Behavioral Science*, 40(3), 260-282.

Barrows, C. W. & Powers, T. (2008). **Introduction to the hospitality industry:** John Wiley & Sons.

Bornstein, D. (2004). **How to change the world: Social entrepreneurs and the power of new ideas.** New York: Oxford University Press.

Boschee, J. (2004). **Merging mission and money: A board member's guide to social entrepreneurship.** Minneapolis: Northland Institute.

Cooper, H. and Lindsay, J.J. (1997). **Research Synthesis and Meta- Analysis”** In Bickman, L. and Rog, D.J. (eds.), *Handbook of Applied Social Research Methods.* California: Sage Publication.

Cooper, H. M. & Hedges, L.V. (Eds.). (1994). **The handbook of research synthesis.** New York: The Russell Sage Foundation.

Dees, J. G. (1998). **The Meaning of Social Entrepreneurship.** Stanford: Kauffman Foundation and Stanford University.

EMES European Research Network. (1999). **Definition of Social Enterprise.** EMES European Research Network. University of Liège. Belgium

- Haugh. (2005). **A research agenda for social entrepreneurship**. *Social Enterprise Journal*, 1(1), 1-12.
- Hoyer, W. D., & Macinnis D. J. (2010). **Consumer Behavior**. South-Western/Cengage Learning
- Mort, G., Weerawardena, J., & Carnegie, K. (2003). **Social entrepreneurship: Towards conceptualization**. *International Journal of Nonprofit and Voluntary Sector Marketing*, 8(1), 76-88.
- O'Connor, D. (2005). **Towards a new interpretation of "hospitality"**. *International Journal of Contemporary Hospitality Management*, 17(3), 267-271.
- Thompson, J. L., & Doherty, B. (2006). **The Diverse World of Social Enterprises : A Collection of Social Enterprise Stories**. *International Journal of Social Economics*, 33 (5/6), 361-375.
- Wood, R. C. & Brotherton, B. (2008). **The Sage handbook of hospitality management**: Sage Publication.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

แบบบันทึกข้อมูลการสังเคราะห์งานวิจัย 1

1. ชื่อโครงการ แผนยุทธศาสตร์การพัฒนาอุตสาหกรรมเพื่อสังคมของอำเภอหางดง และอำเภอสารภีจังหวัดเชียงใหม่
2. ประเภทการวิจัย การวิจัยประยุกต์ (Applied research) (ระบุประเภทการวิจัยเพียง 1 ประเภท ได้แก่ 1. การวิจัยพื้นฐาน (Basic research) 2. การวิจัยประยุกต์ (Applied research) 3. การพัฒนาทดลอง (Experimental development)
3. ปีงบประมาณที่ดำเนินการ พ.ศ 2555
4. พื้นที่วิจัยของโครงการ อำเภอหางดง จังหวัดเชียงใหม่ ใน 11 ตำบล ได้แก่ ตำบลหางดง ตำบลหนองแกว ตำบลหารแก้ว ตำบลหนองตอง ตำบลขุนคอง ตำบลสบแม่ข้า ตำบลบ้านแหวน ตำบลสันผักหวาน ตำบลหนองควาย ตำบลบ้านปง ตำบลน้ำแพร่
5. หัวหน้าโครงการ ชื่อ นส.กาญจนา สมมิตร

5.1 มหาวิทยาลัย/สถาบัน/หน่วยงาน มหาวิทยาลัยฟาร์อีสเทอร์น

5.2 พื้นที่สังกัด จังหวัดเชียงใหม่

6. ผลผลิตงานวิจัย (Output)

จากการศึกษาพบว่าทุนทางสังคมที่สำคัญที่ก่อให้เกิดธุรกิจเพื่อสังคม ซึ่งประกอบไปด้วย

1. ทุนทางวัฒนธรรม ที่มีความเอื้ออาทร ความไวเนื้อเชื่อใจกันในชุมชนเป็นพื้นฐาน
2. ทุนทางด้านผู้นำและแกนนำที่มีความรู้ มีความเสียสละ และจิตสาธารณะเห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวมเป็นที่ตั้ง
3. ทุนทางด้านบริหารจัดการที่ดีภายใต้บริบทของคนในชุมชน ที่กลายมาเป็นนวัตกรรมทางสังคมในรูปแบบของนวัตกรรมการจัดการที่มาจากความร่วมมือของสมาชิกในกลุ่มทุกคน
4. ทุนทางด้านปัจจัยเครือข่ายสนับสนุนภายนอก อันได้แก่หน่วยงานภาครัฐ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และสถาบันการศึกษา เป็นต้น

จากการคนหาอุตสาหกรรมเพื่อสังคมนั้นได้คนพบกลุ่มธุรกิจเพื่อสังคมตามเกณฑ์การคัดกรองได้ 11 กลุ่ม ใน 7 ตำบล โดยสามารถจัดเป็นหมวดหมู่ตามประเภทกิจการได้ 3 กลุ่ม ได้แก่ 1) กลุ่มเกษตรและการแปรรูปทางการเกษตร 2) กลุ่มออมทรัพย์ และรานคาชุมชน 3) กลุ่มสิ่งแวดล้อม (ขยะ) และเมื่อทำการวิเคราะห์กลุ่มระยะเริ่มต้น กลุ่มกำลังพัฒนา และกลุ่มต้นแบบตามโครงสร้างธุรกิจพบว่า กลุ่มระยะเริ่มต้นยังมีปัญหา และความต้องการขั้นพื้นฐานค่อนข้างมาก เช่นระบบการบริหารจัดการการผลิต และการตลาด เป็นต้น ส่วนกลุ่มกำลังพัฒนา นั้นมีความต้องการในการขยายกำลังการผลิต เพิ่มช่องทางการจัดจำหน่าย ปรับปรุงเทคโนโลยีการผลิตและภาพลักษณ์

ของสินค้า กลุ่มต้นแบบเป็นกลุ่มซึ่งสามารถดำเนินกิจการของตนในระดับดีแล้ว และเป็นต้นแบบให้กับกลุ่มอื่นๆมาศึกษาดูงานได้ โดยบางกลุ่มยังมีความต้องการขยายกิจกรรมไปทำอย่างอื่นต่อ

7. รูปแบบของการพัฒนาสู่ธุรกิจเพื่อสังคม

ทุนทางสังคมที่สำคัญที่ก่อให้เกิดธุรกิจเพื่อสังคม ซึ่งประกอบไปด้วย

1. ทุนทางวัฒนธรรม ที่มีความเอื้ออาทร ความไวเนื้อเชื่อใจกันในชุมชนเป็นพื้นฐาน
2. ทุนทางด้านผู้นำและแกนนำที่มีความรู้ มีความเสียสละ และจิตสาธารณะเห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวมเป็นที่ตั้ง
3. ทุนทางด้านการบริหารจัดการที่ดีภายใต้บริบทของคนในชุมชน ที่กลายมาเป็นนวัตกรรมทางสังคมในรูปแบบของนวัตกรรมการจัดการที่มาจากการมีส่วนร่วมของสมาชิกในกลุ่มทุกคน
4. ทุนทางด้านปัจจัยเครือข่ายสนับสนุนภายนอก อันได้แก่หน่วยงานภาครัฐ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และสถาบันการศึกษา เป็นต้น

โดยช่วยวางระบบการบริหารจัดการการผลิต และการตลาด ให้กับกลุ่มระยะเริ่มต้น และสำหรับกลุ่มกำลังพัฒนา ช่วยวางแผนในด้านการขยายกำลังการผลิต เพิ่มช่องทางการจัดจำหน่าย ปรับปรุงเทคโนโลยีการผลิตและภาพลักษณ์ของสินค้า และอธิบายถึงรูปแบบการยกระดับให้เป็นธุรกิจเพื่อสังคมในอนาคต

แบบบันทึกข้อมูลการสังเคราะห์งานวิจัย 2

1. ชื่อโครงการ โครงการศูนย์วิจัยนวัตกรรมชุมชนภาคตะวันตกและการขยายผลการขับเคลื่อนงานวิจัยผ่านธุรกิจเพื่อสังคม
2. ประเภทการวิจัย การวิจัยประยุกต์ (Applied research) (ระบุประเภทการวิจัยเพียง 1 ประเภท ได้แก่ 1. การวิจัยพื้นฐาน (Basic research) 2. การวิจัยประยุกต์ (Applied research) 3. การพัฒนาทดลอง (Experimental development)
3. ปีงบประมาณที่ดำเนินการ พ.ศ 2561
4. พื้นที่วิจัยของโครงการ อำเภออัมพวา จังหวัดสมุทรสงคราม, จังหวัดเพชรบุรี, จังหวัดประจวบคีรีขันธ์, อำเภอเมือง จังหวัดระยอง
5. หัวหน้าโครงการ ชื่อ นายชิษณุวัฒน์ มณีศรีขำ
 - 5.1 มหาวิทยาลัย/สถาบัน/หน่วยงาน มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์
 - 5.2 พื้นที่สังกัด จังหวัดเพชรบุรี
6. ผลผลิตงานวิจัย (Output)

ตารางที่ แสดงรายละเอียดการดำเนินงานของศูนย์ประสานงานวิจัยเพื่อท้องถิ่นจังหวัดสมุทรสงคราม ศูนย์วิจัยนวัตกรรมชุมชนภาคตะวันตก และบริษัทสร้างสรรค์ปัญญา จำกัด

หัวข้อ	ศูนย์ประสานงานวิจัยเพื่อท้องถิ่นจังหวัดสมุทรสงคราม	ศูนย์วิจัยนวัตกรรมชุมชนภาคตะวันตก	บริษัทสร้างสรรค์ปัญญา จำกัด
แนวคิด	การสร้างความเข้มแข็งให้กับคนในชุมชนผ่านการทำงานวิจัยเพื่อท้องถิ่น	ถ่ายทอดความรู้ / นวัตกรรมเรื่องการทำงานอย่างมีส่วนร่วมไปยังผู้เกี่ยวข้องทั้ง 4 รูปแบบ (ชาวบ้านหน่วยงาน สถาบันการศึกษา ภาคเอกชน)	การสร้าง SMART Community เพื่อร่วมกันเปลี่ยนแปลงสังคมให้ดีขึ้น ภายใต้แนวคิดธุรกิจเพื่อสังคม
ทีมงาน	<ul style="list-style-type: none"> - ผู้ประสานงาน - ผู้ช่วยผู้ประสานงาน - เจ้าหน้าที่ดูแลระบบข้อมูล 	<ul style="list-style-type: none"> - ผู้ประสานงาน - ทีมงานจากศูนย์ประสานงานวิจัยเพื่อท้องถิ่น - ภาศิเครือข่าย 	<ul style="list-style-type: none"> - ทีมองค์กร - ผู้จัดการ - เจ้าหน้าที่ฝ่ายสื่อสาร - เจ้าหน้าที่จัดการความรู้ - เจ้าหน้าที่ปฏิบัติงานในพื้นที่

			<ul style="list-style-type: none"> - เจาหน้าที่ทรัพยากรบุคคล - เจาหน้าที่การตลาด - การเงิน-บัญชี ทีมแนวร่วม / ทีมเสริม - เจาหน้าที่ part time - แกนนำชุมชน - ทีมนักวิชาการ - อาสาสมัครหนุนงานชุมชน
บทบาท / ภารกิจ	เป็นพี่เลี้ยง / โคชติดตามหนุนเสริมงานวิจัยเพื่อท้องถิ่น การทำงานวิจัยเชิงพื้นที่เพื่อพัฒนาองค์กร นำความรู้มาใช้ในการทำงาน	<p>บริการวิชาการและถ่ายทอดความรู้ไปยังผู้สนใจประโยชน์ชนจากงานวิจัยเพื่อท้องถิ่น (เชิงประเด็น / เชิงพื้นที่)</p> <ul style="list-style-type: none"> o อปท. o บริษัทเอกชน o แกนนำชุมชน 	<ul style="list-style-type: none"> - งานบริการสังคมเพื่อสร้างธุรกิจเพื่อสังคม เช่น ฝกอบรม เป็นต้น - การจำหน่ายสินค้าชุมชนออนไลน์ - บริการอื่นๆ <p>นอกเหนือจากงานวิจัย เช่น การให้คำปรึกษา เป็นต้น</p>
เครื่องมือที่ใช้ในการดำเนินงาน	<ul style="list-style-type: none"> - การลงพื้นที่ติดตามหนุนเสริม - เวทีประชุมเครือข่าย 1 ครั้ง/เดือน - เวทีเติมเต็มศักยภาพตามสถานการณ์ - เวทีสรุปบทเรียน - การถ่ายทอดสดการจัดเวทีในพื้นที่จริง (FB live) 	<ul style="list-style-type: none"> - การนำเสนอผลงานของศูนย์นวัตกรรมในเวทีสัมมนาวิชาการ - แลกเปลี่ยนเรียนรู้ร่วมกับเครือข่ายนักวิจัยเพื่อท้องถิ่นพื้นที่อื่นๆ - การสื่อสารกระบวนการเรียนรู้ในเว็บไซต์ เฟซบุค แพนเพจ 	<ul style="list-style-type: none"> - การฝกอบรมหลักสูตรวิทยากรกระบวนการในงานวิจัยเพื่อท้องถิ่น การสรุปบทเรียน การวิเคราะห์สังเคราะห์ - เวทีแลกเปลี่ยนในเครือข่าย - เว็บไซต์ / เฟซบุค / แพนเพจ
การบริหารจัดการ	<ul style="list-style-type: none"> - การบริหารจัดการรายโครงการย่อย - การบริหารจัดการคน งานงบประมาณ 	<ul style="list-style-type: none"> - การจัดการความรู้เพื่อยกระดับความรู้ไปสู่กลุ่มเป้าหมายที่หลากหลาย - เชื่อมโยงองค์ความรู้สู่ระดับนโยบาย - ประสานการทำงานแนวราบและแนวดิ 	<ul style="list-style-type: none"> - บริหารจัดการเชิงธุรกิจในการวางโครงสร้างเพื่อหารายได้เข้าสู่องค์กร (กลยุทธ์การหารายได้ การสร้างทีมงาน) - เชื่อมโยงธุรกิจที่เกี่ยวข้องและคืนสู่ชุมชน / ภาครัฐ เครือข่ายที่มีในพื้นที่

การพัฒนา ศักยภาพ	- เรียนรู้ผ่านการลงมือทำ - การเข้ารับการฝึกอบรมจาก แหล่งเรียนรู้ / สถาบันต่างๆ ทั้ง เชิงเทคนิคและภายในจิตใจ	- ชวนนักวิชาการมาช่วย วิเคราะห์สังเคราะห์องค์ความ รู้ - ยกระดับ / ขยายผลความรู้ เชื่อมโยงกับสถานการณ์ ปัญหาที่ซับซ้อนเพิ่มขึ้น	- แลกเปลี่ยนประสบการณ์ กับหน่วยงานที่ทำธุรกิจเพื่อ สังคม - เพิ่มความรู้เรื่องการบริหาร ธุรกิจ
การประเมิน ตัวชี้วัด ความสำเร็จ	คนในชุมชนเข้าใจแนวคิดและ สามารถดำเนินงานวิจัยอย่างมี ส่วนร่วมในการแก้ไขปัญหาได้ อย่างเป็นรูปธรรม	- เผยแพร่องค์ความรู้ไปยัง กลุ่มเป้าหมายที่สนใจ - กลุ่มเป้าหมายยอมรับและ นำความรู้ไปใช้ในชุมชน / พื้นที่	- หลักสูตรที่ใช้ในการฝก อบรมที่เหมาะสมกับแต่ละ กลุ่มเป้าหมาย - การบริหารจัดการและ กลยุทธ์ในการจัดการองค กรให้มั่นคง

7. รูปแบบของการพัฒนาสู่ธุรกิจเพื่อสังคม

จัดตั้งบริษัท สร้างสรรคปัญญา จำกัด โดยเน้นการพึ่งพาตนเองมากกว่าการรับงบประมาณจากแหล่งทุน เป็นการผสมผสานการดำเนินงานวิจัยเพื่อท้องถิ่นภายใต้การบริหารจัดการองค์กรในรูปแบบของธุรกิจ ซึ่งนอกจากการดำเนินงานทางดางงานวิจัยแล้ว ยังมีบริการเสริมอื่นๆ ใหญ่บริการกับผู้ที่เกี่ยวข้อง เช่น การพัฒนาหลักสูตรการฝึกอบรมที่ทันสมัยและสอดคล้องกับความต้องการของสังคม การประกอบกิจการซื้อขายผลผลิตชุมชนแปรรูปพัฒนาผลิตภัณฑ์ ร่วมกับชุมชน สถานประกอบการ สถาบันการศึกษา เป็นต้น

แบบบันทึกข้อมูลการสังเคราะห์งานวิจัย 3

1. **ชื่อโครงการ** โครงการวิจัยเพื่อพัฒนาองค์ความรู้ด้านการประเมินผลลัพธ์ทางสังคมสำหรับกิจการเพื่อสังคม และจัดทำกรณีศึกษานำร่อง
2. **ประเภทการวิจัย** การวิจัยประยุกต์ (Applied research) (ระบุประเภทการวิจัยเพียง 1 ประเภท ได้แก่ 1. การวิจัยพื้นฐาน (Basic research) 2. การวิจัยประยุกต์ (Applied research) 3. การพัฒนาทดลอง (Experimental development)
3. **ปีงบประมาณที่ดำเนินการ** พ.ศ. 2561
4. **พื้นที่วิจัยของโครงการ** ในประเทศ และต่างประเทศ ศึกษาทบทวนวรรณกรรม เกี่ยวกับกิจการเพื่อสังคม (Social Enterprise) ธุรกิจเพื่อสังคม (Social Business, Social Venture) การประกอบการทางสังคม (Social Entrepreneurship) ผู้ประกอบการทางสังคม (Social Entrepreneur) และความรับผิดชอบต่อสังคม (Corporate Social Responsibility: CSR)
5. **หัวหน้าโครงการ** ชื่อ นส.สฤณี อาชวานันทกุล
 - 5.1 **มหาวิทยาลัย/สถาบัน/หน่วยงาน** บริษัท ปาสาละ จำกัด
 - 5.2 **พื้นที่สังกัด** กรุงเทพมหานคร
6. **ผลผลิตงานวิจัย (Output)**

การประเมินผลลัพธ์ทางสังคม (Social Impact Assessment) เป็นเครื่องมือที่ขาดไม่ได้ในการติดตามผลการดำเนินงานของกิจการเพื่อสังคม ในฐานะกิจการซึ่งมีพันธกิจด้านสังคมเป็นตัวตั้ง รวมทั้งช่วยในการสื่อสารผลลัพธ์ของกิจการเพื่อสังคมต่อผู้มีส่วนได้ส่วนเสียและผู้ให้ทุนสนับสนุน แต่การวัดผลลัพธ์ทางสังคมยังเป็นเรื่องใหม่ในประเทศไทย ความรู้ความเข้าใจและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องยังอยู่ในวงจำกัด งานวิจัยครั้งนี้สำรวจนิยามและประเภทของกิจการเพื่อสังคมและธุรกิจเพื่อสังคม ตลอดจนกรอบทฤษฎี เครื่องมือ และการติดตามผล ที่เกี่ยวกับกระบวนการประเมินผลลัพธ์ทางสังคม ขององค์กรสนับสนุนและแหล่งทุนสนับสนุนกิจการเพื่อสังคมชั้นนำทั่วโลก 69 แห่งใน 22 ประเทศ และกิจการเพื่อสังคมระดับโลก 6 แห่ง รวมถึงศึกษาพัฒนาการและข้อจำกัดของเครื่องมือประเมินชนิดต่างๆ และแนวโน้มของวงการประเมินผลลัพธ์ทางสังคมคณะผู้วิจัยจาก 6 สถาบัน นำข้อค้นพบจากการทบทวนวรรณกรรมดังกล่าวมาปรับใช้ในการทดลองประเมินผลลัพธ์ทางสังคมของกิจการเพื่อสังคมในไทย 6 แห่ง และจัดทำกรณีศึกษานำร่อง สุดท้าย คณะผู้วิจัยปรับปรุงเอกสาร “คู่มือประเมินผลลัพธ์ทางสังคมและผลตอบแทนทางสังคมจากการลงทุน” นับเป็นจุดเริ่มต้นของการสร้างเครือข่ายนักวิจัยไทยที่สนใจการประเมินผลลัพธ์ทางสังคมสำหรับกิจการเพื่อสังคม และสร้างองค์ความรู้ที่เกี่ยวข้องเพื่อพัฒนาเครื่องมือประเมินต่อไปในอนาคต

7. รูปแบบของการพัฒนาสู่ธุรกิจเพื่อสังคม

สร้าง“คู่มือประเมินผลลัพธ์ทางสังคมและผลตอบแทนทางสังคมจากการลงทุน” สร้างเครือข่ายนักวิจัยไทยที่สนใจการประเมินผลลัพธ์ทางสังคมสำหรับกิจการเพื่อสังคม และสร้างองค์ความรู้ที่เกี่ยวข้องเพื่อพัฒนาเครื่องมือประเมินในอนาคต

แบบบันทึกข้อมูลการสังเคราะห์งานวิจัย 4

1. ชื่อโครงการ การพัฒนาผลิตภัณฑ์บนฐานอัตลักษณ์ของพื้นที่เพื่อยกระดับขีดความสามารถการแข่งขันของผู้ประกอบการและเครือข่ายการท่องเที่ยวโดยชุมชน จังหวัดนครศรีธรรมราช
2. ประเภทการวิจัย การวิจัยประยุกต์ (Applied research) (ระบุประเภทการวิจัยเพียง 1 ประเภท ได้แก่ 1. การวิจัยพื้นฐาน (Basic research) 2.การวิจัยประยุกต์ (Applied research) 3.การพัฒนาทดลอง(Experimental development)
3. ปีงบประมาณที่ดำเนินการ พ.ศ 2561
4. พื้นที่วิจัยของโครงการ อำเภอขนอม สิชล และท่าศาลา จังหวัดนครศรีธรรมราช
5. หัวหน้าโครงการ ชื่อ ผศ.ดร.กนกกานต์ แก้วนุช
 - 5.1 มหาวิทยาลัย/สถาบัน/หน่วยงาน สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์
 - 5.2 พื้นที่สังกัด กรุงเทพมหานคร
6. ผลผลิตงานวิจัย (Output)

การศึกษาครั้งนี้มีวัตถุประสงค์สามประการ ดังนี้ ประการแรก เพื่อพัฒนาข้อเสนอเชิงนโยบายในการพัฒนาผลิตภัณฑ์บนฐานอัตลักษณ์ของพื้นที่ท่องเที่ยวสำหรับการยกระดับขีดความสามารถการแข่งขันของผู้ประกอบการและเครือข่ายการท่องเที่ยวโดยชุมชนจังหวัดนครศรีธรรมราชอย่างมีส่วนร่วม ประการสอง เพื่อพัฒนาอัตลักษณ์และผลิตภัณฑ์ของที่ระลึกบนฐานอัตลักษณ์ของพื้นที่ท่องเที่ยวเพื่อยกระดับขีดความสามารถการแข่งขันของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในอุตสาหกรรมบริการอย่างมีส่วนร่วมและประการสาม เพื่อการพัฒนาอัตลักษณ์และผลิตภัณฑ์สินค้าชุมชนบนฐานอัตลักษณ์เพื่อยกระดับขีดความสามารถในการแข่งขันของเครือข่ายท่องเที่ยวโดยชุมชนอย่างมีส่วนร่วม ด้วยระเบียบวิธีวิจัยแบบผสมทั้งเชิงคุณภาพ และเชิงปริมาณ โดยทำการสัมภาษณ์และสนทนากลุ่มกับผู้เกี่ยวข้องที่เป็นผู้ทรงคุณวุฒิจากภาครัฐ เอกชน สมาคมและองค์กรการท่องเที่ยวที่เกี่ยวข้อง และผู้ใช้บริการที่เคยมีประสบการณ์การท่องเที่ยวในพื้นที่วิจัย นั่นคือ อำเภอขนอม สิชล และท่าศาลา โดยได้ผลการศึกษาสุดท้ายเป็นข้อเสนอเชิงนโยบาย ดังนี้

ภาครัฐในพื้นที่จังหวัดนครศรีธรรมราชควรเป็นผู้ให้การสนับสนุนเครื่องหมายอัตลักษณ์ทางการท่องเที่ยวที่เกิดขึ้น รวมทั้งผลิตภัณฑ์ของที่ระลึกที่ถูกพัฒนาขึ้นจากงานวิจัยชิ้นนี้ เนื่องด้วยเป็นการพัฒนามาจากพื้นฐานอัตลักษณ์ทางการท่องเที่ยวของพื้นที่ เพื่อให้เกิดการจดจำและความพึงพอใจต่อนักท่องเที่ยว ในฐานะของการเป็นพื้นที่ที่สร้างประสบการณ์เที่ยวทะเลแบบใหม่ให้ชีวิตดี๊ดีแบบไม่ธรรมดา หรือ “DISCOVER YOUR NOT NORMAL BEACH EXPERIENCE FOR BETTER LIVING MOMENT” ในภาพรวมของทั้งสามอำเภอ รวมทั้งการเป็นหาดซิลล์ ชาร์จพลังชีวิต “KHANOM CHILL BEACH” ในพื้นที่ขนอม การเป็นหาดแอกทีฟ เต็มที่กับชีวิต “SICHON ACTIVE BEACH” ในพื้นที่สิชล และการเป็นหาดแห่งปัญญา เสริมพลังความคิด “THASALA WISDOM

BEACH” ในพื้นที่ท่าศาลา เมื่อแยกในการนำเสนออัตลักษณ์ของแต่ละอำเภอ เพื่อให้การดำเนินงานที่สอดคล้องกับผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลาง

ภาคการศึกษาและวิชาการ ควรที่จะมีการค้นหาและพัฒนาเพิ่มเติมในพื้นที่อื่นในจังหวัดนครศรีธรรมราช เพื่อให้อัตลักษณ์ทางการท่องเที่ยวที่เกิดขึ้นเป็นไปในทิศทางเดียวกันและก่อให้เกิดความเป็นเอกภาพในการพัฒนาการท่องเที่ยวระดับจังหวัดต่อไปในภายภาคหน้า รวมทั้งมีการศึกษาเชิงเปรียบเทียบ(Benchmark) ชุมชนกับแหล่งที่มีศักยภาพสูงเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง เพื่อให้เกิดการพัฒนาผลิตภัณฑ์อย่างยั่งยืนในอนาคต

7. รูปแบบของการพัฒนาสู่ธุรกิจเพื่อสังคม

ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของอุตสาหกรรมบริการทางการท่องเที่ยวในพื้นที่ ควรจัดตั้งหน่วยงานภาคเอกชนที่ไม่แสวงหากำไรหรือบริษัทในรูปแบบธุรกิจเพื่อสังคม โดยมีสมาคมท่องเที่ยวอำเภอทั้งสามเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ผู้ดูแลรับผิดชอบต่อการนำเครื่องหมายอัตลักษณ์ฯไปใช้ให้เกิดความเป็นเอกภาพ และสามารถสื่อสารให้เกิดความเข้าใจอันชัดเจนและถูกต้องตรงกันเพื่อรักษามาตรฐานของงานที่จะออกสู่สาธารณชนในนามพื้นที่ทั้งสามอำเภอนี้ได้ และก่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดในการสร้างแบรนด์ หรือสร้างอัตลักษณ์ของพื้นที่ได้อย่างแข็งแกร่ง อีกทั้งผลิตภัณฑ์ของที่ระลึกที่ถูกสร้างขึ้นควรที่จะเน้นในความเป็น “Multi-purpose item” & “collectible items” คือการเป็นของที่ระลึกที่มีความอนุเคราะห์ และเป็นที่นิยม โดยต้องเก็บสะสมจาก 3 อำเภอเท่านั้น เพื่อเป็นการสร้างรายได้ให้เกิดขึ้นได้ตามเป้าประสงค์ของพื้นที่ และเกิดการยกระดับขีดความสามารถการแข่งขันของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในอุตสาหกรรมบริการ รวมทั้งเร่งทำการจดสิทธิบัตรเพื่อมิให้เกิดการลอกเลียนแบบในภายหลัง รวมไปถึงผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของอุตสาหกรรมบริการทางการท่องเที่ยวในพื้นที่ควรดำเนินการโดยใส่ใจในความร่วมมือกับชุมชนในการนำเสนอผลิตภัณฑ์ชุมชนควบคู่กันไปกับการดำเนินกิจการของตนเพื่อสร้างการกระจายสินค้าให้เข้าถึงนักท่องเที่ยวได้อย่างทั่วถึงมากยิ่งขึ้น

แบบบันทึกข้อมูลการสังเคราะห์งานวิจัย 5

1. ชื่อโครงการ โครงการ “การจัดการอุตสาหกรรมบริการ จากการพัฒนาพื้นที่ในเขตชายแดน จังหวัด เชียงราย: ที่พัก ร้านอาหาร”
2. ประเภทการวิจัย การวิจัยประยุกต์ (Applied research) (ระบุประเภทการวิจัยเพียง 1 ประเภท ได้แก่ 1. การวิจัยพื้นฐาน (Basic research) 2.การวิจัยประยุกต์ (Applied research) 3.การพัฒนาทดลอง(Experimental development)
3. ปีงบประมาณที่ดำเนินการ พ.ศ 2558
4. พื้นที่วิจัยของโครงการ อำเภอเชียงแสน จังหวัดเชียงราย
5. หัวหน้าโครงการ ชื่อ ดร.ปิยธิดา เพียรลูประสิทธิ์
 - 5.1 มหาวิทยาลัย/สถาบัน/หน่วยงาน มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง
 - 5.2 พื้นที่สังกัด จังหวัดเชียงราย
6. ผลผลิตงานวิจัย (Output)

ผลจากการศึกษาพบว่าผู้มีส่วนได้ส่วนเสียส่วนใหญ่คิดเห็นว่าการเกิดเขตเศรษฐกิจพิเศษในพื้นที่บ้านต้นผึ้ง ไม่มีผลกระทบต่อเศรษฐกิจในเชียงแสน ในขณะที่อีกกลุ่มยอมรับว่ามีผลอยู่บ้างแต่ไม่มากนัก สามารถกล่าวได้ว่าการพัฒนาธุรกิจในพื้นที่บ้านต้นผึ้งมีผลบ้างกับกลุ่มธุรกิจที่ตั้งอยู่ในเขตใกล้สามเหลี่ยมทองคำหรือกลุ่มที่มีการเกี่ยวพันกันมากกว่ากลุ่มธุรกิจหรือองค์กรในพื้นที่ชายแดนเชียงแสนโดยรวม ทั้งนี้มุมมองผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทั้งภาครัฐและเอกชนเห็นคล้ายไปในทิศทางเดียวกันว่า เชียงแสนมีจุดแข็งและโอกาสหลายด้าน แต่การเป็นเมืองชายแดนและการบริหารจัดการที่มีการประสานงานไม่ชัดเจนและต่อเนื่องยังเป็นจุดอ่อนและอุปสรรคในการพัฒนาอยู่บ้าง

การศึกษาครั้งนี้เสนอแนะนโยบายต่อภาครัฐในการสนับสนุนธุรกิจที่พักและร้านอาหารในด้านต่างๆ ได้แก่ ด้านงบประมาณและการเข้าหาแหล่งทุน ด้านการประชาสัมพันธ์ ด้านที่ตั้งและการจัดระเบียบพื้นที่ ด้านพัฒนาศักยภาพทั้งในด้านของทักษะบุคลากรและด้านสิ่งอำนวยความสะดวก ซึ่งนโยบายเหล่านี้เป็นกลยุทธ์การเอาชนะจุดอ่อนโดยใช้โอกาสของพื้นที่เพื่อสร้างความเข้มแข็งในท้องถิ่น นอกจากนี้รัฐควรมีนโยบายจัดตั้งหน่วยงานรับผิดชอบหลักเพื่อประสานความร่วมมือจากทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้องทั้งในพื้นที่และประเทศเพื่อนบ้านในการพัฒนาพื้นที่ชายแดนทั้งสองฝั่ง ร่วมกันให้ก้าวหน้าอย่างมั่นคงและยั่งยืน

7. รูปแบบของการพัฒนาสู่ธุรกิจเพื่อสังคม

เห็นด้วยกับภาครัฐที่ให้มีการจัดตั้งหน่วยงานรับผิดชอบหลักเพื่อประสานความร่วมมือจากทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้องทั้งในพื้นที่และประเทศเพื่อนบ้านในการพัฒนาพื้นที่ชายแดนทั้งสองฝั่ง โดยแต่ละฝ่ายควรจะต้องจัดตั้งองค์กรเพื่อสังคมในประเทศของตนเอง และใช้องค์กรเหล่านี้ประสานความสัมพันธ์ผ่านกิจกรรมหรือกระบวนการทำงานในรูปแบบต่างๆ เพื่อทั้ง 2 ฝ่าย ได้รู้จักและคุ้นเคยกันมากขึ้น และที่สำคัญองค์กรเพื่อสังคมจะยึดใช้การทำงานเพื่อสังคมเป็นประเด็นหลัก ไม่เน้นการได้กำไรจากการทำงาน จึงทำให้ภาพลักษณ์ที่ออกมาเป็นที่น่าชื่นชม และสมควรที่จะให้การสนับสนุนการทำงานเป็นอย่างยิ่ง จึงเป็นช่องทางให้ธุรกิจที่พักและร้านอาหารในพื้นที่ที่จะได้รับการทำการตลาดผ่านเครือข่ายเหล่านี้เข้าไปยังประเทศเพื่อนบ้านได้ง่ายขึ้น รวมถึงผลประโยชน์ในด้านธุรกิจอื่นๆอีกมากมายที่จะตามมา

แบบบันทึกข้อมูลการสังเคราะห์งานวิจัย 6

1. **ชื่อโครงการ** การผลักดันผลผลิตการวิจัยด้านอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวและบริการ ปี 2557 – 2558 ไปสู่การใช้ประโยชน์ในเชิงพาณิชย์
2. **ประเภทการวิจัย** การวิจัยประยุกต์ (Applied research) (ระบุประเภทการวิจัยเพียง 1 ประเภท ได้แก่ 1. การวิจัยพื้นฐาน (Basic research) 2. การวิจัยประยุกต์ (Applied research) 3. การพัฒนาทดลอง (Experimental development)
3. **ปีงบประมาณที่ดำเนินการ** พ.ศ. 2560
4. **พื้นที่วิจัยของโครงการ** เอกสารโครงการวิจัยที่ได้รับทุนภายในปี 2556-2558 ร่วมกับ การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (ททท.) สภาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย สมาคมไทยท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์และผจญภัย (TEATA) สมาคมการท่องเที่ยวอย่างรับผิดชอบแห่งประเทศไทย (TRTA)
5. **หัวหน้าโครงการ** ชื่อ ดร.ฉัตรฉวี คงดี

5.1 มหาวิทยาลัย/สถาบัน/หน่วยงาน มหาวิทยาลัยเนชั่น

5.2 **พื้นที่สังกัด** จังหวัดลำปาง

6. ผลผลิตงานวิจัย (Output)

จากโครงการวิจัย “การผลักดันผลผลิตการวิจัยด้านอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวและบริการ ปี 2557 - 2558 ไปสู่การใช้ประโยชน์ในเชิงพาณิชย์” มีจุดมุ่งหมายเพื่อให้การดำเนินการผลักดันผลผลิตงานวิจัยเป็นรูปธรรม และมีความต่อเนื่อง โดยมุ่งเน้นการทดสอบเส้นทางการท่องเที่ยวที่เป็นผลผลิตจากโครงการวิจัยที่ได้รับทุนในปี 2556-2558 ร่วมกับ การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (ททท.) สภาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย สมาคมไทยท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์และผจญภัย (TEATA) สมาคมการท่องเที่ยวอย่างรับผิดชอบแห่งประเทศไทย (TFTA) รวมทั้งหน่วยงานที่เกี่ยวข้องทุกภาคส่วน ทั้งนี้ เพื่อให้เกิดการใช้ประโยชน์ อย่างเป็นรูปธรรม และผลักดันไปสู่งาน มหกรรมการท่องเที่ยวระดับนานาชาติ ในขณะที่เดียวกันมีการคัดเลือกแผนงานวิจัยของโครงการวิจัยอุตสาหกรรม การท่องเที่ยวและบริการที่ได้รับทุนในปี 2558 ที่มีศักยภาพ มีความพร้อมด้านการท่องเที่ยว เพื่อเตรียมผลักดัน ไปสู่การใช้ประโยชน์เชิงพาณิชย์ต่อไป โดยมีวัตถุประสงค์หลัก 3 ข้อ คือ เพื่อผลักดันผลผลิตงานวิจัยโครงการวิจัย อุตสาหกรรม การท่องเที่ยวและบริการ ปี 2557-2558 ไปสู่การใช้ประโยชน์เชิงพาณิชย์ เพื่อจัดทำสื่อ ประชาสัมพันธ์ในการเผยแพร่ข้อมูล ผลผลิตการวิจัยที่ผลักดันไปสู่การใช้ประโยชน์เชิงพาณิชย์ในรูปแบบของสื่อ อิเล็กทรอนิกส์ และเพื่อประเมินผลกระทบที่เกิดขึ้นในพื้นที่ภายหลังจากที่มีการใช้ประโยชน์เชิงพาณิชย์แล้ว

ผลการวิจัยพบว่า ผลผลิตงานวิจัยโครงการวิจัยอุตสาหกรรม การท่องเที่ยวและบริการที่ได้รับการผลักดัน ไปสู่การใช้ประโยชน์ในเชิงพาณิชย์ในปี 2558 รวมจำนวน 3 แผนงาน คือ งานวิจัยที่ได้รับทุนในปี 2556 จำนวน 1 แผนงาน คือ การท่องเที่ยวเชิงสถาปัตยกรรมในมณฑลวัฒนธรรมสองฝั่งโขง โดยได้ถูกนำไปสู่การใช้ประโยชน์เชิง

พาณิชย์ ในงาน ITB Berlin 2016 ประเทศเยอรมนี และงาน WTM 2016 ณ กรุงลอนดอน ประเทศสหราชอาณาจักร และงานวิจัยที่ได้รับทุนในปี 2557 จำนวน 2 แผนงาน คือ 1) การศึกษาศักยภาพและผลกระทบการประยุกต์ใช้ดิจิทัลแพลตฟอร์ม (Digital Platform) ในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว เพื่อเสริมสร้างขีดความสามารถในการแข่งขันของผู้ประกอบการในจังหวัดกระบี่ 2) การพัฒนาคลัสเตอร์ของกลุ่มธุรกิจขนมไทยท้องถิ่นและการจัดทำระบบฐานข้อมูลสารสนเทศ สำหรับเส้นทางใหม่ของการท่องเที่ยวเพื่อการเรียนรู้อาหารในภูมิภาคตะวันตก

ด้านการประเมินผลกระทบที่เกิดขึ้นในพื้นที่ภายหลังจากที่มีการใช้ประโยชน์เชิงพาณิชย์แล้ว ของแผนงานที่ได้รับการสนับสนุนวิจัยในปี 2556 จำนวน 2 แผนงาน ได้แก่ 1) แผนงาน “การพัฒนาธุรกิจ ท่องเที่ยวเพื่อรองรับการขยายตัวของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวจังหวัดกระบี่” และ 2) แผนงาน “การท่องเที่ยวเชิงสถาปัตยกรรมในมณฑลวัฒนธรรมสองฝั่งโขง” ซึ่งเป็นการประเมินใน 3 ด้านคือ ด้าน เศรษฐกิจ ด้านสังคมวัฒนธรรม และสภาพแวดล้อมทางการท่องเที่ยว

สำหรับข้อเสนอแนะจากการวิจัย ควรมีการประชาสัมพันธ์เพื่อเผยแพร่ข้อมูลผลผลิตการวิจัยในรูปแบบของสื่ออิเล็กทรอนิกส์ อย่างต่อเนื่อง ตลอดจนพัฒนาสื่อประชาสัมพันธ์ในรูปแบบอื่นๆ ที่สะดวก ต่อการเข้าถึงตามประเภทของกลุ่มเป้าหมายในแต่ละพื้นที่ มีการทำงานร่วมกันกับผู้ประกอบการ นักวิจัย เจ้าของผลงาน และทีมผลักดันการใช้ประโยชน์ฯ เพื่อให้เกิดความสมดุลระหว่างความต้องการของ นักท่องเที่ยว และศักยภาพในการรองรับของพื้นที่นั้นๆ และควรมีการจัดทำเอกสารรายละเอียดองค์กร (Company Profile) ของโครงการวิจัย อุตสาหกรรมท่องเที่ยวและบริการฝ่ายอุตสาหกรรม สกว. เพื่อ เป็นการเผยแพร่ถึงผลงานที่ได้ดำเนินการมาตั้งแต่ปี 2555 ถึง ปัจจุบัน รวมถึง ประวัติความเป็นมา คณะผู้บริหาร ภารกิจหน้าที่ การดำเนินงาน การบริหารงานต่างๆ ภาควิชาเครือข่าย อีกทั้งอื่นๆที่เกี่ยวข้อง เป็นต้น

7. รูปแบบของการพัฒนาสู่ธุรกิจเพื่อสังคม

จากผลงานโครงการวิจัยทั้ง 3 เรื่องที่ได้ถูกผลักดัน จนได้รับการยอมรับในระดับชาติและระดับนานาชาติ นั้น ยังขาดในส่วนของการรับใช้สังคม การสร้างเยาวชนจิตอาสา และองค์กรเพื่อสังคม หากมีในส่วนเหล่านี้แล้ว โครงการวิจัยดังกล่าวจะสามารถดำเนินต่อไปได้โดยกลุ่มเยาวชนที่มีจิตสำนึกรักบ้านเกิด และมีเป้าหมายที่จะรักษาผลประโยชน์ในพื้นที่ไว้ให้ลูกหลานรุ่นต่อไปได้รับรู้ และเห็นถึงสิ่งมีคุณค่าในพื้นที่บ้านเกิดของตนเอง ถึงแม้ว่าไม่มีเงินเป็นตัวหลักในการดำเนินงาน แต่ก็สามารถที่จะหามาเจอจุดได้ทั้งในส่วนของภาครัฐและภาคเอกชน ที่สามารถยื่นมือเข้ามาช่วยเหลือได้ตลอดเวลา ด้วยกับคำว่า องค์กรเพื่อสังคม

แบบบันทึกข้อมูลการสังเคราะห์งานวิจัย 7

1. ชื่อโครงการ การวิเคราะห์ สังเคราะห์ และการประเมินมูลค่าทางเศรษฐศาสตร์ งานวิจัยโครงการวิจัย อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวและบริการ ปี 2556
2. ประเภทการวิจัย การวิจัยประยุกต์ (Applied research) (ระบุประเภทการวิจัยเพียง 1 ประเภท ได้แก่ 1. การวิจัยพื้นฐาน (Basic research) 2. การวิจัยประยุกต์ (Applied research) 3. การพัฒนาทดลอง (Experimental development)
3. ปีงบประมาณที่ดำเนินการ พ.ศ. 2558
4. พื้นที่วิจัยของโครงการ อำเภอหางดง จังหวัดเชียงใหม่ ใน 11 ตำบล ได้แก่ ตำบลหางดง ตำบลหนองแกว ตำบลหารแก้ว ตำบลหนองตอง ตำบลขุนคอง ตำบลสบแม่ข้า ตำบลบ้านแหวน ตำบลสันผักหวาน ตำบลหนองควาย ตำบลบ้านปง ตำบลน้ำแพร่
5. หัวหน้าโครงการ ชื่อ ผศ.ดร.วิช สุตสาคร

5.1 มหาวิทยาลัย/สถาบัน/หน่วยงาน บริษัท ศูนย์ฝึกอบรมเพื่อการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม จำกัด

5.2 พื้นที่สังกัด กรุงเทพมหานคร

6. ผลผลิตงานวิจัย (Output)

การวิจัยครั้งนี้ใช้การวิจัยเชิงคุณภาพ เป็นการวิเคราะห์และสังเคราะห์ผลการวิจัยของโครงการวิจัยด้าน อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวและบริการ ที่ได้รับทุนสนับสนุนจาก สกว. ในปี พ.ศ. 2556 จำนวน 29 แผนงาน โดย คณะผู้วิจัยได้แบ่งเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยออกเป็น 2 ประเภท ได้แก่ แบบวิเคราะห์เชิงปริมาณ และแบบวิเคราะห์เชิงคุณภาพ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แผนงานวิจัยโครงการวิจัยอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวและบริการที่ได้รับทุนใน ปี 2556 และแผนงานวิจัยโครงการวิจัยอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวและบริการที่ได้รับทุนใน ปี 2555 ที่ได้รับการ คัดเลือกจำนวน 7 แผนงาน และในปี 2556 จำนวน 1 แผนงาน โดยข้อมูลที่ได้จากการวิจัย คณะผู้วิจัย จะนำมาวิเคราะห์สังเคราะห์และนำเสนอผลโดยใช้สถิติเชิงพรรณนา รวมทั้งการวิเคราะห์เชิงเนื้อหา (content analysis) ตามประเด็นปัญหาที่กำหนดไว้

ในการวิเคราะห์และสังเคราะห์ความสอดคล้องตามยุทธศาสตร์การวิจัยการท่องเที่ยวแห่งชาติ พ.ศ. 2555 - 2559 ประกอบด้วย 3 ยุทธศาสตร์ คือ ยุทธศาสตร์ที่ 1 เร่งส่งเสริมการวิจัย วาระแห่งชาติทางการท่องเที่ยว ยุทธศาสตร์ที่ 2 สนับสนุนการวิจัยในพื้นที่ที่มีศักยภาพทางการท่องเที่ยวและพื้นที่เชื่อมโยง และยุทธศาสตร์ที่ 3 การวิจัยเพื่อพัฒนาและเสริมสร้างความเข้มแข็ง กลไกการบริหารจัดการการวิจัยการท่องเที่ยว โดยจะจำแนก รายละเอียดใน 3 ข้อย่อย ดังนี้ 1) สภาพทั่วไปของงานวิจัย 2) รายละเอียดความสอดคล้องตามยุทธศาสตร์ และ 3) สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูลความสอดคล้องตามยุทธศาสตร์

ทั้งนี้จากการวิเคราะห์ความสอดคล้องตามกรอบการวิจัยด้านการบริหารจัดการการท่องเที่ยว ประจำปี พ.ศ.2556 ของโครงการวิจัยอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวและบริการ ที่ได้รับทุนในปี 2556 ที่ได้จำแนกผลการวิเคราะห์เป็นผลลัพธ์เชิงปริมาณ และเชิงคุณภาพ พบว่าเป็นไปตามตัวชี้วัดที่ได้กำหนดไว้ทั้งเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ ครบทุกตัวชี้วัด เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของ “แผนงานการวิจัยที่มุ่งเป้าตอบสนองความต้องการในการพัฒนาประเทศ การบริหารจัดการการท่องเที่ยว” ที่มุ่งให้เกิด องค์ความรู้และผลงานวิจัยด้านการบริหารจัดการการท่องเที่ยวที่ตอบสนองต่อยุทธศาสตร์การวิจัยการท่องเที่ยวแห่งชาติ (พ.ศ. 2555 - 2559) และได้แนวทางในการกำหนดกรอบการวิจัยด้านการบริหารจัดการการท่องเที่ยว รวมทั้งได้มีการสร้าง และพัฒนานักวิจัยด้านการบริหารจัดการการท่องเที่ยวหรือนักวิจัยในศาสตร์ที่เกี่ยวข้องเพิ่มขึ้น เพื่อสนับสนุนและเพิ่มศักยภาพในการพัฒนาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวไทย

สำหรับการประเมินผลกระทบทางเศรษฐศาสตร์ สามารถแยกผลกระทบที่เกิดขึ้นจาก งานวิจัยดังกล่าวนี้ ออกเป็น ผลกระทบด้านเศรษฐกิจ ผลกระทบด้านสังคม วัฒนธรรม และ ผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อม ดังนี้

ผลกระทบด้านเศรษฐกิจ ให้ความสำคัญกับการพัฒนาศักยภาพของอุทยานการท่องเที่ยว ที่สอดคล้องกับทิศทางการพัฒนาการท่องเที่ยวของชาติและแนวโน้มของการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ที่เป็นที่ต้องการของตลาดการท่องเที่ยวในระดับสากล และการพัฒนาศักยภาพของอุทยานนั้นต้องอยู่บนพื้นฐานของความเป็นตัวตนหรืออัตลักษณ์ของชาติ

ผลกระทบด้านสังคม วัฒนธรรม การส่งเสริมรูปแบบการท่องเที่ยวที่เกี่ยวข้องกับการเรียนเชิงวัฒนธรรมของชาติพร้อมทั้งการพัฒนาการท่องเที่ยวที่ส่งเสริมความร่วมมือกับประเทศเพื่อนบ้านในภูมิภาคอาเซียน

ผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อม ให้ความสำคัญกับการอนุรักษ์และรักษาสิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติที่จะได้รับผลกระทบจากการจัดการท่องเที่ยว การพัฒนารูปแบบของการจัดการท่องเที่ยวที่ทำให้เกิดการอนุรักษ์ทรัพยากรทางธรรมชาติ ในการเป็นต้นแบบที่ดีของการจัดการท่องเที่ยวที่มีการดูแลรักษาทรัพยากรไม่ให้เกิดการใช้ประโยชน์เชิงพาณิชย์แต่เพียงอย่างเดียว แต่จะต้องมองความยั่งยืนที่จะทำให้สังคมหรือผู้ประกอบการในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว มีความเข้าใจที่ดีในเรื่องดังกล่าวที่เป็นข้อจำกัดของการพัฒนาการท่องเที่ยวของประเทศกำลังพัฒนาที่มุ่งแต่การสร้างรายได้ แต่ขาดการจัดการด้านสิ่งแวดล้อมที่ดี

7. รูปแบบของการพัฒนาสู่ธุรกิจเพื่อสังคม

จากการอ่านงานวิจัยดังกล่าวนี้ ถ้าหากว่าคณะวิจัยศึกษาเพิ่มเติมโครงการที่เกี่ยวข้องกับองค์กรเพื่อสังคมหรือธุรกิจเพื่อสังคมในด้านของการเอื้อประโยชน์ต่อการท่องเที่ยว หรือโครงการดังกล่าวที่ได้ศึกษาไปแล้วมีความเกี่ยวเนื่องหรือต่อยอดเข้าสู่กระบวนการขององค์กรเพื่อสังคม ก็สามารถได้กลุ่มลูกค้าที่ให้ความสำคัญกับสิทธิมนุษยชน หรือกลุ่มอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมอีกกลุ่มหนึ่งมาเป็นลูกค้า โดยการชูประเด็นเรื่องการท่องเที่ยวบวกกับองค์กรเพื่อสังคม อีกทั้งจะได้กำลังจากจิตอาสาที่เป็นเยาวชน นักร้อง และนักแสดงจิตอาสาช่วยเหลืออีกมากมาย

แบบบันทึกข้อมูลการสังเคราะห์งานวิจัย 8

1. ชื่อโครงการ การติดตามประเมินผลและการผลักดันการใช้ประโยชน์โครงการวิจัยอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวและบริการปี 2558
2. ประเภทการวิจัย การวิจัยประยุกต์ (Applied research) (ระบุประเภทการวิจัยเพียง 1 ประเภท ได้แก่ 1. การวิจัยพื้นฐาน (Basic research) 2. การวิจัยประยุกต์ (Applied research) 3. การพัฒนาทดลอง (Experimental development)
3. ปีงบประมาณที่ดำเนินการ พ.ศ 2560
4. พื้นที่วิจัยของโครงการ พื้นที่ที่มีศักยภาพได้เป็น 3 กลุ่ม ได้แก่ 1) กลุ่มคลัสเตอร์ภูมิสังคมการท่องเที่ยว ใน 14 กลุ่มพื้นที่ 2) กลุ่มคลัสเตอร์ของทรัพยากรทางการท่องเที่ยวที่มีศักยภาพ 3) กลุ่มคลัสเตอร์ตามระบบโลจิสติกส์ทางการท่องเที่ยว
5. หัวหน้าโครงการ ชื่อ รศ.ดร.อุษา ปีกกิ้นส์

5.1 มหาวิทยาลัย/สถาบัน/หน่วยงาน สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

5.2 พื้นที่สังกัด กรุงเทพมหานคร

6. ผลผลิตงานวิจัย (Output)

ผลผลิตของแผนงานวิจัยสามารถแบ่งได้เป็น 5 กลุ่มดังนี้คือ กลุ่มที่ 1 คือพัฒนาองค์ความรู้และศักยภาพด้านการท่องเที่ยว เน้นการศึกษาศักยภาพของธุรกิจท่องเที่ยว การเพิ่มมูลค่า และการส่งเสริมการตลาด กลุ่มที่ 2 คือพัฒนาเครือข่ายด้านการท่องเที่ยวทั้งเครือข่ายความร่วมมือวิสาหกิจการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมและสร้างต้นแบบเครือข่ายเรียนรู้การท่องเที่ยวชุมชน กลุ่มที่ 3 คือพัฒนามาตรฐานและการบริหารจัดการการท่องเที่ยวเน้นการตลาดออนไลน์การบริหารจัดการเครือข่ายชุมชน จนถึงการใช้กฎหมายเพื่อควบคุมผลกระทบจากการท่องเที่ยว กลุ่มที่ 4 คือพัฒนาเมืองต้นแบบด้านการท่องเที่ยว เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน และกลุ่มที่ 5 คือ กำหนดแผนกลยุทธ์การพัฒนาการท่องเที่ยว และพัฒนาศักยภาพการท่องเที่ยวระหว่างประเทศ

ผลการติดตามและประเมินผลร่างรายงานฉบับสมบูรณ์จาก 21 แผนงาน พบว่าร่างรายงานฉบับสมบูรณ์มีความโดดเด่น 9 แผนงาน โดดเด่นมาก 2 แผนงาน ส่วนประโยชน์ของงานวิจัย ร่างรายงานฉบับสมบูรณ์ มีประโยชน์มาก 13 แผนงาน และประโยชน์มากที่สุด 2 แผนงาน ผลการจัดประชุมเชิงปฏิบัติการการพัฒนาโจทย์วิจัยและข้อเสนอโครงการวิจัยผู้เข้าร่วมการประชุมประกอบด้วย หัวหน้าโครงการที่เสนอขอรับทุนปี 2558 ที่เป็นโครงการเดียวจำนวน 24 คน การพัฒนาศักยภาพนักวิจัยด้วยการอบรมหลักสูตรการสร้างเส้นทางท่องเที่ยวยั่งยืน ผู้เข้าอบรมมีความรู้การสร้างเส้นทางท่องเที่ยวระดับมากที่สุดร้อยละ 33.33 ความคุ้มค่าด้านงบประมาณอยู่ในระดับมากที่สุดร้อยละ 13.33 ด้านเวลามากที่สุดร้อยละ 26.67

การผลักดันผลการวิจัยสู่การใช้ประโยชน์เชิงพาณิชย์ปี 2557- 2558 บริษัท นัตตี้ แอดเวนเจอร์ส จำกัด (Natty's Adventures) และบริษัท รอยัลซิลส์ฮอติเคย์ จำกัดสามารถขายเส้นทางท่องเที่ยวซึ่งเป็นผลผลิตจากแผนงานวิจัยที่ประเทศอังกฤษ และประเทศสหพันธ์รัฐเยอรมนี

โมเดลพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน การพัฒนาการท่องเที่ยวจากงานวิจัยจะเกิดขึ้นได้ต้องอาศัยความร่วมมือจากหลายๆ ฝ่ายทั้งภาควิชาการ (นักวิจัย) ภาคเอกชน (ผู้ประกอบการ) ภาครัฐ (ททท. สกว.) ภาคประชาสังคม (เครือข่ายการท่องเที่ยวในชุมชน) โดยนักวิจัยจะมีบทบาทสำคัญในการบูรณาการการทำงานร่วมกันของทุกภาคส่วนเพื่อให้สอดคล้องกับชุมชน ซึ่งการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนจะเกิดขึ้นได้ต้องอาศัยชุมชนเป็นฐานที่สำคัญ

7. รูปแบบของการพัฒนาสู่ธุรกิจเพื่อสังคม

การพัฒนาการท่องเที่ยวจากงานวิจัยชิ้นนี้จะเกิดขึ้นได้ต้องอาศัยความร่วมมือจากหลายๆ ฝ่ายทั้งภาควิชาการ (นักวิจัย) ภาคเอกชน (ผู้ประกอบการ) ภาครัฐ (ททท. สกว.) ภาคประชาสังคม (เครือข่ายการท่องเที่ยวในชุมชน) โดยนักวิจัยจะมีบทบาทสำคัญในการบูรณาการการทำงานร่วมกันของทุกภาคส่วนเพื่อให้สอดคล้องกับชุมชน และจะสมบูรณ์แบบมากยิ่งขึ้น หากงานวิจัยชิ้นนี้สามารถสร้างกลุ่มจิตอาสา องค์กรเพื่อสังคม โดยคนในชุมชน เพื่อพัฒนาสังคมของตน ทำเพื่อบ้านเกิดให้มีความเจริญสืบไป ไม่ได้ทำแค่ให้เกิดกิจกรรมและเติบโตในช่วงเฉพาะทำโครงการวิจัย

แบบบันทึกข้อมูลการสังเคราะห์งานวิจัย 9

1. ชื่อโครงการ โครงการการสื่อสารการตลาดแบบบูรณาการสำหรับการท่องเที่ยว จังหวัดจันทบุรี ผ่านสื่อสังคมออนไลน์
2. ประเภทการวิจัย การวิจัยประยุกต์ (Applied research) (ระบุประเภทการวิจัยเพียง 1 ประเภท ได้แก่ 1. การวิจัยพื้นฐาน (Basic research) 2. การวิจัยประยุกต์ (Applied research) 3. การพัฒนาทดลอง (Experimental development)
3. ปีงบประมาณที่ดำเนินการ พ.ศ. 2560
4. พื้นที่วิจัยของโครงการ การสื่อสารการตลาดออนไลน์ในจังหวัดจันทบุรี
5. หัวหน้าโครงการ ชื่อ ผศ.ดร.จิราณูช โสภา
 - 5.1 มหาวิทยาลัย/สถาบัน/หน่วยงาน มหาวิทยาลัยสวนดุสิต
 - 5.2 พื้นที่สังกัด กรุงเทพมหานคร
6. ผลผลิตงานวิจัย (Output)

จากการวิจัยโครงการนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เพื่อรวบรวม พัฒนาเนื้อหาและสารสนเทศสำหรับการท่องเที่ยวของจังหวัดจันทบุรี 2) เพื่อวางแผนการสื่อสารการตลาดแบบบูรณาการสำหรับการท่องเที่ยวจังหวัดจันทบุรีผ่านเครือข่ายสังคมออนไลน์ และ 3) เพื่ออบรมให้ความรู้ด้านการตลาดออนไลน์ให้กับผู้ประกอบการธุรกิจโรงแรม ท่องเที่ยว รวมถึงหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในจังหวัดจันทบุรี การวิจัยโครงการนี้เป็นการวิจัยแบบบูรณาการ (Integrated approaches) ที่มีขั้นตอนการวิจัย คือ (1) การศึกษารวบรวม พัฒนาเนื้อหาและสารสนเทศ สำหรับการท่องเที่ยวจังหวัดจันทบุรี เป็นกระบวนการศึกษาโดยการวิจัยเอกสาร (2) การจัดทำแผนการตลาดแบบบูรณาการ โดยการเก็บรวบรวมข้อมูลมาจากการประชุมระดมสมอง (Focus group) ผู้ประกอบการการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย สมาคมส่งเสริมการท่องเที่ยว สมาคมโรงแรม หน่วยงานภาครัฐ ผู้เชี่ยวชาญทางด้านการตลาด ที่เกี่ยวข้องจำนวน 28 คน (3) การอบรมการสร้างการตลาดออนไลน์ให้กับผู้ประกอบการและผู้ที่เกี่ยวข้อง จำนวน 50 คน สามารถสรุปผลการวิจัยได้ ดังนี้

- 1) รวบรวม เนื้อหาและสารสนเทศ สำหรับการท่องเที่ยวของจังหวัดจันทบุรี และได้มีการแบ่ง หมวดหมู่ จัดกลุ่มข้อมูลและจัดทำเว็บไซต์และฐานข้อมูลการท่องเที่ยวจังหวัดจันทบุรี URL <http://tourismchan.com/>
- 2) ผลการวิเคราะห์ศักยภาพด้านการท่องเที่ยวของจังหวัดจันทบุรี นำมาสู่การวางแผนกลยุทธ์การสื่อสารการตลาดแบบบูรณาการด้วยการกำหนดวัตถุประสงค์ทางการตลาด (Marketing Objective) นักท่องเที่ยวกลุ่มเป้าหมายของจังหวัดจันทบุรี คือ นักท่องเที่ยวกลุ่มคุณภาพ ได้แก่ นักท่องเที่ยวสูงอายุ นักท่องเที่ยวที่มีค่าใช้จ่ายในการเดินทางมาท่องเที่ยวมากกว่า 5,000 บาท ต่อทริป และมีการพักค้างคืนมากกว่า 2 คืน อีกทั้งยัง

เน้นเจาะตลาดกลุ่มนักท่องเที่ยว ที่เดินทางมาทำธุรกิจค้าปลีกในจังหวัดจันทบุรี ผู้วิจัยจึงได้กำหนดวัตถุประสงค์ทางการตลาดดังนี้ “จันทบุรี มีรายได้จากการท่องเที่ยวเพิ่มขึ้น และเป็นจุดหมายปลายทางของนักท่องเที่ยวกลุ่มคุณภาพ ซึ่งมีกลยุทธ์ทั้งสิ้น 8 กลยุทธ์ คือ กลยุทธ์ที่ 1: วิเคราะห์ธุรกิจและวิเคราะห์พฤติกรรมลูกค้าเพื่อรองรับการนำใช้เครือข่ายสังคมออนไลน์ กลยุทธ์ที่ 2 ให้ความรู้กับพนักงานเกี่ยวกับการใช้เครือข่ายสังคม ออนไลน์ กลยุทธ์ที่ 3: การตลาดเพื่อความได้เปรียบในการแข่งขันด้านการท่องเที่ยว กลยุทธ์ที่ 4 วิเคราะห์ธุรกิจและเจาะกลุ่มลูกค้าจังหวัดจันทบุรีเพื่อการเติบโตทางการตลาด กลยุทธ์ที่ 5: กลยุทธ์ส่วนประสมทางการตลาดการท่องเที่ยว กลยุทธ์ที่ 6: ส่งเสริมกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว โดยใช้เครือข่ายสังคมออนไลน์เป็นเครื่องมือในการสร้างการมีส่วนร่วม เช่น การประกวดภาพถ่าย การประกวดทำคลิปวิดีโอ เป็นต้น กลยุทธ์ที่ 7 : สร้างกระแสความนิยมที่เกี่ยวข้องกับความรับผิดชอบต่อสังคม (Cooperate Social Responsibility: CSR) ทางด้านท่องเที่ยวโดยใช้การมีส่วนร่วมของนักท่องเที่ยวผ่านเครือข่ายสังคมออนไลน์ กลยุทธ์ที่ 8: ประเมินผลการใช้เครือข่ายสังคมออนไลน์ และปรับกระบวนการธุรกิจ

3) การอบรมให้ความรู้ด้านการตลาดออนไลน์ให้กับผู้ประกอบการธุรกิจโรงแรมท่องเที่ยว รวมถึงหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในจังหวัดจันทบุรี มีผลการประเมินภาพรวมของการฝึกอบรมอยู่ในระดับ มากที่สุด โดยผู้ประกอบการมีความคิดเห็นด้านแนวโน้มการใช้เครือข่ายสังคมออนไลน์ในธุรกิจ การท่องเที่ยวและบริการ จังหวัดจันทบุรี ภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($X=4.46$, $S.D.=0.41$) เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า อันดับหนึ่ง ปัจจุบันการใช้เครือข่ายสังคมออนไลน์ มีความจำเป็นต่อธุรกิจการท่องเที่ยวและบริการ จังหวัดจันทบุรี อยู่ในระดับมากที่สุด ($X=4.72$, $S.D.=0.46$) รองลงมา คือ คิดว่าการใช้ Line มาช่วยสร้างเครือข่ายความสัมพันธ์กับลูกค้าได้มากขึ้น อยู่ในระดับ มากที่สุด ($X= 4.67$, $S.D.=0.47$) และมีความมั่นใจว่าการใช้เครือข่ายสังคมออนไลน์จะช่วยส่งเสริม และกระตุ้นให้นักท่องเที่ยวเดินทางมาเที่ยว จังหวัดจันทบุรีเพิ่มมากขึ้น อยู่ในระดับมากที่สุด ($X= 4.67$, $S.D.=0.52$) ตามลำดับ ในประเด็นด้านข้อคิดเห็นเพิ่มเติม ผู้ประกอบการในจังหวัดจันทบุรี มีความเห็นว่า การฝึกอบรมในครั้งนี้ เป็นโครงการที่ดี วิทยากรมีความรู้ความสามารถทางด้าน การนำเทคโนโลยีมาใช้ในธุรกิจการท่องเที่ยวและโรงแรม ตลอดจนธุรกิจร้านอาหารได้ดีมาก เอกสาร การบรรยายที่ได้รับสามารถนำไปปฏิบัติด้วยตนเองได้จริง นอกจากนี้ ยังมีฐานข้อมูลในรูปของสื่อออนไลน์ที่ผู้ประกอบการสามารถนำมาศึกษาเรียนรู้ด้วยตนเองได้อีกด้วย

7. รูปแบบของการพัฒนาสู่ธุรกิจเพื่อสังคม

โครงการวิจัยนี้ มองปัญหาทะเลในทุกมิติ และที่สำคัญคือ กลยุทธ์ที่ 7 นั่นคือการสร้างกระแสความนิยมที่เกี่ยวข้องกับความรับผิดชอบต่อสังคม (Cooperate Social Responsibility: CSR) ทางด้านท่องเที่ยวโดยใช้การมีส่วนร่วมของนักท่องเที่ยวผ่านเครือข่ายสังคมออนไลน์ โดยผ่านสื่อต่างๆที่อยู่ในชุมชน องค์กรเพื่อสังคม สร้างการร่วมงานและทำงานเป็นทีม ให้ความสำคัญกับทุกภาคส่วน จึงเห็นผลเป็นรูปธรรม และทำให้การท่องเที่ยวในพื้นที่เป็นที่รู้จักได้อย่างรวดเร็วทั่วประเทศด้วยกระบวนการด้านสื่อออนไลน์และเครือข่ายองค์กรเพื่อสังคม

แบบบันทึกข้อมูลการสังเคราะห์งานวิจัย 10

1. ชื่อโครงการ กรอบนโยบายเชิงยุทธศาสตร์ในการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ
2. ประเภทการวิจัย การวิจัยประยุกต์ (Applied research) (ระบุประเภทการวิจัยเพียง 1 ประเภท ได้แก่ 1. การวิจัยพื้นฐาน (Basic research) 2. การวิจัยประยุกต์ (Applied research) 3. การพัฒนาทดลอง (Experimental development)
3. ปีงบประมาณที่ดำเนินการ พ.ศ. 2552
4. พื้นที่วิจัยของโครงการ การสัมภาษณ์เชิงลึกผู้มีส่วนได้ส่วนเสียหลัก โดยผู้ให้ข้อมูลคนสำคัญมีดังนี้ 1) ภาครัฐ ได้แก่ เจ้าหน้าที่ระดับสูงของกระทรวงสาธารณสุข กระทรวงพาณิชย์ และการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย 2) ภาคเอกชน ได้แก่ เจ้าของ ผู้บริหาร ที่ปรึกษาของสปา รีสอร์ท โรงแรม และผู้แทนขององค์กรหลักภาคเอกชนคือ สมาคมสปาไทย สมาคมไทยธุรกิจท่องเที่ยวและสปา อุตสาหกรรมท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย
5. หัวหน้าโครงการ ชื่อ นายพรพธู รูปจำลอง

5.1 มหาวิทยาลัย/สถาบัน/หน่วยงาน สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

5.2 พื้นที่สังกัด กรุงเทพมหานคร

6. ผลผลิตงานวิจัย (Output)

การศึกษาเรื่องนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) วิเคราะห์และประเมินผลนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ ซึ่งเป็นนโยบายหนึ่งตามยุทธศาสตร์การพัฒนาประเทศไทยให้เป็นศูนย์กลาง สุขภาพของเอเชีย (พ.ศ. 2547-2551) เพื่อให้ทราบว่าทำไมนโยบายจึงเกิดผลลัพธ์เช่นนั้น โดยการศึกษาความสัมพันธ์เชื่อมโยงกันระหว่างบทบาทผู้มีส่วนได้ส่วนเสียหลักทั้งในภาครัฐและภาคเอกชน 2) นำข้อค้นพบดังกล่าวมาสร้างเป็นองค์ความรู้ใหม่เพื่อกำหนดโมเดลของกรอบ นโยบายเชิงยุทธศาสตร์ในการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพให้เกิดผลลัพธ์ตามเป้าหมาย การศึกษาวิจัยใช้แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับนโยบายสาธารณะ นโยบายการท่องเที่ยว การประเมินผล ของนโยบายโดยใช้เกณฑ์ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียตามตัวแบบ North American Stakeholder Model กรอบแนวคิดในการสร้างความได้เปรียบในการแข่งขันของชาติตาม Porter's Diamond Model Competitive Advantage of Nations Kaplan & Norton (2008) ในการบริหารจัดการเชิงกลยุทธ์ตามมุมมองการสร้างสมดุลสี่ด้าน (Balanced Scorecard Perspectives)

กรอบแนวคิดในการศึกษานี้เป็นประเด็นที่ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียหลักในนโยบายจะนำเสนอ และความวิตกกังวลของบรรดาผู้มีส่วนได้ส่วนเสียหลักที่มีเกี่ยวกับการดำเนินนโยบายการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพและผลลัพธ์ของนโยบาย เพื่อแสวงหาคำตอบที่มีลักษณะเป็นการมุ่งศึกษาปฏิบัติการสนองตอบของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียหลักของนโยบาย ผู้เขียนจึงนำระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพมาใช้ โดยการศึกษาเอกสารทางวิชาการและเอกสารเกี่ยวกับนโยบาย รวมทั้งการสัมภาษณ์แบบเจาะลึกตัวต่อตัวและทางโทรศัพท์ การคัดเลือกผู้ให้ข้อมูลหลักนั้นพิจารณาจาก

โครงสร้างของนโยบาย และการแนะนำของเพื่อนซึ่งเป็นผู้รู้ในด้านการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ ข้อมูลที่ได้มาจะถูกนำมาวิเคราะห์และจำแนกประเภทแล้วจึงสรุปเป็นข้อค้นพบ มีการตรวจสอบความถูกต้องของข้อมูลด้วยวิธีการโยงแบบสามเส้า และขอให้บุคคลที่เกี่ยวข้องในประเด็นต่าง ๆ ช่วยตรวจสอบความถูกต้อง เพื่อให้เชื่อถือได้ในความจริงแท้ เพื่อเพิ่มความเที่ยงตรงและความ น่าเชื่อถือของข้อมูล

ผู้เขียนได้สัมภาษณ์เชิงลึกผู้มีส่วนได้ส่วนเสียหลัก โดยผู้ให้ข้อมูลคนสำคัญมีดังนี้ 1) ภาครัฐ ได้แก่ เจ้าหน้าที่ระดับสูงของกระทรวงสาธารณสุข กระทรวงพาณิชย์และการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย 2) ภาคเอกชน ได้แก่ เจ้าของ ผู้บริหาร ที่ปรึกษาของสปา รีสอร์ท โรงแรม และผู้แทนขององค์กรหลักภาคเอกชนคือ สมาคมสปาไทย สมาคมไทยธุรกิจท่องเที่ยวและสภา อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย การประเมินผลนโยบาย พบว่ารัฐบาลกำหนดนโยบาย ตามการผลักดันของเอกชนผู้ประกอบการโรงพยาบาลซึ่งมุ่งดึงดูดลูกค้าชาวต่างชาติให้เดินทาง มาใช้บริการทางการแพทย์ของโรงพยาบาลในประเทศไทย ซึ่งเป็นการท่องเที่ยวเชิง การแพทย์ และการบริการส่งเสริมสุขภาพโดยเน้นสปาซึ่งเป็นการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ นโยบายการท่องเที่ยว เชิงสุขภาพมีส่วนส่งเสริมการพัฒนาสปาไทยให้มีเอกลักษณ์โดดเด่นด้วยการนวดไทยและการนำสมุนไพรไทยมาใช้ เอกชนรายใหญ่มีศักยภาพในการริเริ่มและแข่งขันในธุรกิจ แต่ผู้ประกอบการ รายย่อยยังขาดเครือข่ายการตลาด ขาดการพัฒนาองค์กรเพื่อการเรียนรู้และขาดบุคลากรที่มีทักษะ ภาครัฐเป็นผู้กำหนดนโยบายและมีบทบาทเป็นผู้ ส่งเสริมสนับสนุน ผู้อำนวยการความสะดวก และผู้กำกับดูแล แต่ภาครัฐขาดบุคลากรที่มีความเชี่ยวชาญ นโยบายการ ส่งเสริมการท่องเที่ยว เชิงสุขภาพขาดการสนับสนุนอย่างต่อเนื่องจริงจัง เพราะเปลี่ยนรัฐบาลบ่อยและรัฐบาลไม่ได้ แต่งตั้งหน่วยงานหลักเพื่อให้มีหน้าที่รับผิดชอบโดยตรงในการนำนโยบายไปปฏิบัติและนโยบายขาดแผนเชิงกลยุทธ์ การดำเนินนโยบายการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพจึงไม่ประสบความสำเร็จ

7. รูปแบบของการพัฒนาสู่ธุรกิจเพื่อสังคม

ในการศึกษาวิจัยนี้ หากผู้วิจัยได้เสริมบริบทของชุมชน หรือองค์กรเพื่อสังคม ที่มีบทบาททางด้านธุรกิจ การท่องเที่ยวเพื่อสุขภาพ ก็จะทำให้งานวิจัยมีเสน่ห์อีกมาก เนื่องจากกลุ่มอนุรักษ์นิยม และองค์กรเพื่อสังคมขณะนี้ เต็มโตและมีเครือข่ายที่กว้างขึ้น โยงใยทั่วโลก หากการศึกษานี้สามารถต่อยอดไปยังกลุ่มดังกล่าวได้ โดยใช้สะพาน ชุมชนในพื้นที่ ก็จะได้กลุ่มลูกค้าที่มีอยู่ทั่วทุกมุมโลก

แบบบันทึกข้อมูลการสังเคราะห์งานวิจัย 11

1. ชื่อโครงการ กระบวนการการจัดทำคู่มือการท่องเที่ยวแบบมีส่วนร่วมของชุมชนพื้นที่บางกะเจ้า อำเภอลำลูกกา จังหวัดสมุทรปราการ
2. ประเภทการวิจัย การวิจัยประยุกต์ (Applied research) (ระบุประเภทการวิจัยเพียง 1 ประเภท ได้แก่ 1. การวิจัยพื้นฐาน (Basic research) 2. การวิจัยประยุกต์ (Applied research) 3. การพัฒนาทดลอง (Experimental development)
3. ปีงบประมาณที่ดำเนินการ พ.ศ. 2555
4. พื้นที่วิจัยของโครงการ พื้นที่บางกะเจ้า อำเภอลำลูกกา จังหวัดสมุทรปราการ
5. หัวหน้าโครงการ ชื่อ รศ.ศรีรัฐ ไทรชมภู
 - 5.1 มหาวิทยาลัย/สถาบัน/หน่วยงาน มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร
 - 5.2 พื้นที่สังกัด กรุงเทพมหานคร
6. ผลผลิตงานวิจัย (Output)

การวิจัยเรื่องกระบวนการการจัดทำคู่มือการท่องเที่ยวแบบมีส่วนร่วมของชุมชน พื้นที่บางกะเจ้า อำเภอลำลูกกา จังหวัดสมุทรปราการ เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาสภาพบริบทของการจัดการท่องเที่ยวในพื้นที่บางกะเจ้า 2) ให้ชุมชนท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการคิดกิจกรรมการท่องเที่ยวที่เหมาะสมกับเส้นทางท่องเที่ยว และสภาพของท้องถิ่น 3) จัดทำคู่มือการท่องเที่ยวในพื้นที่ เก็บรวบรวมข้อมูลด้วยวิธีการสัมภาษณ์ การประชุม การจัดกลุ่มสนทนา การทดลองท่องเที่ยว การสังเกต การถ่ายภาพและจากเอกสารการท่องเที่ยวที่ชุมชนมีส่วนร่วมกันจัดทำ เพื่อนำมาวิเคราะห์และจัดทำคู่มือท่องเที่ยว ผลการวิจัยพบว่า

1. พื้นที่บางกะเจ้าเป็นพื้นที่สีเขียวขนาดใหญ่ที่อยู่ใกล้กรุงเทพมหานคร มีทรัพยากรธรรมชาติที่สมบูรณ์ มีทรัพยากรทางวัฒนธรรมที่โดดเด่น และชื่อเสียงของตลาดน้ำ บางน้ำผึ้ง จึงได้รับการสนับสนุนและส่งเสริมเรื่องการท่องเที่ยวจากชุมชนท้องถิ่น องค์กร บริหารส่วนตำบลในพื้นที่ องค์กรภาครัฐ และภาคเอกชน

2. ผู้นำชุมชน องค์กรภาครัฐ องค์กรภาคเอกชน ผู้ประกอบการในพื้นที่ และผู้ประกอบการท่องเที่ยว ได้ร่วมประชุม เสนอแนะ จัดทำเส้นทางท่องเที่ยวประกอบกิจกรรมการท่องเที่ยวที่เหมาะสมกับสภาพของชุมชนท้องถิ่น และร่วมทดลองท่องเที่ยว เพื่อปรับ กิจกรรมให้เหมาะสม มีจำนวน 6 เส้นทาง ได้แก่ เส้นทาง 1) ไหว้พระ 9 วัด (วันเสาร์-อาทิตย์) 2) ไหว้พระ 9 วัด (วันจันทร์-ศุกร์) 3) ท่องเที่ยว เรียนรู้ สัมผัสความสุขที่กระเพาะหมู 6 ตำบล (1 วัน) 4) ท่องเที่ยว เรียนรู้ สัมผัสความสุขที่กระเพาะหมู 6 ตำบล (2 วัน 1 คืน) 5) ล่องเรือ ชมวิถีวัฒนธรรมริมสายน้ำ และ 6) ขี่จักรยานชมธรรมชาติ

3. จัดทำคู่มือท่องเที่ยวแบบมีส่วนร่วมกับชุมชนท้องถิ่น โดยเลือกแหล่งท่องเที่ยวที่มีความโดดเด่น จัดทำเส้นทางท่องเที่ยวประกอบกิจกรรมการท่องเที่ยว ทดลองท่องเที่ยว และร่วมกันปรับเส้นทางท่องเที่ยวและกิจกรรมให้เหมาะสมกับสภาพของท้องถิ่น ในคู่มือท่องเที่ยวประกอบด้วย คำแนะนำการใช้คู่มือ แผนที่เส้นทางท่องเที่ยว เนื้อหาสาระที่สำคัญ พร้อมทั้งภาพประกอบของแหล่งท่องเที่ยวที่เป็นประโยชน์ ด้วยการออกแบบที่สวยงาม น่าอ่าน เหมาะกับการพกพา

7. รูปแบบของการพัฒนาสู่ธุรกิจเพื่อสังคม

จากงานวิจัยดังกล่าวสามารถต่อยอดในรูปแบบของธุรกิจเพื่อสังคม หรือองค์กรเพื่อสังคม ได้อย่างดีเยี่ยม เนื่องจากเกิดการรับรู้จากชุมชนแล้ว และชุมชนได้มีส่วนร่วมในการกำหนดเส้นทางท่องเที่ยวในพื้นที่ของบ้านตนเอง และถ้าจะเพิ่มงานอีกด้านหนึ่ง นั่นคือองค์กรเพื่อสังคมด้านการบริการการท่องเที่ยวซึ่งจัดโดยเยาวชนจิตอาสาและพัฒนาบ้านเกิด มีเป้าประสงค์เพื่อหาทุนการศึกษาให้กับเด็กยากจนหรือเด็กกำพร้าในพื้นที่ แน่แน่นอนว่าจะมีกลุ่มที่ให้การตอบรับเพิ่มขึ้นในจำนวนมาก

แบบบันทึกข้อมูลการสังเคราะห์งานวิจัย 12

1. ชื่อโครงการ กระบวนการสื่อสารเรียนรู้จากการท่องเที่ยว "อาหาร" สำหรับนักท่องเที่ยวกลุ่มตลาดผู้หญิงชาวต่างประเทศของไทย
2. ประเภทการวิจัย การวิจัยประยุกต์ (Applied research) (ระบุประเภทการวิจัยเพียง 1 ประเภท ได้แก่ 1. การวิจัยพื้นฐาน (Basic research) 2. การวิจัยประยุกต์ (Applied research) 3. การพัฒนาทดลอง (Experimental development)
3. ปีงบประมาณที่ดำเนินการ พ.ศ 2554
4. พื้นที่วิจัยของโครงการ กลุ่มตัวอย่างคือนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศผู้หญิง ซึ่งเน้นเจาะกลุ่มตลาด ศักยภาพที่การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยให้ความสำคัญพัฒนาตลาดในเชิงรุก คือ มาเลเซีย ญี่ปุ่น จีน สิงคโปร์ ฮองกง สหราชอาณาจักร สหรัฐอเมริกา ไต้หวัน เยอรมัน อินเดีย รัสเซียและ สหรัฐอาหรับเอมิเรตต์
5. หัวหน้าโครงการ ชื่อ พิมพะระวี โรจน์รุ่งสัจย์

5.1 มหาวิทยาลัย/สถาบัน/หน่วยงาน มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี

5.2 พื้นที่สังกัด จังหวัดเพชรบุรี

6. ผลผลิตงานวิจัย (Output)

จากการวิจัยเรื่อง กระบวนการสื่อสารเรียนรู้จากการท่องเที่ยว “อาหาร” สำหรับนักท่องเที่ยวกลุ่ม ตลาดหญิงชาวต่างประเทศของไทย มีวัตถุประสงค์ คือ เพื่อหาเอกลักษณ์ของอาหารเพื่อส่งเสริม การท่องเที่ยวของจังหวัดในประเทศไทย เพื่อสร้างฐานข้อมูลทางการท่องเที่ยวอาหารของประเทศ เพื่อศึกษาเข้าใจความต้องการของนักท่องเที่ยวตลาดศักยภาพต่างประเทศกลุ่มผู้หญิง ในการจัดกระบวนการเรียนรู้เพื่อการท่องเที่ยวอาหาร เพื่อสร้างเครื่องมือการสื่อสารเพื่อการเรียนรู้ด้าน อาหารเพื่อการท่องเที่ยว และเพื่อสร้างเครือข่ายความร่วมมือประชาสัมพันธ์ข้อมูลทางการท่องเที่ยวอาหาร กลุ่มตัวอย่างคือนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศผู้หญิง ซึ่งเน้นเจาะกลุ่มตลาด ศักยภาพที่การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยให้ความสำคัญพัฒนาตลาดในเชิงรุก คือ มาเลเซีย ญี่ปุ่น จีน สิงคโปร์ ฮองกง สหราชอาณาจักร สหรัฐอเมริกา ไต้หวัน เยอรมัน อินเดีย รัสเซียและ สหรัฐอาหรับเอมิเรตต์ โดยศึกษากลุ่มตัวอย่าง 400 ตัวอย่าง การวิเคราะห์ข้อมูลในงานวิจัยนี้จะเป็นในเชิงคุณภาพ โดยเน้น Content Analysis ในคำถามการวิจัยข้อที่ 1 และ 2 เน้นการประมวลผลจากแบบสอบถามนักท่องเที่ยวในคำถามวิจัยข้อที่ 3 ใช้การประเมินผลกระบวนการ สื่อสารเรียนรู้จากนักท่องเที่ยวและสังเกตการณ์พฤติกรรมของนักท่องเที่ยวเพื่อสรุปผล กระบวนการสื่อสารเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ เพื่อตอบคำถามวิจัยข้อที่ 4 จากผลการดำเนินงาน โครงการงานวิจัยสามารถสรุปผลได้ คือ ได้ข้อมูลเอกลักษณ์ของอาหารเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยว และ ส่งเสริมสนับสนุนกระแสด้านการส่งเสริมการท่องเที่ยวอาหารของไทย ทราบเอกลักษณ์จุดเด่นของอาหารไทย และทราบข้อมูลอาหารที่เป็นเอกลักษณ์ของแต่ละท้องถิ่น ได้ข้อมูลเพื่อทำ ฐานข้อมูลทางการท่องเที่ยวอาหารของไทย

ทราบความต้องการของกลุ่มของนักท่องเที่ยว ตลาดศักยภาพต่างประเทศกลุ่มผู้หญิงในประเทศ 1) ภาพลักษณ์อาหารไทยและอาหารที่โดดเด่น 2) ข้อเสนอแนะในการจัดกระบวนการเรียนรู้เพื่อการท่องเที่ยวอาหาร และได้ข้อมูลเครือข่ายที่สำคัญด้านการท่องเที่ยวอาหาร

7. รูปแบบของการพัฒนาสู่ธุรกิจเพื่อสังคม

จากงานวิจัยดังกล่าวสามารถต่อยอดในด้านองค์กรเพื่อสังคม หรือธุรกิจเพื่อสังคมในด้านอาหาร สามารถจัดตั้งองค์กรดังกล่าวโดยเน้นไปทางด้าน การท่องเที่ยวที่ให้ความรู้ด้านอาหาร หรืออาจจะเปิดร้านอาหารโดยบริการจากสมาคมองค์กรเพื่อสังคม และนำรายได้ที่ได้ไปร่วมบริจาคเพื่อทุนการศึกษาให้กับเด็กนักศึกษาที่ต้องการต่อยอดทางด้านการทำอาหาร หรือด้านต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจด้านอาหาร และสามารถถ่ายทอดให้กับรุ่นต่างๆ และยังสามารถใช้บุคลากรในพื้นที่ให้เกิดประโยชน์สูงสุด

แบบบันทึกข้อมูลการสังเคราะห์งานวิจัย 13

1. ชื่อโครงการ กระบวนการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมเพื่อพัฒนาศักยภาพด้านการท่องเที่ยวตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงเพื่อการพัฒนาไปสู่แหล่งท่องเที่ยวที่ยั่งยืนของชุมชนโนนบุรี ตำบลโนนบุรี อำเภอสหัสขันธ์ จังหวัดกาฬสินธุ์
2. ประเภทการวิจัย การวิจัยประยุกต์ (Applied research) (ระบุประเภทการวิจัยเพียง 1 ประเภท ได้แก่ 1. การวิจัยพื้นฐาน (Basic research) 2. การวิจัยประยุกต์ (Applied research) 3. การพัฒนาทดลอง (Experimental development)
3. ปีงบประมาณที่ดำเนินการ พ.ศ 2558
4. พื้นที่วิจัยของโครงการ ชุมชนโนนบุรี ตำบลโนนบุรี อำเภอสหัสขันธ์ จังหวัดกาฬสินธุ์
5. หัวหน้าโครงการ ชื่อ ผศ.อำภาศรี พอค้า
 - 5.1 มหาวิทยาลัย/สถาบัน/หน่วยงาน มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลอีสาน
 - 5.2 พื้นที่สังกัด จังหวัดกาฬสินธุ์
6. ผลผลิตงานวิจัย (Output)

จากการวิจัยเรื่อง กระบวนการเรียนรู้อย่างมีส่วนร่วมเพื่อพัฒนาศักยภาพด้านการท่องเที่ยวตาม แนวทางเศรษฐกิจพอเพียงเพื่อการพัฒนาไปสู่แหล่งท่องเที่ยวที่ยั่งยืนของชุมชนโนนบุรี ตำบลโนนบุรี อำเภอสหัสขันธ์ จังหวัดกาฬสินธุ์ ในครั้งนี้เป็นการวิจัยประยุกต์ แบบการวิจัยผสมวิธี (Mixed Method) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือแบบสอบถาม แบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง การวิเคราะห์จุดแข็ง จุดอ่อน โอกาสและอุปสรรค สถิติที่ใช้ในการวิจัยคือ ความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

จากการศึกษาพบว่า จากการเก็บข้อมูลบริบทชุมชน และการวิเคราะห์จุดแข็ง จุดอ่อน โอกาสและอุปสรรค ของชุมชนโนนบุรี ได้ข้อสรุปถึงศักยภาพของชุมชนคือ เป็นศูนย์กลางการเชื่อมโยงแหล่งท่องเที่ยว เป็นศูนย์กลางด้านเศรษฐกิจ และเป็นแหล่งธุรกิจด้านการประมงของอำเภอสหัสขันธ์ รวมถึงมีกิจกรรมहनุนเสริมการท่องเที่ยวทุกเดือน จึงเหมาะสมในการพัฒนาให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวระดับประเทศ ในส่วนข้อต่อคือ ด้านทรัพยากรมนุษย์ ได้แก่ มัคคุเทศก์นำเที่ยวที่ขาดทั้งจำนวนและคุณภาพ รวมถึงทักษะด้านการสื่อสาร ภาษาต่างประเทศของผู้ให้บริการหรือผู้ประกอบการค้าขาย และด้านความพร้อมของสาธารณูปโภคพื้นฐาน ด้านพิพิธภัณฑสถานธรณี นั้นพบว่าปัญหาหลักคือด้านบุคลากรที่ทำหน้าที่ในการตลาด กิจกรรมค้ายังไม่เพียงพอ และด้านระเบียบพัสดุที่ทำให้การจัดซ่อมแซมหรือซื้อครุภัณฑ์นิทรรศการล่าช้า ด้านประโยชน์ของแหล่งท่องเที่ยวที่มีต่อชุมชนโนนบุรี คือด้านอาชีพ ด้านการเพิ่มขึ้นของมูลค่าที่ดิน ด้านข้อเสนอแนะ คือปัญหาขยะ และมลพิษจากรถยนต์ ด้านความคาดหวังที่ต้องการจะได้รับจากการท่องเที่ยว ได้แก่ นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่ต้องการ ความสะดวก

สะอาด ปลอดภัย ของสถานที่ รองลงมาคือได้พักผ่อนในบรรยากาศที่ดี อากาศสดชื่น และ เจ้าหน้าที่ให้บริการด้วยความเป็นมิตร มีความเป็นกันเอง

7. รูปแบบของการพัฒนาสู่ธุรกิจเพื่อสังคม

จากงานวิจัยดังกล่าวนี้เห็นว่า ช่องว่างที่มีนั้นคือการสร้างมัคคุเทศก์ที่มีความสามารถ และมีการใช้ทักษะภาษาได้หลายภาษา นั่นคือเป็นการดีที่เราจะจัดตั้งองค์กรเพื่อสังคมขึ้นมา เพราะว่าจะได้ดึงอาสาสมัครจากหลากหลายพื้นที่มาช่วยในการฝึกฝนน้อง ไม่ว่าจะทางด้านทักษะการนำเที่ยว ความกล้าแสดงออก ความรู้ในด้านต่างๆโดยเฉพาะสถานที่ท่องเที่ยวในชุมชน อีกทั้งด้านภาษาก็สามารถที่จะหาอาสาสมัครเพื่อที่จะมาช่วยสอนทางด้านภาษาต่างประเทศให้กับกลุ่มเยาวชนดังกล่าว เพื่อที่จะมาสนับสนุนงานของชุมชนให้ขับเคลื่อนไปได้ด้วยดี

แบบบันทึกข้อมูลการสังเคราะห์งานวิจัย 14

1. ชื่อโครงการ กลยุทธ์การพัฒนาเศรษฐกิจสังคม และสภาพแวดล้อมเพื่อการท่องเที่ยวของจังหวัดปทุมธานี
2. ประเภทการวิจัย การวิจัยประยุกต์ (Applied research) (ระบุประเภทการวิจัยเพียง 1 ประเภท ได้แก่ 1. การวิจัยพื้นฐาน (Basic research) 2. การวิจัยประยุกต์ (Applied research) 3. การพัฒนาทดลอง (Experimental development)
3. ปีงบประมาณที่ดำเนินการ พ.ศ. 2549
4. พื้นที่วิจัยของโครงการ จังหวัดปทุมธานี
5. หัวหน้าโครงการ ชื่อ รศ.ดร.พูลสิน อิงคะวัต
 - 5.1 มหาวิทยาลัย/สถาบัน/หน่วยงาน มหาวิทยาลัยรามคำแหง
 - 5.2 พื้นที่สังกัด กรุงเทพมหานคร

6. ผลผลิตงานวิจัย (Output)

จากงานวิจัยเรื่องกลยุทธ์การท่องเที่ยวของจังหวัดปทุมธานี มีวัตถุประสงค์ที่จะนำเสนอแนวกลยุทธ์การจัดการท่องเที่ยวโดยชุมชนซึ่งเป็นกระแสการพัฒนาที่ยั่งยืน สอดคล้องกับปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง” ของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่ 9 ที่ยึดคนในพื้นที่เป็นศูนย์กลางของการพัฒนา โดยใช้กระบวนการมีส่วนร่วม และอาศัยความเข้มแข็งของชุมชนเป็นฐานรากของการพัฒนา และสอดคล้องกับยุทธศาสตร์แผนการพัฒนาเศรษฐกิจ และสังคมแห่งชาติฉบับที่ 9 ผลการศึกษาพบว่า จังหวัดปทุมธานีเป็นจังหวัดในปริมณฑลกรุงเทพฯ ที่มีศักยภาพสูง เหมาะที่จะเป็นแหล่งท่องเที่ยวสำหรับคนกรุงเทพฯ ที่ต้องการเที่ยวระยะสั้น ราคาประหยัดในลักษณะการท่องเที่ยวชนบทรูปแบบต่าง ๆ ซึ่งอาจพัฒนาส่งเสริมไปสู่การจัดการท่องเที่ยวโดยชุมชนอย่างยั่งยืน เพื่อประโยชน์ในการพัฒนาท้องถิ่นไปสู่ความ เจริญก้าวหน้า มีชุมชนเข้มแข็ง พร้อมทั้งช่วยให้คนกรุงเทพฯ เข้าถึงสิทธิขั้นพื้นฐานด้านการท่องเที่ยวได้ง่ายขึ้น และรักษาคุณภาพทางเศรษฐกิจ สังคม และสภาพแวดล้อมที่ดีของจังหวัด ด้วยรูปแบบโครงการนำร่อง หรือโครงการต้นแบบการจัดการท่องเที่ยวโดยชุมชนเพื่อการท่องเที่ยวชนบทรูปแบบต่าง ๆ ตามความเหมาะสมในพื้นที่ทุกอำเภอของ

7. รูปแบบของการพัฒนาสู่ธุรกิจเพื่อสังคม

จากโครงการต้นแบบการจัดการท่องเที่ยวโดยชุมชนเพื่อการท่องเที่ยวชนบท สามารถยกระดับให้เป็นองค์กรเพื่อสังคมได้ โดยจัดตั้งขึ้นโดยใช้เยาวชนของชุมชน เป็นหน่วยงานรองรับผู้ที่มาติดต่อด้านการท่องเที่ยว หรือช่วยโปรโมท ทำข่าวสารเผยแพร่ในด้านท่องเที่ยว ก็สามารถที่จะหารายได้ให้กับองค์กรได้แล้ว และนำรายได้ส่วนหนึ่งนั้นไปช่วยเหลือสังคมในด้านต่างๆ เช่นเป็นทุนการศึกษา หรือนำมาบูรณาการอาคารสำนักงานราชการที่ชำรุดและอื่นๆ อีกมากมาย

แบบบันทึกข้อมูลการสังเคราะห์งานวิจัย 15

1. ชื่อโครงการ กลยุทธ์การตลาดเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยว ในเขตอนุรักษ์มรดกทางวัฒนธรรม (สถาปัตยกรรม) ในพื้นที่กลุ่มจังหวัดล้านนา
2. ประเภทการวิจัย การวิจัยประยุกต์ (Applied research) (ระบุประเภทการวิจัยเพียง 1 ประเภท ได้แก่ 1. การวิจัยพื้นฐาน (Basic research) 2. การวิจัยประยุกต์ (Applied research) 3. การพัฒนาทดลอง (Experimental development)
3. ปีงบประมาณที่ดำเนินการ พ.ศ 2562
4. พื้นที่วิจัยของโครงการ จังหวัดลำพูน จังหวัดแพร่ และจังหวัดน่าน
5. หัวหน้าโครงการ ชื่อ วีระพงษ์ กิตติวงศ์
 - 5.1 มหาวิทยาลัย/สถาบัน/หน่วยงาน มหาวิทยาลัยพะเยา
 - 5.2 พื้นที่สังกัด จังหวัดพะเยา
6. ผลผลิตงานวิจัย (Output)

จากโครงการวิจัยเรื่อง กลยุทธ์การตลาดเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวในเขตอนุรักษ์มรดกทาง วัฒนธรรม สถาปัตยกรรม) ในพื้นที่กลุ่มจังหวัดล้านนา มีวัตถุประสงค์เพื่อกำหนดตำแหน่งทางการตลาดการท่องเที่ยว กำหนดภาพลักษณ์ทางการท่องเที่ยว และเสนอกลยุทธ์การตลาดเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวในเขตอนุรักษ์มรดกทาง วัฒนธรรม สถาปัตยกรรม) ในพื้นที่จังหวัดลำพูน จังหวัดแพร่ และ จังหวัดน่าน การเก็บข้อมูลใช้การสำรวจพื้นที่ การสัมภาษณ์ และการระดมความคิดเห็นของผู้นำชุมชน ตลอดจนเจ้าหน้าที่ภาครัฐ ภาคเอกชนที่เกี่ยวข้องในพื้นที่ ศึกษา การเก็บข้อมูลยังรวมถึงการใช้แบบสอบถามเพื่อสำรวจพฤติกรรมนักท่องเที่ยวและส่วนผสมทางการตลาดที่มีผลต่อการตัดสินใจของ นักท่องเที่ยวภายในเขตอนุรักษ์มรดกทางวัฒนธรรม สถาปัตยกรรม)

จากการศึกษาพบว่า นักท่องเที่ยวที่มีความชื่นชอบด้านสถาปัตยกรรมมีสัดส่วนจำนวนน้อย เมื่อเทียบกับนักท่องเที่ยวกลุ่มอื่น ๆ นักท่องเที่ยวกลุ่มนี้ให้ความสำคัญด้านคุณค่าด้านสุนทรียภาพ ความงามของสถาปัตยกรรม กลุ่มอาคารและสิ่งปลูกสร้างต้องมีคุณค่าทางวิชาการ กลุ่มอาคารและสิ่งปลูกสร้างมีคุณค่าด้านสัญลักษณ์หรือการเป็นตัวแทนของพื้นที่ ภาพลักษณ์ทางการท่องเที่ยวของแต่ละพื้นที่มีความโดดเด่นแตกต่างกันไป จังหวัดลำพูนเน้นภาพลักษณ์ “การท่องเที่ยวเชิงศาสนาและวัฒนธรรม” ใช้กิจกรรมทางศาสนาเพื่อดึงดูดให้นักท่องเที่ยวพักผ่อนในเมืองเก่า จังหวัดแพร่เน้นภาพลักษณ์ “การท่องเที่ยวเชิงสถาปัตยกรรมและการท่องเที่ยวเชิงถวิลหาอดีต” กิจกรรมเดินบนเมฆและกิจกรรมนั่งสามล้อผ่อเมืองเก่า ในขณะที่จังหวัดน่านเน้นภาพลักษณ์ “การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม และการท่องเที่ยวทางธรรมชาติ” เน้นกิจกรรมถนนนิทรรศการศิลปะและแสงสีเมืองเก่ายามค่ำคืน

สำหรับกลยุทธ์การตลาดเพื่อการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม (สถาปัตยกรรม) ควรมีเส้นทางท่องเที่ยวที่หลากหลาย เชื่อมโยงการท่องเที่ยวเมืองเก่าและการท่องเที่ยวรูปแบบอื่น ทำให้ผลิตภัณฑ์ทางการท่องเที่ยว น่าสนใจสำหรับนักท่องเที่ยวทุกกลุ่ม สร้างกิจกรรมการท่องเที่ยวในเขตเมืองเก่าเพื่อเพิ่มโอกาสให้นักท่องเที่ยวพักในเขตเมืองเก่า ส่งเสริมการท่องเที่ยวจิตอาสาเจาะกลุ่มนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ การสร้างเว็บไซต์ที่ให้ข้อมูลทางการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม (สถาปัตยกรรม) ภาษาไทย ภาษาอังกฤษและภาษาจีน การส่งเสริมการท่องเที่ยวสามารถทำได้หลากหลายวิธี ได้แก่ การใช้บล็อกเกอร์ท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียง และเพจทางการท่องเที่ยวเพื่อประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยว การประชาสัมพันธ์ตามรอยละครไทยและภาพยนตร์ดัง การจัดแคมเปญร่วมกับรายการวิทยุหรือรายการโทรทัศน์ที่ส่งเสริมการท่องเที่ยว ใช้สื่อโฆษณาประชาสัมพันธ์ที่หลากหลายทั้ง Offline Online และ Application รวมถึงการสร้างโปรแกรมท่องเที่ยวเมืองเก่าโดยชุมชน

7. รูปแบบของการพัฒนาสู่ธุรกิจเพื่อสังคม

โอกาสในการต่อยอดเพื่อจัดตั้งธุรกิจเพื่อสังคม หรือองค์กรเพื่อสังคมเป็นไปได้สูง เพราะว่ามีหน่วยงานที่เข้ามาเกี่ยวข้องหลายภาคส่วน และได้รวมทั้งหมดของล้านนา นั่นคือ จังหวัดแพร่ น่าน และลำพูน ซึ่งมีสถาปัตยกรรมที่น่าดูน่าชม และสามารถดึงดูดนักท่องเที่ยวได้เป็นอย่างดีสำหรับกลุ่มรักสถาปัตยกรรมเก่า ซึ่งคนกรุงเทพฯโดยมากก็นิยมเที่ยวประมาณนี้ โดยจัดตั้งร่วมกันของ 3 จังหวัด เพื่อให้ง่ายต่อการบริหารจัดการ และทำการตลาดไปในภาคส่วนต่างๆ โดยให้ทางภาครัฐและหน่วยงานเอกชนช่วยเหลือ และตอบแทนกลับสู่สังคมในรูปแบบของทุนการศึกษา และการบูรณปฏิสังขรณ์ในส่วนที่เก่าหรือเกิดการชำรุดของสถาปัตยกรรมดังกล่าว

แบบบันทึกข้อมูลการสังเคราะห์งานวิจัย 16

1. ชื่อโครงการ รูปแบบการส่งเสริมธุรกิจเพื่อสังคมของสถานประกอบการไทยในบริบทสากล
2. ประเภทการวิจัย การวิจัยประยุกต์ (Applied research) (ระบุประเภทการวิจัยเพียง 1 ประเภท ได้แก่ 1. การวิจัยพื้นฐาน (Basic research) 2. การวิจัยประยุกต์ (Applied research) 3. การพัฒนาทดลอง (Experimental development)
3. ปีงบประมาณที่ดำเนินการ พ.ศ. 2561
4. พื้นที่วิจัยของโครงการ ผู้ประกอบการชาวไทย ในประเทศสหพันธรัฐเยอรมัน จำนวน 20 คน
5. หัวหน้าโครงการ ชื่อ ลือชัย วงษ์ทอง
 - 5.1 มหาวิทยาลัย/สถาบัน/หน่วยงาน มหาวิทยาลัยบูรพา
 - 5.2 พื้นที่สังกัด จังหวัดชลบุรี

6. ผลผลิตงานวิจัย (Output)

จากการศึกษาครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษารูปแบบการส่งเสริมธุรกิจเพื่อสังคมของสถานประกอบการไทยในบริบทสากล เก็บข้อมูลโดยการสัมภาษณ์เชิงลึกกับผู้ให้ข้อมูลสำคัญคือ ผู้ประกอบการและพนักงานในประเทศไทย และสหพันธรัฐเยอรมัน ขององค์กรธุรกิจเพื่อสังคมที่ดำเนินงานด้านการส่งเสริมความรับผิดชอบต่อสังคม และดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลโดยการวิเคราะห์เชิงเนื้อหา

ผลการวิจัยพบว่า องค์กรธุรกิจไทยขาดการป้องกันและแก้ไขปัญหาความรุนแรงในเด็ก สตรี และครอบครัว เนื่องจากองค์กรธุรกิจเพื่อสังคมในประเทศไทยส่วนใหญ่เน้นการตลาดเพื่อเอาใจผู้บริโภค จึงมุ่งสร้างภาพลักษณ์ที่ดีให้กับองค์กร ซึ่งต่างไปจากสมาคมผู้ประกอบการธุรกิจไทยในต่างประเทศ โดยเฉพาะสหพันธรัฐเยอรมันนี้ พบว่า มีการมุ่งเน้นการป้องกันและแก้ไข ปัญหาความรุนแรงในเด็ก สตรี ปัญหาเด็กสองวัฒนธรรมและครอบครัว การสร้างบุญกุศลด้วยงานจิตอาสา รวมทั้งพบว่า แนวทาง ความร่วมมือที่ดีด้านการส่งเสริมความรับผิดชอบต่อสังคมแบบพหุภาคีในการดำเนินงานความรับผิดชอบต่อสังคมทั้งในประเทศ และในบริบทสากลให้ประสบความสำเร็จได้อย่างแท้จริงนั้นควรตั้งอยู่บนพื้นฐานคุณธรรมและจริยธรรมทั้งในระดับปัจเจกบุคคล และองค์กร ในมิติของความโปร่งใส ซื่อสัตย์สุจริต ไม่เอาเปรียบต่อสังคมและผู้บริโภค ไม่มุ่งเน้นการสร้างกำไร และภาพลักษณ์องค์กรจนลดทอนคุณค่าศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ ดังนั้นจึงจำเป็นต้องมีแนวทางการดำเนินงานตามมาตรฐานสากลทั้งในประเทศและระหว่างประเทศ เพื่อให้เป็นที่รู้จักและยอมรับจากผู้บริโภคและสังคมในวงกว้าง

7. รูปแบบของการพัฒนาสู่ธุรกิจเพื่อสังคม

ต้องการที่จะชี้ให้เห็นว่า องค์กรเพื่อสังคม ไม่ว่าจะจัดตั้งในประเทศใด ควรมีมาตรฐานการทำงานและ บทบาทหน้าที่ที่เหมือนกัน และที่สำคัญคือ ต้องเน้นให้ความสำคัญกับเป้าหมายที่เราต้องการที่จะให้เกิดและ ประสบผลสำเร็จเช่น เด็ก สตรี และครอบครัว

แบบบันทึกข้อมูลการสังเคราะห์งานวิจัย 17

1. ชื่อโครงการ รูปแบบการพัฒนาและเสริมสร้างองค์กรธุรกิจเพื่อสังคมอย่างยั่งยืนในประเทศไทย
2. ประเภทการวิจัย การวิจัยประยุกต์ (Applied research) (ระบุประเภทการวิจัยเพียง 1 ประเภท ได้แก่ 1. การวิจัยพื้นฐาน (Basic research) 2. การวิจัยประยุกต์ (Applied research) 3. การพัฒนาทดลอง (Experimental development)
3. ปีงบประมาณที่ดำเนินการ พ.ศ. 2561
4. พื้นที่วิจัยของโครงการ คัดเลือกจากกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาจากองค์กรขนาดใหญ่ ขนาดกลาง และ ขนาดเล็ก อย่างละ 1 แห่ง ขนาดใหญ่ ได้แก่ บริษัท ไมเนอร์ อินเตอร์เนชั่นแนล จำกัด (มหาชน) จังหวัดกรุงเทพมหานคร ขนาดกลาง ได้แก่ วงษ์พาณิชย์ จังหวัดพิษณุโลก และขนาดเล็ก ได้แก่ โรงพยาบาลเจ้าพระยาอภัยภูเบศร จังหวัดปราจีนบุรี
5. หัวหน้าโครงการ ชื่อ ทรงศักดิ์ ใจกล้า

5.1 มหาวิทยาลัย/สถาบัน/หน่วยงาน มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

5.2 พื้นที่สังกัด กรุงเทพมหานคร

6. ผลผลิตงานวิจัย (Output)

จากการวิจัยเรื่องนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสภาพปัญหาทั่วไปขององค์กรธุรกิจเพื่อสังคมในประเทศไทย เพื่อวิเคราะห์ปัจจัยเสริมสร้างความยั่งยืนทางสังคมขององค์กรธุรกิจเพื่อสังคมในประเทศไทย และเพื่อเสนอแนวปฏิบัติเพื่อพัฒนาความยั่งยืนขององค์กรธุรกิจเพื่อสังคมในประเทศไทย ใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพ โดยรวบรวมข้อมูลและสัมภาษณ์เชิงลึกกับกลุ่มผู้ให้ข้อมูลสำคัญ ซึ่งเป็นผู้บริหารและผู้ปฏิบัติการจากองค์กรขนาดใหญ่ ขนาดกลาง และขนาดเล็ก ที่เป็นองค์กรธุรกิจเพื่อสังคมที่ประสบความสำเร็จในการบริหารองค์กรจนสามารถบรรลุความสำเร็จ เป็นองค์กรธุรกิจเพื่อสังคมที่มีความยั่งยืน และสังคมให้การยอมรับว่ามีบทบาทในการทำประโยชน์เพื่อสังคมตามหลักการของธุรกิจเพื่อสังคม มีผลการศึกษาวิจัย

1. สภาพปัญหาทั่วไปขององค์กรธุรกิจเพื่อสังคมในประเทศไทย ในด้านการบริหารจัดการ องค์กรธุรกิจเพื่อสังคม มีการจัดทำแผนธุรกิจเพื่อสังคม วางโครงสร้างการบริหารจัดการองค์กร มีแผนการบริหารจัดการความเสี่ยง วิเคราะห์ขนาดขององค์กรต่อโอกาสทางธุรกิจ และมีการวางแผนในเชิงยุทธศาสตร์เชิงรุก

2. ปัจจัยเสริมสร้างความยั่งยืนทางสังคมขององค์กรธุรกิจเพื่อสังคมในประเทศไทย มีการกำหนดนโยบายขององค์กรอย่างชัดเจน ขับเคลื่อนกลไกทางเศรษฐกิจ ผสานกับนโยบายการส่งเสริมของภาครัฐ และประยุกต์หลักแนวคิดปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง เพื่อให้การดำเนินธุรกิจ เติบโตก้าวหน้าอย่างมั่นคงยั่งยืน

3. แนวปฏิบัติเพื่อพัฒนาความยั่งยืนขององค์กรธุรกิจเพื่อสังคมในประเทศไทยพบว่า แนวปฏิบัติเพื่อความยั่งยืนของธุรกิจเพื่อสังคมในประเทศไทย ขึ้นอยู่ปัจจัยหลัก 3 ส่วน คือ ส่วนขององค์กรธุรกิจเพื่อสังคม ส่วนของภาคประชาคม และส่วนของภาคประชารัฐ ซึ่งทุกภาคส่วนต้องประสานการทำงานในแนวทางเดียวกัน โดยคำนึงถึงผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทางเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อมอย่างมีคุณธรรม จริยธรรม และจรรยาบรรณ ตลอดจนมีธรรมาภิบาลเพื่อเป็นเครื่องกำกับให้การดำเนินกิจกรรมต่างๆ

7. รูปแบบของการพัฒนาสู่ธุรกิจเพื่อสังคม

จากการที่กิจการเพื่อสังคมเป็นการดำเนินธุรกิจที่มีคุณธรรมเป็นประโยชน์ต่อผู้ประกอบการและสร้างความยั่งยืนให้กับภาคส่วนที่เกี่ยวข้องแต่ในประเทศไทยยังไม่เป็นที่รับรู้กันในวงกว้าง จึงยังมีการศึกษาในเรื่องดังกล่าวไม่มาก ผู้วิจัยมีความเห็นว่าน่าจะมีการส่งเสริม เผยแพร่ลักษณะการประกอบการดังกล่าวให้กว้างขวาง และทำการศึกษาถอดแบบความสำเร็จของกิจการเพื่อสังคมที่ประสบความสำเร็จในประเทศออกมาให้เป็นความรู้ เผยแพร่สู่สาธารณะ เพื่อที่จะสร้างแรงบันดาลใจให้กับผู้สนใจต่อไป

แบบบันทึกข้อมูลการสังเคราะห์งานวิจัย 18

1. **ชื่อโครงการ** การศึกษาความสุขในการทำงานและปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความสุขในการทำงานของพนักงานในอุตสาหกรรมท่องเที่ยวและบริการ
2. **ประเภทการวิจัย** การวิจัยพื้นฐาน (Basic research) (ระบุประเภทการวิจัยเพียง 1 ประเภท ได้แก่ 1.การวิจัยพื้นฐาน (Basic research) 2.การวิจัยประยุกต์ (Applied research) 3.การพัฒนาทดลอง(Experimental development)
3. **ปีงบประมาณที่ดำเนินการ** พ.ศ 2561
4. **พื้นที่วิจัยของโครงการ** กลุ่มประชากรในการวิจัยได้แก่พนักงานในอุตสาหกรรมท่องเที่ยวและบริการจำแนกออกเป็น 4 ธุรกิจหลักได้แก่ ธุรกิจโรงแรมและที่พัก ธุรกิจอาหารและเครื่องดื่ม ธุรกิจท่องเที่ยวและการจัดนำเที่ยว และธุรกิจคมนาคมขนส่ง
5. **หัวหน้าโครงการ** ชื่อ สุภาภรณ์ ประสงค์ทัน

5.1 **มหาวิทยาลัย/สถาบัน/หน่วยงาน** มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

5.2 **พื้นที่สังกัด** กรุงเทพมหานคร

6. ผลผลิตงานวิจัย (Output)

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสุขในการทำงานของพนักงานในอุตสาหกรรมท่องเที่ยวและบริการ และเพื่อศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความสุขในการทำงานของพนักงานในอุตสาหกรรมท่องเที่ยวและบริการ โดยใช้วิธีวิจัยเชิงปริมาณ กลุ่มประชากรในการวิจัยได้แก่พนักงานในอุตสาหกรรมท่องเที่ยวและบริการ จำแนกออกเป็น 4 ธุรกิจหลักได้แก่ ธุรกิจโรงแรมและที่พัก ธุรกิจอาหารและเครื่องดื่ม ธุรกิจท่องเที่ยวและการจัดนำเที่ยว และธุรกิจคมนาคมขนส่ง โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลจำนวน 384 ตัวอย่าง ผลการศึกษาพบว่าระดับคะแนนเฉลี่ยรวมความสุขในการทำงานของพนักงานทั้ง 4 ธุรกิจอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาจำแนกตามประเภทธุรกิจแล้วจะพบได้ว่า พนักงานในธุรกิจโรงแรมและพนักงานในธุรกิจคมนาคมขนส่งเป็นกลุ่มพนักงานที่มีความสุขในการทำงานน้อย เมื่อเปรียบเทียบกับพนักงานใน 2 ธุรกิจที่เหลือ ผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบการถดถอยแบบขั้นตอนพบว่า มี 5 ตัวแปร องค์ประกอบความสุขในการทำงานซึ่งสามารถร่วมกันอธิบายความสุขในการทำงานของพนักงานในอุตสาหกรรมท่องเที่ยวและบริการได้ร้อยละ 63.6 ($R^2 = 63.6$) ประกอบด้วย สุขภาพจิตใจ ความสัมพันธ์ระหว่างผู้บังคับบัญชา ความสำเร็จในงาน โอกาสความก้าวหน้า และสุขภาพร่างกาย ตามลำดับอำนาจการทำนาย ดังนั้นหากธุรกิจสามารถใช้กระบวนการและเครื่องมือในการคัดเลือกพนักงานเพื่อวัดความสามารถในการควบคุมอารมณ์ และทัศนคติเชิงบวกต่อการดำเนินชีวิต รวมถึงมีการจัดแผนงานพัฒนาบุคลากรและกิจกรรมแรงงานสัมพันธ์อย่างเป็นระบบ จะส่งผลให้ได้องค์กรได้พนักงานที่เหมาะสมเข้ามาทำงานและทำงานได้อย่างมีความสุข

7. รูปแบบของการพัฒนาสู่ธุรกิจเพื่อสังคม

จากโครงการวิจัยนี้เป็นการศึกษาพื้นฐานด้านความสุขในการทำงานของหน่วยงานที่เกี่ยวกับการท่องเที่ยว ดังนั้นไม่สามารถที่จะเสนอเส้นทางเพื่อต่อยอดไปยังองค์กรธุรกิจเพื่อสังคมได้

แบบบันทึกข้อมูลการสังเคราะห์งานวิจัย 19

1. ชื่อโครงการ ต้นทุนการเปลี่ยนสินค้าในฐานะตัวแปรกำกับต่อปัจจัยที่ส่งผลต่อความภักดีในอุตสาหกรรมบริการ ในมิติเวลา

2. ประเภทการวิจัย การวิจัยพื้นฐาน (Basic research) (ระบุประเภทการวิจัยเพียง 1 ประเภท ได้แก่ 1.การวิจัยพื้นฐาน (Basic research) 2.การวิจัยประยุกต์ (Applied research) 3.การพัฒนาทดลอง(Experimental development)

3. ปีงบประมาณที่ดำเนินการ พ.ศ 2561

4. พื้นที่วิจัยของโครงการ มีตัวปัจจัยตามที่จัดกลุ่ม 4 ตัว คือ Repurchase, Applicable Behavior และ Complain Behavior และ Customer Tolerance เป็นการศึกษาต่อเนื่อง ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2002-2006

5. หัวหน้าโครงการ ชื่อ อินทกะ พิริยะกุล

5.1 มหาวิทยาลัย/สถาบัน/หน่วยงาน มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร

5.2 พื้นที่สังกัด กรุงเทพมหานคร

6. ผลผลิตงานวิจัย (Output)

จากงานวิจัยเรื่องนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อหาผลระหว่างตัวปัจจัยอิสระ ในมิติเวลาจากการวิเคราะห์ข้อมูลในลักษณะที่เป็นตัวแบบสมการเชิงโครงสร้าง ซึ่งอยู่ในรูปแบบของ canonical analysis correlation เพื่อขยายผลว่าเมื่อวิเคราะห์ในรูปแบบที่เป็น panel data แล้ว ตัวปัจจัยที่ใช้ในการศึกษานี้มีความเกี่ยวพันในมิติของเวลาหรือไม่ ผลการศึกษาโดยใช้ข้อมูลจากงานวิจัยของ Yongun et al. (2009) ซึ่งประกอบด้วยตัว ปัจจัยอิสระ คือ Satisfaction, Service Quality และ Service Value โดยมีตัวปัจจัยตามที่จัดกลุ่ม ได้ 4 ตัว คือ Repurchase, Applicable Behavior และ Complain Behavior และ Customer Tolerance เป็นการศึกษาต่อเนื่อง ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2002-2006 การวิเคราะห์ครั้งนี้ใช้สมการถดถอย (Multiple Regression) ร่วมกับอนุกรมเวลา โดยทำการศึกษากับปัจจัยอิสระทั้ง 3 ตัว และมีข้อค้นพบดังนี้ ปัจจัย Satisfaction ณ เวลาที่ t-1 มีผลกับ Satisfaction ณ เวลาที่ t ในสมการที่ใช้ทำนาย Repurchase, Applicable Behavior และ Customer Tolerance ที่ระดับนัยสำคัญ 10 เปอร์เซ็นต์ และ 5 เปอร์เซ็นต์

7. รูปแบบของการพัฒนาสู่ธุรกิจเพื่อสังคม

จากโครงการวิจัยนี้เป็นการศึกษาพื้นฐานด้านต้นทุนการเปลี่ยนสินค้าในฐานะตัวแปรกำกับต่อปัจจัยที่ส่งผลต่อความภักดีในอุตสาหกรรมบริการในมิติเวลา ดังนั้นไม่สามารถที่จะเสนอเส้นทางเพื่อต่อยอดไปยังองค์กรธุรกิจเพื่อสังคมได้

แบบบันทึกข้อมูลการสังเคราะห์งานวิจัย 20

1. ชื่อโครงการ การนำระบบต้นทุนฐานกิจกรรมมาใช้ในอุตสาหกรรมบริการ
2. ประเภทการวิจัย การวิจัยพื้นฐาน (Basic research) (ระบุประเภทการวิจัยเพียง 1 ประเภท ได้แก่ 1.การวิจัยพื้นฐาน (Basic research) 2.การวิจัยประยุกต์ (Applied research) 3.การพัฒนาทดลอง (Experimental development)
3. ปีงบประมาณที่ดำเนินการ พ.ศ 2561
4. พื้นที่วิจัยของโครงการ -
5. หัวหน้าโครงการ ชื่อ จีรวรรณ ปลั่งพงษ์พันธ์
 - 5.1 มหาวิทยาลัย/สถาบัน/หน่วยงาน มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม
 - 5.2 พื้นที่สังกัด กรุงเทพมหานคร
6. ผลผลิตงานวิจัย (Output)

จากต้นทุนฐานกิจกรรม เป็นการบัญชีสมัยใหม่ที่เน้นการนำต้นทุนมาใช้ร่วมกับการบริหารงานเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพและประสิทธิผลในการดำเนินงาน และสามารถวัดผลการดำเนินงานในเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ อย่างเป็นรูปธรรม ขั้นตอนในการนำต้นทุนฐานกิจกรรม ประกอบด้วย 3 ขั้นตอน ดังนี้ 1) การระบุกิจกรรม 2) การระบุตัวผลิตภัณฑ์ต้นทุน และ 3) การจัดสรรต้นทุนเข้ากิจกรรม นอกจากนั้นยังสามารถระบุได้ว่ากิจกรรมใดสร้างมูลค่า และกิจกรรมใดไม่สร้างมูลค่าให้กับผลการดำเนินงาน ในขณะที่วิธีการคิดต้นทุนแบบดั้งเดิม ไม่สามารถทำได้ เช่นเดียวกับวิธีต้นทุนฐานกิจกรรม ต้นทุนฐานกิจกรรมเริ่มนำมาใช้ในอุตสาหกรรมผลิตสินค้าแต่สามารถนำมาประยุกต์ใช้กับอุตสาหกรรมบริการได้เป็นอย่างดี โดยเน้นการบริหารต้นทุนมากกว่าการคิดมูลค่างานบริการ อุตสาหกรรมบริการมีความสำคัญต่อการพัฒนาประเทศ ทั้งยังมีส่วนทำให้เกิดการเพิ่มมูลค่าให้กับสินค้าและบริการต่าง ๆ ทำให้เกิดการแข่งขันกันสร้างสรรค์ชิ้นงานการให้บริการในด้านต่าง ๆ ให้กับลูกค้า จึงทำให้มีความจำเป็นจะต้องคำนวณหาต้นทุนในการดำเนินงานต่าง ๆ ที่ถูกต้อง เพื่อเป็นข้อมูลในการบริหารงานด้านต่าง ๆ ที่ก่อให้เกิดความได้เปรียบทางการแข่งขัน เช่น การลดต้นทุนที่ยังคงมีคุณภาพของงาน ให้บริการเท่าเดิมหรือมากขึ้นกว่าเดิม

7. รูปแบบของการพัฒนาสู่ธุรกิจเพื่อสังคม

จากโครงการวิจัยนี้เป็นการศึกษาพื้นฐานด้านการนำระบบต้นทุนฐานกิจกรรมมาใช้ในอุตสาหกรรมบริการ ดังนั้นไม่สามารถที่จะเสนอเส้นทางเพื่อต่อยอดไปยังองค์กรธุรกิจเพื่อสังคมได้

แบบบันทึกข้อมูลการสังเคราะห์งานวิจัย 21

1. ชื่อโครงการ ลูกค้าสัมพันธ์และการรักษาลูกค้าในอุตสาหกรรมบริการ
2. ประเภทการวิจัย การวิจัยพื้นฐาน (Basic research) (ระบุประเภทการวิจัยเพียง 1 ประเภท ได้แก่ 1.การวิจัยพื้นฐาน (Basic research) 2.การวิจัยประยุกต์ (Applied research) 3.การพัฒนาทดลอง(Experimental development)
3. ปีงบประมาณที่ดำเนินการ พ.ศ 2560
4. พื้นที่วิจัยของโครงการ -
5. หัวหน้าโครงการ ชื่อ ปวีดา สามัญเขตรกรณ์
 - 5.1 มหาวิทยาลัย/สถาบัน/หน่วยงาน มหาวิทยาลัยศรีปทุม
 - 5.2 พื้นที่สังกัด กรุงเทพมหานคร
6. ผลผลิตงานวิจัย (Output)

ลูกค้าเป็นสินทรัพย์ที่สำคัญที่สุดขององค์กร ลูกค้าคาดหวังว่าบริษัทต่าง ๆ จะเข้าใจว่าลูกค้าต้องการความสัมพันธ์แบบใดบ้างและตอบสนองได้อย่างเหมาะสม ปัจจุบันลูกค้าสามารถค้นหาข้อมูลผลิตภัณฑ์ก่อนซื้อหรือใช้บริการได้อย่างง่ายดาย โดยซื้อสินค้าจากผู้ผลิตและผู้ขายที่มีอยู่หลายรายในตลาดที่มีการแข่งขันสูง ลูกค้าขององค์กรที่หายไปเป็นหนึ่งในมหันตภัยร้ายแรงมากที่สุดในธุรกิจบริการ เป็นสัญญาณว่าลูกค้าเห็นคุณค่าจากบริษัทอื่นมากกว่า และบ่งบอกถึงการไหลเวียนของเงินสดลดลง การรักษาความสัมพันธ์ระยะยาวกับลูกค้าเป็นหนึ่งในปัจจัยสำคัญที่สุดที่อยู่เบื้องหลังการทำธุรกิจ ในปัจจุบัน บริษัทต้องตัดสินใจเรื่องสำคัญเกี่ยวกับคุณลักษณะที่จะรวมไว้ในสินค้าหรือบริการที่จะนำเสนอลูกค้า ประโยชน์สำคัญที่สุด ของการรักษาลูกค้า คือ องค์กรสามารถบริหารจัดการต้นทุนของผลิตภัณฑ์หรือบริการได้อย่างมีประสิทธิภาพ

7. รูปแบบของการพัฒนาสู่ธุรกิจเพื่อสังคม

จากโครงการวิจัยนี้เป็นการศึกษาพื้นฐานด้านลูกค้าสัมพันธ์และการรักษาลูกค้าในอุตสาหกรรมบริการ ดังนั้นไม่สามารถที่จะเสนอเส้นทางเพื่อต่อยอดไปยังองค์กรธุรกิจเพื่อสังคมได้

แบบบันทึกข้อมูลการสังเคราะห์งานวิจัย 22

1. ชื่อโครงการ การประยุกต์แนวคิดธุรกิจเพื่อสังคมในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน : กรณีศึกษาชุมชนบ้านชาวหลวง จังหวัดน่าน ประเทศไทย
2. ประเภทการวิจัย การวิจัยประยุกต์ (Applied research) (ระบุประเภทการวิจัยเพียง 1 ประเภท ได้แก่ 1. การวิจัยพื้นฐาน (Basic research) 2. การวิจัยประยุกต์ (Applied research) 3. การพัฒนาทดลอง (Experimental development)
3. ปีงบประมาณที่ดำเนินการ พ.ศ 2561
4. พื้นที่วิจัยของโครงการ ศึกษาชุมชนบ้านชาวหลวง จังหวัดน่าน
5. หัวหน้าโครงการ ชื่อ คัชพล จันเพชร

5.1 มหาวิทยาลัย/สถาบัน/หน่วยงาน องค์การบริหารการพัฒนาพื้นที่พิเศษเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน (องค์การมหาชน)

5.2 พื้นที่สังกัด กรุงเทพมหานคร

6. ผลผลิตงานวิจัย (Output)

จากบทความวิจัยฉบับนี้กล่าวถึงประเด็นการพัฒนาการท่องเที่ยวเพื่อความยั่งยืน โดยใช้รูปแบบจากการประยุกต์แนวคิดธุรกิจเพื่อสังคม ในการตอบคำถามด้านความอยู่ดีมีสุขและการสร้างรายได้ในชุมชนที่มาจาก การขับเคลื่อนจากคนในชุมชนภายใต้คำถามที่ว่า “การใช้แนวคิดธุรกิจเพื่อสังคมในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนได้อย่างไร” ซึ่งการวิเคราะห์รายละเอียดจากบทความฉบับนี้ ใช้การวิเคราะห์จากความเข้าใจถึงกรณีศึกษาของชุมชนในภาคเหนือของประเทศไทย ซึ่งโครงสร้างคำถามเป็นลักษณะปลายเปิดในประเด็นคำถามด้านการพัฒนาการท่องเที่ยวภายใต้แนวคิดธุรกิจเพื่อสังคม สำหรับใช้ในการสัมภาษณ์ผู้ที่ดำเนินกิจกรรมเกี่ยวข้องทางการท่องเที่ยว

ข้อสรุปจากงานวิจัยชิ้นนี้เป็นข้อค้นพบในรายละเอียดปัจจัยที่มีส่วนในการส่งผลให้เกิดความสำเร็จต่อการดำเนินธุรกิจเพื่อสังคมด้านการพัฒนาศักยภาพชุมชนบ้านชาวหลวง ที่ตอบสนองการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ซึ่งมีรายละเอียดประกอบด้วย 3 ข้อหลัก ได้แก่ 1. การสร้างความรับผิดชอบสังคมที่มาจากภายในของบุคลากรในชุมชนบ้านชาวหลวง 2. ปัจจัยที่ส่งเสริมด้านความชัดเจนในการเป็นผู้ประกอบการสังคมของชุมชนบ้านชาวหลวง และ 3. ปัจจัยสนับสนุนศักยภาพการเป็นผู้ประกอบการธุรกิจเพื่อสังคมของชุมชนบ้านชาวหลวง ซึ่งเป็นสิ่งที่มีอยู่แล้วในตัวของสมาชิกชุมชนแต่ละคน ดังนั้น ปัจจัยที่สนับสนุนศักยภาพการเป็นผู้ประกอบการสังคมจึงเป็นสิ่งที่สำคัญในการช่วยกระตุ้นในการขับเคลื่อนให้สำเร็จตามวัตถุประสงค์ โดยงานวิจัยชิ้นนี้มีความท้าทายเป็นอย่างมากในการนำแนวคิดดังกล่าวมาใช้กับชุมชนที่มีความเป็นเมืองสูง ซึ่งอาจทำให้ไม่สามารถผลักดันให้เกิดผลสัมฤทธิ์ในระดับที่สูง เนื่องจากอาจมีพฤติกรรมของสมาชิกในชุมชนที่แตกต่างกันอย่างมาก ซึ่งบทความวิจัยชิ้นนี้สามารถใช้เป็น

ปัจจัยพื้นฐานในการใช้เปรียบเทียบกับกรณีศึกษาอื่นและทดสอบด้วยวิธีการต่างๆ ในประเทศที่มีความประสงค์จะพัฒนาชุมชนให้มีความเข้มแข็งทางเศรษฐกิจฐานรากด้านการพัฒนาท่องเที่ยวในชนบท

7. รูปแบบของการพัฒนาสู่ธุรกิจเพื่อสังคม

จากงานวิจัยดังกล่าว เราสามารถค้นพบความสำเร็จของการจัดตั้งองค์กรธุรกิจเพื่อสังคมได้ 3 ทางคือ 1. คนในพื้นที่ชุมชนบ้านชาวหลวงมีจิตอาสาและรู้ถึงความสำคัญขององค์กรธุรกิจเพื่อสังคม 2. ชาวบ้านมีศักยภาพในการบริหารจัดการธุรกิจของตนเองได้ดี และ 3. ชาวบ้านเกิดการสนับสนุนให้เกิดองค์กรธุรกิจเพื่อสังคม จึงส่งผลให้เกิดการทำงานด้านองค์กรเพื่อสังคมได้อย่างง่ายดาย เพราะทุกฝ่ายให้การยอมรับและลงมติให้มีการดำเนินการ

แบบบันทึกข้อมูลการสังเคราะห์งานวิจัย 23

1. ชื่อโครงการ การจัดการการบริการดูแลผู้สูงอายุในบริบทของธุรกิจเพื่อสังคม
2. ประเภทการวิจัย การวิจัยประยุกต์ (Applied research) (ระบุประเภทการวิจัยเพียง 1 ประเภท ได้แก่ 1. การวิจัยพื้นฐาน (Basic research) 2. การวิจัยประยุกต์ (Applied research) 3. การพัฒนาทดลอง (Experimental development)
3. ปีงบประมาณที่ดำเนินการ พ.ศ 2561
4. พื้นที่วิจัยของโครงการ โครงการสวางคนิเวศ 3 ตำบล ท้ายบ้านใหม่ อำเภอเมืองสมุทรปราการ จังหวัดสมุทรปราการ
5. หัวหน้าโครงการ ชื่อ จิตรา จันชนะกิจ
 - 5.1 มหาวิทยาลัย/สถาบัน/หน่วยงาน มหาวิทยาลัยรามคำแหง
 - 5.2 พื้นที่สังกัด กรุงเทพมหานคร
6. ผลผลิตงานวิจัย (Output)

การเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุเป็นทั้งปัญหาและโอกาส ปัญหาคือ อัตราการพึ่งพิงเศรษฐกิจสูงขึ้น รวมทั้งในส่วนของงานของภาครัฐก็ต้องจัดสรรทรัพยากรมาสนับสนุนการดูแลด้านสุขภาพ ส่วนในด้าน โอกาส คือการรักษาความรู้ที่สั่งสมซึ่งเป็นเสมือนสินทรัพย์ขององค์กร รวมทั้งการทำธุรกิจในการดูแลผู้สูงอายุที่มีกำลังทรัพย์โดยใช้แนวคิดธุรกิจเพื่อสังคมจึงเป็นการส่งเสริมคุณภาพชีวิตของผู้สูงอายุและสังคม การศึกษาครั้งนี้พบว่าปัจจัยการดูแลผู้สูงอายุของโครงการสวางคนิเวศ ในด้านการดูแลโดยยึดบุคคลเป็นศูนย์กลางและการดูแลที่มีมาตรฐาน อยู่ในระดับมาก ส่วนการดูแลอย่างสอดคล้องประสาณามีค่า ในระดับปานกลาง ในส่วนของการศึกษาปัจจัยเชิงสาเหตุต่อสุขภาพที่ดีของผู้สูงอายุ โดยการสังเคราะห์ ตัวแบบจากงานวิจัยในอดีตเพื่อนำมาวิเคราะห์ในเชิงยืนยันจากตัวอย่างของผู้สูงอายุจำนวน 150 คนที่อาศัยในโครงการสวางคนิเวศ ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า ปัจจัยการดูแลที่มีมาตรฐาน มีอิทธิพลรวมต่อสุขภาพที่ดีของผู้สูงอายุมีขนาดสูงสุด คือ 0.286 โดยภาพรวม ตัวแบบที่ผ่านการปรับมีค่าดัชนีอยู่ในระดับ ปานกลาง

7. รูปแบบของการพัฒนาสู่ธุรกิจเพื่อสังคม

จากโครงการดังกล่าวนี้ จะเห็นได้ว่าการจัดการธุรกิจผู้สูงอายุในด้านของธุรกิจเพื่อสังคม จะสังเคราะห์มา จากปัจจัยการจัดการ 3 ปัจจัย คือ (1) การดูแลโดยยึดบุคคลเป็นศูนย์กลาง (Person Centered Care: PCC) ซึ่งสอดคล้องกับการตอบสนองผู้อาศัยในมิติทางการตลาดที่เป็นความต้องการของลูกค้า (customization) (2) การดูแลที่มีมาตรฐาน (Standardization Care: STC) ซึ่งหมายถึงการจัดการ การให้บริการที่มีคุณภาพสากลทั้งทางการดูแลสุขภาพกาย (Physical Health) และ สุขภาพใจ (Mental Health) และ (3) การดูแลอย่างสอดคล้อง

ประสาน (Harmony Care: HAC) หมายถึง การประสานงานระหว่างบุคลากรทุกระดับในโครงการเป็นหนึ่งเดียวกันในการดูแลผู้อาศัย (Eric, Sexton & Helmreich, 2003) ซึ่งการจัดการธุรกิจในรูปแบบนี้จะนำไปสู่การมีสุขภาพที่ดีทั้งด้านร่างกายและจิตใจ

แบบบันทึกข้อมูลการสังเคราะห์งานวิจัย 24

1. ชื่อโครงการ การพัฒนาสมรรถนะของบุคลากรในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวสำหรับการบริการนักท่องเที่ยวผู้สูงอายุชาวต่างชาติ
2. ประเภทการวิจัย การวิจัยประยุกต์ (Applied research) (ระบุประเภทการวิจัยเพียง 1 ประเภท ได้แก่ 1. การวิจัยพื้นฐาน (Basic research) 2.การวิจัยประยุกต์ (Applied research) 3.การพัฒนาทดลอง(Experimental development)
3. ปีงบประมาณที่ดำเนินการ พ.ศ 2562
4. พื้นที่วิจัยของโครงการ กลุ่มผู้สูงอายุชาวต่างชาติ
5. หัวหน้าโครงการ ชื่อ ปิ่นฤทัย คงทอง
 - 5.1 มหาวิทยาลัย/สถาบัน/หน่วยงาน มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตสุราษฎร์ธานี
 - 5.2 พื้นที่สังกัด จังหวัดสุราษฎร์ธานี
6. ผลผลิตงานวิจัย (Output)

บุคลากรในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเป็นหัวใจหลักในการพัฒนาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว ดังนั้นบุคลากรจึงควรมีความรู้และทักษะที่เหมาะสมในการปฏิบัติงาน การพัฒนาสมรรถนะของบุคลากรสำหรับการบริการนักท่องเที่ยว ผู้สูงอายุชาวต่างชาติจึงเป็นเรื่องที่จำเป็น เนื่องจากจะก่อให้เกิดประโยชน์แก่กลุ่มผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย (Stakeholders) ที่เกี่ยวข้อง ดังนี้ 1) ภาครัฐ เป็นการยกระดับสมรรถนะของบุคลากรในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว ทำให้บุคลากรมีความรู้และทักษะในการบริการนักท่องเที่ยวผู้สูงอายุต่างชาติมากขึ้น เพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศไทยในการเป็นจุดหมายปลายทางการท่องเที่ยวผู้สูงอายุชาวต่างชาติ และดึงดูดนักท่องเที่ยวคุณภาพสูงให้มาเยือนประเทศไทย โดยเฉพาะกลุ่มนักท่องเที่ยวจากประเทศในทวีปยุโรป และญี่ปุ่น เป็นต้น สร้างโอกาสในการเพิ่มรายได้และสร้างภาพลักษณ์ที่ดีให้แก่ประเทศไทย 2) ผู้ประกอบการทางการท่องเที่ยวและบุคลากรผู้มีหน้าที่ให้บริการ ผู้ประกอบการมีบุคลากรที่มีคุณภาพโดยมีความพร้อมทั้งด้านความรู้และทักษะที่จำเป็นในการปฏิบัติงาน สามารถบริการนักท่องเที่ยวผู้สูงอายุได้อย่างมีประสิทธิภาพ ลดปัญหาที่อาจเกิดจากความผิดพลาดของบุคลากรส่ง ผลให้นักท่องเที่ยวได้รับความพึงพอใจในการบริการ และสร้างรายได้ให้แก่ผู้ประกอบการ ส่วนบุคลากรผู้มีหน้าที่ให้บริการได้พัฒนาตนเองทำให้มีความรู้ความสามารถเพิ่มขึ้น สามารถปฏิบัติงานได้อย่างมั่นใจและเป็นการสร้างโอกาส และความก้าวหน้าในหน้าที่การงานของตน 3) นักท่องเที่ยวผู้สูงอายุเป็นกลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีความสำคัญต่ออุตสาหกรรมการท่องเที่ยว หากบุคลากรในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวมีความรู้และทักษะในการบริการ นักท่องเที่ยวผู้สูงอายุโดยเฉพาะจะส่งผลให้นักท่องเที่ยวมีความเชื่อมั่นขณะที่เดินทางท่องเที่ยวอยู่ในประเทศไทย ช่วยลดความกังวลจากปัญหาต่าง ๆ ที่อาจเกิดขึ้นจากการขาดความรู้และทักษะของบุคลากร ทำให้เกิดการบอกต่อและเพิ่มโอกาสในการกลับมาท่องเที่ยว

7. รูปแบบของการพัฒนาสู่ธุรกิจเพื่อสังคม

จากงานวิจัยดังกล่าว สามารถต่อยอดในด้านของผู้ให้บริการแก่นักท่องเที่ยวผู้สูงอายุชาวต่างชาติ เมื่อมีความรู้ความชำนาญในดำเนินงานของตนเองแล้ว ก็ควรเพิ่มทักษะและความรู้ในด้านของธุรกิจเพื่อสังคม เรียนรู้กระบวนการแบ่งส่วนจากรายได้บางส่วนเข้าในองค์กรเพื่อสังคม เพื่อที่จะนำไปใช้เพื่อเป็นทุนการศึกษาแก่เด็กและเยาวชนในพื้นที่ หรือเพื่อนำมาพัฒนาป่าชายเลนในบริเวณที่อยู่อาศัยที่ใกล้กับแหล่งชุมชนของตน หรือเป็นแหล่งเงินทุนสำรองเพื่อช่วยเหลือกลุ่มพนักงานบริการนักท่องเที่ยวผู้สูงอายุชาวต่างชาติด้วยกันก็ได้ เพื่อสามารถทำให้องค์กรและกลุ่มผู้บริบาลดังกล่าวมีสิ่งจูงใจเพื่อการเข้าร่วมกลุ่มและความยั่งยืนในอนาคตมากยิ่งขึ้น

แบบบันทึกข้อมูลการสังเคราะห์งานวิจัย 25

1. ชื่อโครงการ การประเมินการจัดการคุณภาพบริการของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเชิงกีฬาในประเทศไทย
2. ประเภทการวิจัย การวิจัยประยุกต์ (Applied research) (ระบุประเภทการวิจัยเพียง 1 ประเภท ได้แก่ 1. การวิจัยพื้นฐาน (Basic research) 2. การวิจัยประยุกต์ (Applied research) 3. การพัฒนาทดลอง (Experimental development)
3. ปีงบประมาณที่ดำเนินการ พ.ศ 2562
4. พื้นที่วิจัยของโครงการ สถานที่ที่ผู้วิจัยเข้าไปเก็บข้อมูลเป็นสถานที่ท่องเที่ยวเชิงกีฬา เช่น สนามกีฬา สนามกอล์ฟ สถานที่พักผ่อนหย่อนใจอื่น ๆ ซึ่งอยู่ในจังหวัดที่ค่อนข้างมีความโดดเด่นเรื่องการท่องเที่ยวเชิงกีฬา เช่น กาญจนบุรี เชียงใหม่ ภูเก็ต
5. หัวหน้าโครงการ ชื่อ สิทธิธีร์ ชีรสรณ์
 - 5.1 มหาวิทยาลัย/สถาบัน/หน่วยงาน มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
 - 5.2 พื้นที่สังกัด กรุงเทพมหานคร

6. ผลผลิตงานวิจัย (Output)

จากงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยมีวัตถุประสงค์เพื่อ เสนอโมเดลคุณภาพบริการของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเชิงกีฬาในประเทศไทย เก็บข้อมูลจากผู้ประกอบการและลูกค้าที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวเชิงกีฬา จำนวน 400 คน ผลการวิจัยพบว่าคุณภาพบริการในการท่องเที่ยวเชิงกีฬา ได้แก่ คุณภาพด้านคมนาคม คุณภาพด้านที่พัก และคุณภาพด้านสถานที่ทางกีฬา คุณภาพบริการที่นักท่องเที่ยวเชิงกีฬารับรู้มีผลต่อความพึงพอใจของนักท่องเที่ยว ผู้บริหารสถานที่ท่องเที่ยวสามารถนำผลการวิจัยไปใช้พัฒนางานบริการเพื่อสร้างความพึงพอใจแก่ลูกค้า

7. รูปแบบของการพัฒนาสู่ธุรกิจเพื่อสังคม

จากผลการศึกษาเราจะเห็นได้ว่า คุณภาพด้านคมนาคม คุณภาพด้านที่พัก และคุณภาพด้านสถานที่ทางกีฬา คุณภาพบริการที่นักท่องเที่ยวเชิงกีฬารับรู้มีผลต่อความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวเป็นอย่างมาก ดังนั้น ผู้บริหารสถานที่ท่องเที่ยวสามารถนำผลการวิจัยไปใช้พัฒนางานบริการเพื่อสร้างความพึงพอใจแก่ลูกค้าและยกระดับการพัฒนาไปให้ถึงการก่อตั้งองค์กรเพื่อสังคม เพื่อการยอมรับในวงกว้างมากขึ้นและสามารถขยายฐานลูกค้าไปในด้านขององค์กรเพื่อสังคมได้อีกด้วย

แบบบันทึกข้อมูลการสังเคราะห์งานวิจัย 26

1. ชื่อโครงการ แนวโน้มตลาดอุตสาหกรรมบริการและการท่องเที่ยวอย่างเป็นมิตรด้วยวิถีมุสลิม
2. ประเภทการวิจัย การวิจัยประยุกต์ (Applied research) (ระบุประเภทการวิจัยเพียง 1 ประเภท ได้แก่ 1. การวิจัยพื้นฐาน (Basic research) 2. การวิจัยประยุกต์ (Applied research) 3. การพัฒนาทดลอง (Experimental development)
3. ปีงบประมาณที่ดำเนินการ พ.ศ. 2561
4. พื้นที่วิจัยของโครงการ กลุ่มประเทศมุสลิมทั่วโลก
5. หัวหน้าโครงการ ชื่อ ทักษิณา แสนเย็น
 - 5.1 มหาวิทยาลัย/สถาบัน/หน่วยงาน มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต
 - 5.2 พื้นที่สังกัด กรุงเทพมหานคร
6. ผลผลิตงานวิจัย (Output)

ตลาดการท่องเที่ยวมุสลิมหรือการท่องเที่ยวฮาลาลเป็นหนึ่งในกลุ่มตลาดการท่องเที่ยวที่มีการใช้จ่ายสูงและเติบโตอย่างรวดเร็วที่สุดในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวที่เกิดจากปัจจัยการขับเคลื่อนต่าง ๆ ได้แก่ การเติบโตของประชากรมุสลิม (ประชากรรุ่นเยาว์) การเติบโตของคนระดับกลาง ผู้มีรายได้หลังหักภาษี สูงขึ้น การเข้าถึงแหล่งข้อมูลด้านการท่องเที่ยวได้มากขึ้น และง่ายขึ้น การขยายตัวด้านการบริการและสิ่งอำนวยความสะดวกด้านการท่องเที่ยวที่เป็นมิตรกับชาวมุสลิม การท่องเที่ยวช่วงเดือนรอมฎอน และการเดินทางเพื่อทำธุรกิจนักท่องเที่ยวชาวมุสลิมกลุ่มมิลเลนเนียล (Muslim Millennial Travelers: MMTs) จะเป็นตัวขับเคลื่อนหลักที่ก่อให้เกิดแนวโน้มการเปลี่ยนแปลง ทั้งในตลาดผู้บริโภคมุสลิมและตลาดการท่องเที่ยวมุสลิมหรือการท่องเที่ยวฮาลาล ด้วยพฤติกรรมของนักท่องเที่ยวกลุ่มนี้ที่ใช้พื้นที่ออนไลน์ในการสืบค้นข้อมูลเพื่อสร้างแรงบันดาลใจในการออกเดินทางท่องเที่ยว และยังใช้พื้นที่ออนไลน์ในการแบ่งปันประสบการณ์ที่ได้จากการเดินทางท่องเที่ยว พื้นที่ออนไลน์จึงถือได้ว่าเป็นสื่อที่มีพลังทั้งต่อผู้บริโภคและผู้ให้บริการต่าง ๆ การเติบโตของตลาดการท่องเที่ยวมุสลิมหรือการท่องเที่ยวฮาลาลจะส่งผลต่อความต้องการด้านการศึกษาเพื่อให้มีทักษะที่จำเป็นเพื่อรองรับนักท่องเที่ยวมุสลิมที่จะเพิ่มขึ้นและการพัฒนาปัญญาประดิษฐ์ที่สามารถตอบสนองต่อพฤติกรรมของ นักท่องเที่ยวกลุ่มนี้ได้อย่างสะดวก ถูกต้อง รวดเร็ว และ น่าเชื่อถือ

ประเทศไทยถูกจัดให้อยู่ในอันดับที่ 2 ของ กลุ่มประเทศที่ไม่เป็นสมาชิกองค์การความร่วมมือ อิสลาม (non-OIC) และอยู่ในอันดับที่ 18 ของโลกที่เป็นจุดหมายปลายทางที่ดีที่สุดสำหรับนักท่องเที่ยวชาวมุสลิม จากการศึกษา 4 ปัจจัย ได้แก่ การเดินทางเข้าประเทศ (Access) การเข้าถึงและการสื่อสาร (Communication) สภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการเดินทาง (Environment) และการให้ความช่วยเหลือและอำนวยความสะดวก (Services) จึงถือได้ว่าประเทศไทย มีศักยภาพในการรองรับนักท่องเที่ยวกลุ่มนี้ หากประเทศไทยต้องการให้มีเม็ดเงิน

เงินไหล เข้าประเทศมากขึ้นจากตลาดนักท่องเที่ยวที่มีการใช้จ่ายมากที่สุดของโลก แหล่งท่องเที่ยวภายในประเทศไทย ที่ต้องการรองรับนักท่องเที่ยวกลุ่มนี้ควรจัดให้มีการ อำนวยความสะดวกที่เป็นมิตรกับมุสลิม ได้แก่ ความสะดวกในการซื้ออาหารฮาลาล คือ มีอาหารฮาลาล จัดจำหน่ายในเมืองหลักของแหล่งท่องเที่ยว มีห้องหรือสถานที่ละหมาดและสิ่งอำนวยความสะดวกในการทำละหมาดในเมืองท่องเที่ยวหลักของแหล่งท่องเที่ยวเป็นหลัก นอกจากนี้แหล่งท่องเที่ยวควรจัดให้มีสิ่งเหล่านี้แล้ว อีกสถานที่หนึ่งที่ไม่ควรมองข้ามและควรจัดให้มีบริการดังกล่าว นั่นคือ จุดแวะพักระหว่างทางจากที่พักไปยังแหล่งท่องเที่ยว หรือจากแหล่งท่องเที่ยวหนึ่งไปสู่อีกแหล่งท่องเที่ยวหนึ่ง อีกประการหนึ่ง คือ ผู้ให้บริการควรมีความรู้พื้นฐานและความเข้าใจ ในข้อปฏิบัติ ขนบธรรมเนียม ประเพณีของชาวมุสลิม และอาหารฮาลาล นอกจากนี้การพิจารณาถึงการเชื่อมโยงเส้นทางทางการท่องเที่ยวระหว่างประเทศไทย และประเทศมาเลเซียทางบกที่มีเส้นทางเชื่อมต่อกันถึง 5 จังหวัดในทางภาคใต้ตอนล่าง ซึ่งมีความได้เปรียบด้านประชากรมุสลิมที่มีอยู่มากในพื้นที่จังหวัดดังกล่าว (การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, ม.ป.ป.) ถือเป็นเรื่องที่น่าสนใจในการดึงดูดนักท่องเที่ยวกลุ่มนี้

ทั้งนี้นอกจากแหล่งท่องเที่ยวมีความสามารถ ในการรองรับนักท่องเที่ยวมุสลิมแล้ว สิ่งสำคัญที่สุดคือ การสื่อสาร อาทิ การโฆษณา ประชาสัมพันธ์ การทำการตลาดไปยังกลุ่มนักท่องเที่ยวเป้าหมายโดยตรง เพื่อเป็นการสร้างการรับรู้ว่าเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่เป็นมิตรกับนักท่องเที่ยวชาวมุสลิม ประเด็นนี้ถือได้ว่าเป็นจุดอ่อนของการท่องเที่ยวมุสลิมหรือการท่องเที่ยวฮาลาลที่ยังขาดตราสัญลักษณ์ หรือ เครื่องหมายเชิงสัญลักษณ์ที่เป็นมาตรฐานสากลที่แสดงให้เห็นว่าแหล่งท่องเที่ยวหรือสถานที่ท่องเที่ยววันนั้น ๆ มีคุณสมบัติในการรองรับนักท่องเที่ยวกลุ่มนี้ และในการสื่อสารนั้นควรจัดทำข้อมูลเป็นภาษาต่าง ๆ โดยส่วนใหญ่แล้วนักท่องเที่ยวชาวมุสลิมจะพูดภาษาอังกฤษ ภาษาอาหรับ ภาษาบาฮาซา (มาเลเซีย อินโดนีเซีย) ภาษาตุรกี ภาษาเปอร์เซีย และภาษาฝรั่งเศส ในมุมมองของผู้เขียนมองว่าตราสัญลักษณ์ หรือเครื่องหมายเชิงสัญลักษณ์ที่เป็นมาตรฐานสากลของการท่องเที่ยวมุสลิมหรือการท่องเที่ยวฮาลาลถือเป็นหัวใจ สำคัญในการดึงดูดนักท่องเที่ยวกลุ่มนี้ได้

7. รูปแบบของการพัฒนาสู่ธุรกิจเพื่อสังคม

โครงการวิจัยนี้เป็นโครงการที่ดีมากๆ และในด้านการต่อยอดไปในทางองค์กรธุรกิจเพื่อสังคมนั้น ควรที่จะทำต่อยอดให้กับธุรกิจนี้เป็นอย่างมาก เพราะว่าคนมุสลิมในแถบโลกอาหรับจะให้ความสนใจและจะดีใจมากๆหากเห็นหน่วยงานบ้านเราเมืองครเพื่อสังคม เพราะอาหรับเหล่านั้นชอบบริจาค โดยเฉพาะกับเด็กกำพร้าหรือเป็นทุนการศึกษาให้กับเด็กยากจน ยิ่งเขารู้ว่าเมืองครแบบนี้ในบ้านเราเขาจะยิ่งสนับสนุน และมาเที่ยวบ้านเรามากยิ่งขึ้น

แบบบันทึกข้อมูลการสังเคราะห์งานวิจัย 27

1. ชื่อโครงการ กิจกรรมเพื่อสังคมกับการพัฒนาประเทศอย่างยั่งยืน
2. ประเภทการวิจัย การวิจัยประยุกต์ (Applied research) (ระบุประเภทการวิจัยเพียง 1 ประเภท ได้แก่ 1. การวิจัยพื้นฐาน (Basic research) 2. การวิจัยประยุกต์ (Applied research) 3. การพัฒนาทดลอง (Experimental development)
3. ปีงบประมาณที่ดำเนินการ พ.ศ. 2562
4. พื้นที่วิจัยของโครงการ กิจกรรมเพื่อสังคมทั่วโลก
5. หัวหน้าโครงการ ชื่อ สุทธดา ชัดติยะ
 - 5.1 มหาวิทยาลัย/สถาบัน/หน่วยงาน มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง
 - 5.2 พื้นที่สังกัด จังหวัดเชียงราย
6. ผลผลิตงานวิจัย (Output)

จากกิจกรรมเพื่อสังคมเป็นกิจกรรมที่มีการดำเนินงานเหมือนกับธุรกิจทั่วไป มีเป้าหมายทางสังคม (Social Mission) เป็นเป้าหมายหลักในการดำเนินธุรกิจ คือเกิดขึ้นมาเพื่อใช้ธุรกิจในการแก้ไขปัญหาและพัฒนาสังคม โดยมีการผลิตและขายสินค้าเพื่อสร้างผลกำไร และผลกำไรที่ได้จากการดำเนินธุรกิจจะถูกแยกออกเป็นสองส่วน ส่วนหนึ่งจะถูกนำกลับคืนสู่ธุรกิจเพื่อให้ธุรกิจสามารถดำรงอยู่ต่อไปได้ ขณะที่กำไรส่วนที่สองจะถูกนำกลับคืนสู่สังคมในรูปแบบต่างๆ ทั้งที่เป็นตัวเงินและไม่เป็นตัวเงิน ผลกำไรในส่วนนี้สามารถวัดผลจากหลายดัชนีด้วยกัน เช่น เป็นคุณภาพชีวิตและโครงสร้างสังคมที่ดีขึ้น

สิ่งสำคัญของการนำผลกำไรกลับคืนสู่สังคมเพื่อแก้ปัญหาสังคมนั้นคือ การที่ชุมชนสามารถพึ่งพาตนเองได้โดยไม่ต้องรอความช่วยเหลือจากองค์กรภายนอก หรือรัฐบาลแต่อย่างใด ทำให้สามารถยกระดับความเป็นอยู่การใช้ชีวิตของคนในชุมชนไปในทางที่ดีขึ้น ปัญหาในชุมชนลดลง เช่น ปัญหาการว่างงาน ปัญหายาเสพติด ปัญหาความยากจน คนในชุมชนมีชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น ชุมชนมีความเข้มแข็ง สามารถพึ่งพาตนเองได้ ไม่ต้องรอความช่วยเหลือจากหน่วยงานของภาครัฐ คนในชุมชนมีความสำนึกรักถิ่นที่อยู่ช่วยกันดูแลชุมชน ประเพณี วัฒนธรรม ธรรมชาติในชุมชนเอาไว้ได้เป็นอย่างดี การที่คนในชุมชนโดยเฉพาะคนหนุ่มสาวออกไปทำงานนอกชุมชนน้อยลง สิ่งต่างๆ เหล่านี้คือผลกระทบที่จะเกิดขึ้น จากการดำเนินงานของกิจกรรมเพื่อสังคม นั่นคือกล่าวได้ว่ากิจกรรมเพื่อสังคมส่งผลต่อการพัฒนาประเทศอย่างยั่งยืน โดยมีส่วนช่วยผลักดันในเรื่องของการเกิดความเสมอภาค ลดความเหลื่อมล้ำทางสังคม แก้ไขปัญหาความยากจน และจากการที่ปัญหาต่างๆ ในชุมชนลดลง ชุมชนสามารถแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นในชุมชนได้ด้วยตนเอง ทำให้ภาครัฐไม่ต้องนำงบประมาณบางส่วนมาช่วยแก้ปัญหาอย่างในอดีต ทั้งประชาชนสามารถพึ่งพาตนเองได้ ลดการพึ่งพาจากหน่วยงานราชการ ทำให้รัฐบาลสามารถนำงบประมาณในส่วน

นี้ไปพัฒนาประเทศในส่วนอื่นแทน ส่งผลให้ประเทศมีการพัฒนาอย่างค่อยเป็นค่อยไป และนำไปสู่เป้าหมายที่สำคัญคือการพัฒนาประเทศอย่างยั่งยืนได้ในที่สุด

7. รูปแบบของการพัฒนาสู่ธุรกิจเพื่อสังคม

เป็นโครงการวิจัยที่ดีมากๆ และครบองค์ประกอบด้านการบริหารจัดการองค์กรธุรกิจเพื่อสังคม

แบบบันทึกข้อมูลการสังเคราะห์งานวิจัย 28

1. ชื่อโครงการ “ธุรกิจเพื่อสังคม” อีกหนึ่งกลไกในการพัฒนาสังคม
2. ประเภทการวิจัย การวิจัยประยุกต์ (Applied research) (ระบุประเภทการวิจัยเพียง 1 ประเภท ได้แก่ 1. การวิจัยพื้นฐาน (Basic research) 2. การวิจัยประยุกต์ (Applied research) 3. การพัฒนาทดลอง (Experimental development)
3. ปีงบประมาณที่ดำเนินการ พ.ศ 2562
4. พื้นที่วิจัยของโครงการ -
5. หัวหน้าโครงการ ชื่อ ศัชพล จันเพชร

5.1 มหาวิทยาลัย/สถาบัน/หน่วยงาน องค์การบริหารการพัฒนาพื้นที่พิเศษเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน (องค์การมหาชน)

5.2 พื้นที่สังกัด กรุงเทพมหานคร

6. ผลผลิตงานวิจัย (Output)

ปัญหาปัจจุบันที่ส่งผลต่อสังคมโลกอยู่ตอนนี้ เริ่มตั้งแต่ปัญหาความรุนแรงในครอบครัวไปจนถึง ยาเสพติด และปัญหาสิ่งแวดล้อม ฯลฯ ซึ่งปฏิเสธไม่ได้เลยว่า “ระบบเศรษฐกิจแบบทุนนิยม” ตกเป็นจำเลยในการกล่าวหาว่าเป็นต้นเหตุของสิ่งเหล่านั้น ถ้าถามว่า “จะให้ใช้ระบบคอมมิวนิสต์ที่รัฐเป็นเจ้าของปัจจัยการผลิตทั้งหมด ดีหรือไม่” ก็คงจะมีแต่คนส่วนใหญ่ที่ไม่พึงพอใจกับคำกล่าวแบบนั้นด้วยเช่นกัน เพราะฉะนั้น “การทำธุรกิจโดยมีสำนึกรับผิดชอบต่อสังคม” จึงกลายเป็นทางออกที่กำลังเป็นที่สนใจของหลายหน่วยงาน ส่วนใหญ่ภาคเอกชนเริ่มหันมายึดถือเป็นแนวปฏิบัติ จนกลายเป็นที่มาของการทำกิจกรรมเพื่อสังคมโดยจะถูกบรรจุอยู่ในแผนธุรกิจด้วยเสมอ

ธุรกิจเพื่อสังคมจะเป็นสิ่งที่ได้ยินอยู่ค่อนข้างบ่อยในปัจจุบัน โดยเป้าหมายในการประกอบธุรกิจจะเน้นที่การแก้ไขปัญหาในสังคมที่มีความหลากหลายมิติ ซับซ้อน และมีระดับความรุนแรงแตกต่างกันไป บางปัญหาต้องการการแก้ไขอย่างเร่งด่วนเกินกว่าจะรอพึ่งพาแต่ภาครัฐ หรือการช่วยเหลือจากเอ็นจีโอ ด้วยเหตุนี้เองแนวคิดการทำ “ธุรกิจเพื่อสังคม” (Social Enterprise) จึงได้ถือกำเนิดขึ้นและกำลังเป็นที่สนใจอย่างแพร่หลาย

7. รูปแบบของการพัฒนาสู่ธุรกิจเพื่อสังคม

เป็นโครงการวิจัยที่ตีความๆ และครอบคลุมประกอบด้านการบริหารจัดการองค์กรธุรกิจเพื่อสังคม

แบบบันทึกข้อมูลการสังเคราะห์งานวิจัย 29

1. ชื่อโครงการ รูปแบบการจัดการธุรกิจท่องเที่ยวโดยชุมชนของบริษัท ประชาธิปไตยรักสามัคคีวิสาหกิจเพื่อสังคม (ประเทศไทย) จำกัด
2. ประเภทการวิจัย การวิจัยประยุกต์ (Applied research) (ระบุประเภทการวิจัยเพียง 1 ประเภท ได้แก่ 1. การวิจัยพื้นฐาน (Basic research) 2. การวิจัยประยุกต์ (Applied research) 3. การพัฒนาทดลอง (Experimental development)
3. ปีงบประมาณที่ดำเนินการ พ.ศ. 2562
4. พื้นที่วิจัยของโครงการ บริษัท ประชาธิปไตยรักสามัคคีวิสาหกิจเพื่อสังคม (ประเทศไทย) จังหวัดเชียงใหม่ อุดรธานี บุรีรัมย์ เพชรบุรีและภูเก็ต
5. หัวหน้าโครงการ ชื่อ สิริ ลภัสลดา ปันสาน
 - 5.1 มหาวิทยาลัย/สถาบัน/หน่วยงาน มหาวิทยาลัยบูรพา
 - 5.2 พื้นที่สังกัด จังหวัดชลบุรี
6. ผลผลิตงานวิจัย (Output)

สาเหตุที่เป็นปัจจัยที่ทำให้บริษัท ประชาธิปไตยรักสามัคคีวิสาหกิจเพื่อสังคม (ประเทศไทย) ในประเด็นการท่องเที่ยวชุมชนประสบผลสำเร็จนั้น ผู้วิจัยขออภิปรายผลการวิจัยจากข้อมูลผลการปฏิบัติของบริษัท ประชาธิปไตยรักสามัคคีวิสาหกิจเพื่อสังคม จำกัด และข้อมูลจากศูนย์ประสานงานสานพลังประชารัฐรักสามัคคี กรมพัฒนาชุมชน กระทรวงมหาดไทย รวมถึงข้อมูลจากการสัมภาษณ์เชิงลึกกรรมการบริษัท ประชาธิปไตยรักสามัคคีจังหวัดเชียงใหม่ อุดรธานี บุรีรัมย์ เพชรบุรีและภูเก็ต นอกจากนี้ยังมีข้อมูลจากการสำรวจความคิดเห็นจากกลุ่มตัวอย่างและได้ทำการวิเคราะห์ทางสถิติ ทำให้ผู้วิจัยสามารถอภิปรายผลการวิจัยได้ดังนี้

1) ด้านการบริหารจัดการท่องเที่ยวชุมชนตามหลักการบริษัท ประชาธิปไตยรักสามัคคีวิสาหกิจเพื่อสังคมซึ่งถือว่าเป็นประเด็นที่สำคัญที่สุดอันดับ 1 โดยมีรายละเอียดเรื่องความเหมาะสมของเจ้าหน้าที่ประสานงานในพื้นที่ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่จากบริษัท ประชาธิปไตยรักสามัคคีที่ต้องเข้ามารับผิดชอบทำงานร่วมกับหน่วยงานต่าง ๆ และมีหน้าที่ประสานงานระหว่างชุมชนกับหน่วยงานราชการ โดยเจ้าหน้าที่ประสานควรเป็นบุคลากรในพื้นที่หรือคนในชุมชน นอกจากนี้ยังต้องให้ความสำคัญเกี่ยวกับการสรรหาบุคลากรในส่วนกรรมการผู้จัดการบริษัทของบริษัท ประชาธิปไตยรักสามัคคีตามจังหวัดต่าง ๆ เนื่องจากเป็นบุคคลที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจการดำเนินงานของบริษัท ประชาธิปไตยรักสามัคคีในจังหวัดนั้น ๆ ควรเป็นคนที่ทุ่มเท กระตือรือร้นการทำงานและเป็นบุคคลที่เสียสละอย่างแท้จริง สำหรับประเด็นด้านการคัดเลือกบุคลากรมารับผิดชอบทั้งตำแหน่งเจ้าหน้าที่ประสานงานธุรกิจและตำแหน่งกรรมการผู้จัดการบริษัท ประชาธิปไตยรักสามัคคีจังหวัดนั้นเป็นสิ่งที่สำคัญที่มีผลต่อความสำเร็จซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของพนมพร สารสิทธิ์ยศได้ทำการศึกษา เรื่องแนวทางการจัดการท่องเที่ยวหมู่บ้านเชิงวัฒนธรรม (โฮมส

เตย์) (Sarasyot Phanomphon, 2009) พบว่าการใช้ชาวชุมชนในพื้นที่ที่มีส่วนร่วมในการจัดการท่องเที่ยวโดยชุมชนนั้น ถือว่าเป็นสิ่งที่เหมาะสมเนื่องจากมีความรู้ในท้องถิ่นและยังสามารถประสานกับชาวชุมชนอื่น

2) ด้านการพัฒนาการท่องเที่ยวชุมชนอย่างยั่งยืนโดยจากการให้สัมภาษณ์เชิงลึกของกรรมการผู้จัดการ บริษัทประชารัฐรักสามัคคีวิสาหกิจเพื่อสังคม (ประเทศไทย) จำกัด โดย กรรมการผู้จัดการบริษัทฯ ส่วนใหญ่ต่างแสดงความคิดเห็นไปในทิศทางเดียวกันว่าเป็นประเด็นที่สำคัญสูงมาก โดยปัจจัยภายในของการพัฒนาการท่องเที่ยวชุมชนอย่างยั่งยืนที่ได้รับการแสดงความคิดเห็นอย่างสูงคือ ความพร้อมของชาวชุมชนและการมีส่วนร่วมของคนในชุมชน อีกปัจจัยที่สำคัญเช่นกันคือการสนับสนุนจากผู้นำชุมชนและการสนับสนุนจากภาครัฐบาลอย่างต่อเนื่อง ซึ่งสอดคล้อง (Damrongwongcharoen Chaiyasit, 2007) ที่กล่าวถึงปัจจัยที่สำคัญที่มีผลต่อ การทำโครงการเพื่อสังคมคือการการมีส่วนร่วมของชุมชน ความพร้อมของชาวชุมชนและการสนับสนุนของผู้นำชุมชนอย่างจริงจังและการสนับสนุนรัฐบาลอย่างต่อเนื่อง นอกจากนี้ยังมีความสอดคล้องกับผลการสำรวจจากกลุ่มตัวอย่างที่ได้แสดงความคิดเห็นในการให้ความสำคัญอย่างสูงมากต่อการประสบความสำเร็จของการดำเนินงานของบริษัทประชารัฐคือการได้รับการสนับสนุนจากผู้นำชุมชนหรือผู้นำท้องถิ่น สำหรับในหลายพื้นที่ในชุมชนต่าง ๆ ได้ประสบปัญหาผู้นำชุมชน ปล่อยให้ชาวชุมชนดำเนินการกันเอง ผู้นำชุมชนไม่เข้าร่วมประชุมหรือไม่ร่วมกันแก้ปัญหาอย่างแท้จริง จึงนำมาซึ่งความไม่ประสบความสำเร็จของโครงการแต่อย่างใด

3) ด้านการสื่อสารการท่องเที่ยวชุมชนตามหลักการของบริษัทประชารัฐรักสามัคคีวิสาหกิจเพื่อสังคม โดยจากการให้สัมภาษณ์เชิงลึกของกรรมการผู้จัดการบริษัทประชารัฐรักสามัคคีวิสาหกิจเพื่อสังคมโดยกรรมการผู้จัดการบริษัทฯ ส่วนใหญ่ต่างแสดงความคิดเห็นว่าเป็นประเด็นที่สำคัญสูงมาก เนื่องจากบริษัทประชารัฐฯ มีความชำนาญทางด้านการตลาด อาทิ การสร้างความต้องการซื้อ การสร้างคุณค่าและความพึงพอใจในสินค้าเกษตร รวมถึงการสร้างเครือข่ายทางการตลาด ดังนั้นสิ่งที่ต้องการให้บริษัทฯ เข้ามาช่วยให้มากคือเรื่องการจัดกิจกรรมส่งเสริมการท่องเที่ยวชุมชน และการออกแบบเส้นทางการท่องเที่ยวชุมชน ปัจจัยอีกตัวที่อยู่ภายใต้ปัจจัยด้านการสื่อสารการท่องเที่ยวชุมชนตามหลักการของบริษัทประชารัฐรักสามัคคีวิสาหกิจเพื่อสังคมคือ ปัจจัยในเรื่องการสร้างเอกลักษณ์การท่องเที่ยวชุมชน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ (Chuchit Chatree, 2008) ได้ทำการศึกษาโครงการศึกษาศักยภาพชุมชนเพื่อการจัดการท่องเที่ยวโดยชุมชน บ้านแก่งเกาะใหญ่ ตำบลบาง มะค่า อำเภอลำลูกเกดบุรี จังหวัดกำแพงเพชร พบว่า ในปัจจุบันซึ่งงานวิจัยพบว่าบทบาทผู้บริหารงานกิจการเพื่อสังคมว่าควรต้องรู้ทันสถานการณ์ด้านการตลาดของนักท่องเที่ยวที่มีเปลี่ยนแปลงโดยตลอด ดังนั้นผู้บริหาร กิจการเพื่อสังคมเพื่อการท่องเที่ยวชุมชนควรมีความรู้ความเข้าใจด้านการท่องเที่ยวอย่างลึกซึ้ง โดยสามารถใช้หลักการสื่อสารการตลาดท่องเที่ยวชุมชนได้รวมถึงการสร้างเอกลักษณ์และ ภาพลักษณ์ของการท่องเที่ยวชุมชน

4) ด้านการส่งเสริมการเข้าถึงปัจจัยการจัดการท่องเที่ยวชุมชน จากการสัมภาษณ์เชิงลึกและการเก็บข้อมูลและนำมาวิเคราะห์สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive statistics) พบว่าการสร้างสิ่งอำนวยความสะดวกต่อการจัดการท่องเที่ยวชุมชน อาทิเช่น ความได้เปรียบทางชัยภูมิท่องเที่ยวชุมชนและการสร้างถนนที่นำไปสู่แหล่งท่องเที่ยวและป้ายบอกทาง ต่าง ๆ เนื่องจากการแหล่งท่องเที่ยวในหลายพื้นที่ยังขาดการสนับสนุนด้านเส้นทางและป้ายบอกทางซึ่งสอดคล้องกับการวิจัยเชิงปริมาณโดยใช้กระบวนการทางสถิติการทดสอบการวิเคราะห์ สมการ

ถดถอยแบบพหุคูณ (Multiple linear regression) และการวิเคราะห์ความแปรปรวน (ANOVA) ซึ่งเป็นการวัดการกระจายของข้อมูลเพื่อทดสอบความแตกต่างระหว่างกลุ่มข้อมูลสองชุดขึ้นไป พบว่า การส่งเสริมการเข้าถึงปัจจัยการท่องเที่ยวชุมชน อาทิเช่น การถนนหรือสร้างทาง ป้ายบอกทางหรือป้ายบอกรายละเอียดแหล่งท่องเที่ยว ซึ่งเป็นปัจจัยหนึ่งในหัวข้อนี้มีผลอย่างเป็นนัยสำคัญต่อความสำเร็จของบริษัทประชารัฐรักสามัคคีวิสาหกิจเพื่อสังคม (ประเทศไทย) จำกัดอีกด้วย สอดคล้องกับงานวิจัยของ (Charatpim Chongsatien, 2010) ซึ่งได้พบว่าการส่งเสริมการเข้าถึงปัจจัยการจัดการท่องเที่ยวชุมชนที่สำคัญคือสร้างสิ่งอำนวยความสะดวก ซึ่งในหลายพื้นที่ยังขาดแคลนอยู่

5). ด้านการสร้างองค์ความรู้ด้านการจัดการท่องเที่ยวชุมชน จากการให้สัมภาษณ์เชิงลึกของกรรมการผู้จัดการบริษัทประชารัฐรักสามัคคีวิสาหกิจเพื่อสังคม (ประเทศไทย) จำกัด รวมถึงการเก็บสำรวจความคิดเห็นโดยการเก็บข้อมูลภาคสนามของผู้วิจัยพบว่า ปัจจัยที่ได้รับความสำคัญไปในทิศทางเดียวกัน ซึ่งปัจจัยภายในปัจจัยนี้คือการปรับเปลี่ยนการจัดการท่องเที่ยวโดยชุมชนไปตามกระแสการท่องเที่ยวปัจจุบัน และการสร้างมาตรฐานการจัดการท่องเที่ยวโดยชุมชน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ (Community Enterprise Promotion Division, 2016) ที่ได้สรุปความสำคัญของการจัดการท่องเที่ยวชุมชนคือการ ปรับเปลี่ยนการจัดการท่องเที่ยวชุมชนไปตามกระแสการท่องเที่ยวในปัจจุบันที่มีการเปลี่ยนแปลงตลอดเวลาไปตามกระแสในโลกโซเชียล การแชร์หรือการบอกต่อในเรื่องการท่องเที่ยวนั้น มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจในการเลือกการท่องเที่ยวชุมชน

7. รูปแบบของการพัฒนาสู่ธุรกิจเพื่อสังคม

เป็นโครงการวิจัยที่ดีมากๆ และครบองค์ประกอบด้านการบริหารจัดการองค์กรธุรกิจเพื่อสังคม

แบบบันทึกข้อมูลการสังเคราะห์งานวิจัย 30

1. ชื่อโครงการ กิจกรรมเพื่อสังคมเพื่อการพัฒนาสังคม
2. ประเภทการวิจัย การวิจัยประยุกต์ (Applied research) (ระบุประเภทการวิจัยเพียง 1 ประเภท ได้แก่ 1. การวิจัยพื้นฐาน (Basic research) 2. การวิจัยประยุกต์ (Applied research) 3. การพัฒนาทดลอง (Experimental development)
3. ปีงบประมาณที่ดำเนินการ พ.ศ 2562
4. พื้นที่วิจัยของโครงการ จังหวัดสระแก้ว
5. หัวหน้าโครงการ ชื่อ กาญจนา เหล่าโชคชัยกุล

5.1 มหาวิทยาลัย/สถาบัน/หน่วยงาน มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

5.2 พื้นที่สังกัด กรุงเทพมหานคร

6. ผลผลิตงานวิจัย (Output)

บทความวิชาการนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ อธิบายเรื่องราวของกิจกรรมเพื่อสังคมกับการพัฒนาสังคมในบริบทของสังคมไทย อันจะทำให้เข้าใจนิยาม และลักษณะการดำเนินการของกิจกรรมเพื่อสังคม ที่ในปัจจุบันยังมีการให้นิยาม และวิธีการดำเนินงานที่หลากหลายในบริบทของสังคมไทย เนื่องจากแนวคิดเกี่ยวกับกิจกรรมเพื่อสังคมนั้น เป็นแนวคิดที่แพร่มาจากประเทศตะวันตก ซึ่งมีกิจกรรมเพื่อสังคมเติบโตเป็นอย่างมาก ทั้งนี้ได้นำเสนอกรณีศึกษาของกิจกรรมเพื่อสังคมที่เป็นรูปธรรมในการดำเนินธุรกิจ จากการลงพื้นที่จังหวัดสระแก้ว ซึ่งคัดเลือกจากกิจกรรมที่มีความโดดเด่นและได้รับการยอมรับในการดำเนินกิจกรรมเพื่อสังคม 3 แห่งคือ ธรรมชาติ ผ้าทอมือ วิสาหกิจชุมชนกลุ่มแปรรูปสมุนไพรทับทิมสยาม 05 และวิสาหกิจชุมชนเครื่องหอมเมืองสระแก้ว ท่ามาตี เป็นกรณีศึกษา พบว่าโดยนิยาม ทั้งสามแห่งจัดเป็นกิจกรรมเพื่อสังคม แม้ว่าจะมีแนวทางในการดำเนินการแตกต่างกันไป แต่สิ่งที่สำคัญที่สุดของการเป็นกิจกรรมเพื่อสังคมนอกเหนือจากการสร้างรายได้คือ เป้าหมายทางสังคมและสิ่งแวดล้อม

7. รูปแบบของการพัฒนาสู่ธุรกิจเพื่อสังคม

เป็นโครงการวิจัยที่ตีพิมพ์ และครบองค์ประกอบด้านการบริหารจัดการองค์กรธุรกิจเพื่อสังคม

ประวัตินักวิจัย

ชื่อ-นามสกุล (ภาษาไทย) มนัส สุทธิการ (หัวหน้าโครงการ)
 ชื่อ-นามสกุล (ภาษาอังกฤษ) Manus Suttikan
 ตำแหน่ง อาจารย์หลักสูตรการจัดการธุรกิจการค้าสมัยใหม่
 หน่วยงานที่สังกัด คณะวิทยาการจัดการ
 ที่อยู่ 133 ถนนเทศบาล 3 ตำบลสะเตง อำเภอเมือง จังหวัดยะลา 95000
 โทรศัพท์ 091-9798929
 อีเมล manus.s@yru.ac.th

ประวัติการศึกษา

ปริญญาตรี บริหารธุรกิจบัณฑิตสาขาการจัดการทั่วไป (บธ.บ.) มหาวิทยาลัยรามคำแหง
 ปริญญาโท Finance and Accounting (M.COM.) Aligarh Muslim University, India
 ปริญญาเอก -

ความเชี่ยวชาญ

การตลาด การเงิน และการบัญชี

ผลงานวิจัย/ประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย

- 1.อัปสร อีซอ, จิราพร เกียรติคุณมุล, นันทรัตน์ นามบุรี, อนุฐาระวี พงศ์กระพันธ์, มนัส สุทธิการ, วิโรจน์ ไพบูลย์เวชสวัสดิ์. (2563). นวัตกรรมผลิตภัณฑ์สร้างสรรค์แบบผสมผสานวัตถุดิบของวิสาหกิจชุมชนกลุ่มแม่บ้านเกษตรกรสันติภาพวังพญา อำเภอรามัน จังหวัดยะลา ใน **วารสารดีไซน์เอดโค ปีที่ 2 ฉบับที่ 1 มกราคม-มิถุนายน 2563**(หน้า 313-).
- 2.อนุฐาระวี พงศ์กระพันธ์, นันทรัตน์ นามบุรี, สุธิดา เลขาวิจิตร, ย่าร่อนะ ศรีอาหมัด, มนัส สุทธิการ, และธีรยุทธ มูเล็ง. (2562). การพัฒนาผลิตภัณฑ์โดยใช้ภูมิปัญญาของกลุ่มชุมชนตำบลธารน้ำทิพย์ อำเภอเบตง จังหวัดยะลา กรณีศึกษา: ผลิตภัณฑ์จักสานกระจูด. ใน **การประชุมวิชาการระดับชาติ มหาวิทยาลัยกาฬสินธุ์ ครั้งที่ 1 ประจำปี 2562 “นวัตกรรมด้านวิทยาศาสตร์และสังคมศาสตร์ เพื่อความยั่งยืน”**.(หน้า 2002-2013).
- 3.อัปสร อีซอ, ปวีณา เจาะอารง, สุธิดา เลขาวิจิตร, มนัส สุทธิการ, ชรีฮาน ยีแวง และวิโรจน์ ไพบูลย์เวชสวัสดิ์ (2563). อัตลักษณ์ผ้าและเครื่องแต่งกายธุรกิจโอท็อป 5 ดาว อำเภอเมือง จ.ยะลา. ใน **วารสารมหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา ปีที่ 15 ฉบับที่ 3 กันยายน-ธันวาคม 2563**. (หน้า 363-372)
สถาบันวิจัยและพัฒนาชายแดนภาคใต้ มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา
- 4.อาดัม ไกรสุทรงค์, ฮาซีเย ดอโรแซ, อัลอามีน มะแต, และมนัส สุทธิการ. (2560). การคัดกรองหุ่นสามัญตามหลักฮาริอะฮ์. ใน **การนำเสนอผลการวิจัยระดับชาติ มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต ครั้งที่ 6 ในหัวข้อ “สร้างสรรค์งานวิจัยเพื่อขับเคลื่อนประเทศสู่ความมั่นคง มั่งคั่ง และยั่งยืนในยุค Thailand 4.0”** วันที่ 18 ตุลาคม พ.ศ. 2560. ณ อาคารเรียนรวมเฉลิมพระเกียรติ มหาวิทยาลัยฟาฏอนี.

5. มนัส สุทธิการ, อีรวัช จาปริง. (2559). บทบาทคณะกรรมการอิสลามประจำมัสยิดในการดูแลปรับปรุงตามวิถีแห่งศาสนาอิสลามเพื่อจัดปัญหาการพนันในชุมชน: กรณีศึกษามัสยิดบ้านเหนือ ตำบลคูเต่า อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา. ในการประชุมวิชาการระดับชาติ “ศาสตร์เพื่อการพัฒนาสังคม และเศรษฐกิจที่ยั่งยืน” วันที่ 24 ธันวาคม พ.ศ. 2559 (หน้า 32-46). ณ อาคารเรียนรวมเฉลิมพระเกียรติ มหาวิทยาลัยฟาฏอนี
6. มนัส สุทธิการ. (2557). การบริหารจัดการของผู้นำสูงสุดด้านจิตวิญญาณต่อการสร้างความสมานฉันท์ในชุมชน กรณีศึกษา ชุมชนนาเคียน อ.เมือง จ.นครศรีธรรมราช. ในการประชุมวิชาการระดับชาติ จัดโดย เครือข่ายความร่วมมือ มหาวิทยาลัยฟาฏอนี มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา และมหาวิทยาลัยนราธิวาสราชนครินทร์, ครั้งที่ 3 ประจำปี 2557 ภายใต้หัวข้อ “การบูรณาการงานวิจัยเพื่อสร้างสังคมอุดมปัญญา ภายใต้พหุวัฒนธรรมสู่สังคมสันติสุขและประชาคมอาเซียน” วันที่ 14 สิงหาคม 2557, ณ อาคารเทคโนโลยีสารสนเทศสุเวต มหาวิทยาลัยฟาฏอนี, หน้า :166-176

งานวิจัย(หัวหน้าโครงการ)

- มนัส สุทธิการ, แวอาซีซะห์ ดาหะหะยี, และณัฐภรณ์ พงศ์กระพันธ์. (2563). ความต้องการของนักท่องเที่ยวที่มีต่อการจัดการท่องเที่ยวภายหลังโควิด-19. แหล่งทุน งบบคส. คณะวิทยาการจัดการ. มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา.
- มนัส สุทธิการ, อิดริส ดาราไก้, วิษณุ บิลล่าเต๊ะ, และอับดุลสตีต อิสลาม. (2558). บทบาทคณะกรรมการอิสลามประจำมัสยิดในการดูแลปรับปรุงตามวิถีแห่งศาสนาอิสลามเพื่อจัดปัญหาการพนันและอบายมุขในชุมชน: กรณีศึกษามัสยิดบ้านเหนือ ตำบลคูเต่า อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา. แหล่งทุน แผนงานศูนย์วิจัยและการจัดการความรู้เพื่อการควบคุมปัญหาการพนัน.
- มนัส สุทธิการ, อิดริส ดาราไก้. (2556). ผู้นำสูงสุดด้านจิตวิญญาณต่อการสร้างความสมานฉันท์ในชุมชน กรณีศึกษา ชุมชนนาเคียน อ. เมือง จ.นครศรีธรรมราช. แหล่งทุน สถาบันพระปกเกล้า.
- มนัส สุทธิการ, สันต์ชัย ยุติกา, ตะเลบ ธานมาศ, วรวิชัย คงยศ, และอับบาส พาลีเขตต์. (2556). การอนุรักษ์และฟื้นฟูภาษาถิ่น(มลายู) : กรณีศึกษาตำบลนาเคียน อำเภอเมือง จังหวัดนครศรีธรรมราช. แหล่งทุน กรมส่งเสริมวัฒนธรรม กระทรวงวัฒนธรรม.

ประวัตินักวิจัย

ชื่อ-นามสกุล (ภาษาไทย)	อ.ธีรยุทธ มูเล็ง (ผู้ร่วมวิจัย)
ชื่อ-นามสกุล (ภาษาอังกฤษ)	Teerayuth Mooleng
ตำแหน่ง	อาจารย์หลักสูตรการจัดการธุรกิจการค้าสมัยใหม่
หน่วยงานที่สังกัด	คณะวิทยาการจัดการ
ที่อยู่	133 ถนนเทศบาล 3 ตำบลสะเตง อำเภอเมือง จังหวัดยะลา 95000
โทรศัพท์	081-4063285
อีเมล	Teerayuth.M@yru.ac.th
ประวัติการศึกษา	
ปริญญาตรี	วิทยาศาสตร์บัณฑิตสาขาเทคโนโลยีชีวภาพ (วท.บ.) มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
ปริญญาโท	บริหารธุรกิจมหาบัณฑิตสาขาวิชาบริหารธุรกิจ (บธ.ม.) มหาวิทยาลัยบูรพา
ปริญญาเอก	-

ความเชี่ยวชาญ

กลุ่มการบัญชีและบริหารธุรกิจ

- บริหารธุรกิจ (Business Administration) หรือ พาณิชยศาสตร์ (Commerce)
- การจัดการห่วงโซ่อุปทานและโลจิสติกส์ (Supply Chain and Logistics Management)

ผลงานวิจัย/ประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย

1. ฌฎฐาระวี พงศ์กระพันธ์, นันทรัตน์ นามบุรี, สุจิตา เลขาวิจิตร, ยาร่อนะ ศรีอาหมัด, มนัส สุทธิการ, และธีรยุทธ มูเล็ง. (2562). การพัฒนาผลิตภัณฑ์โดยใช้ภูมิปัญญาของกลุ่มชุมชนตำบลธารน้ำทิพย์ อำเภอเบตง จังหวัดยะลา กรณีศึกษา: ผลิตภัณฑ์จักสานกระจูด. ใน การประชุมวิชาการระดับชาติ มหาวิทยาลัยกาฬสินธุ์ ครั้งที่1 ประจำปี 2562 “นวัตกรรมด้านวิทยาศาสตร์และสังคมศาสตร์ เพื่อความยั่งยืน”.(หน้า 2002-2013).
2. ธีรยุทธ มูเล็ง , นันทรัตน์ นามบุรี, ฌฎฐาระวี พงศ์กระพันธ์, และกมลทิพย์ กรรไพบเราะ. (2019). Halal Food Product Development Crispy Saba Banana Tom Yum Flavor of Community Enterprise in the Three Southern Border Provinces. ใน การประชุม Interdisciplinary Circle of Science, Arts and Innovation (icsai.org). 3rd International Research Conference on Management, Leadership & Social Sciences (IRCMALS) 14th - 15th June 2019. Seoul, South Korea (KR).

3. นันทรัตน์ นามบุรี, ฐานกุล กุฎกัณฑ์, ณัฐธาระวี พงศ์กระพันธ์, ธีรยุทธ มุเล็ง และวุฒิชัย คงยัง. (2559). ประสิทธิภาพการจัดการโซ่อุปทานและโลจิสติกส์ของอุตสาหกรรมน้ำมันปาล์มในประเทศไทย. ใน การประชุมวิชาการระดับชาติและนานาชาติ ครั้งที่ 5 ประจำปี 2559 **สร้างสรรค์งานวิจัย จากคลังปัญญาท้องถิ่นสู่สากล วันที่ 24-26 เมษายน พ.ศ. 2559** (หน้า 286-295) ยะลา: เครือข่ายความร่วมมือมหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา มหาวิทยาลัยนราธิวาสราชนครินทร์ และมหาวิทยาลัยฟาฏอนี ร่วมกับสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา ศูนย์อำนวยการบริหารจังหวัดชายแดนภาคใต้.
4. นันทรัตน์ นามบุรี, วุฒิชัย คงยัง, ณัฐธาระวี พงศ์กระพันธ์, ธีรยุทธ มุเล็ง และสันติ อารักษ์ คุณากร. (2559). ปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพด้านการจัดการโลจิสติกส์ของอุตสาหกรรมปาล์มน้ำมันของไทย. ใน การประชุมวิชาการระดับชาติและนานาชาติ ครั้งที่ 5 ประจำปี 2559 **เรื่อง สร้างสรรค์งานวิจัย จากคลังปัญญาท้องถิ่นสู่สากล วันที่ 24-26 เมษายน พ.ศ. 2559** (หน้า 723-733) ยะลา: เครือข่ายความร่วมมือมหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา มหาวิทยาลัยนราธิวาสราชนครินทร์ และมหาวิทยาลัยฟาฏอนี ร่วมกับสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา ศูนย์อำนวยการบริหารจังหวัดชายแดนภาคใต้.